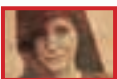

ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ

Τεύχος 102 • Τιμή τεύχους: 3,5€

**Συνέντευξη με τον
Jonathan Jackson**

Οι γερμανικές πολεμικές επανορθώσεις

Αλέξανδρος Τσιριντάνης, αληθινά ριζοτόμος!

αφιέρωμα

**ΔΙΩΓΜΟΙ ΤΩΝ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΣΗΜΕΡΑ**

**ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ
ΡΕΠΟΡΤΑΖ
ΑΠΟΨΕΙΣ
ΥΚΑΛΟΝ
ΡΑΔΙΟΚΑΤΑΓΡΑΦΕΣ**

...η ραδιοφωνική
συντροφιά της Χ.Φ.Ε.
καταγράφει
την επικαιρότητα!

Κάθε **Σάββατο, 7-8μμ,**
στους **91,2 fm** της
Πειραιϊκής Εκκλησίας!

...εδώ η φωνή
μας ακούγεται
δυνατά!

www.xfe.gr
σταθερά στο μέλλον

Στην ιστοσελίδα θα βρείτε:

- Πατερικά κείμενα
- Νέα - ειδήσεις για την Χ.Φ.Ε.
- Απ-όψεις για ποικίλα θέματα
- Πνευματικά άρθρα
- Κοινωνικά άρθρα
- Επιστημονικά άρθρα
- Συνεντεύξεις
- Αφιερώματα
- Δημοσκοπήσεις
- Βίους Αγίων
- Φωτογραφίες και video δραστηριοτήτων της Χ.Φ.Ε.
- Τραγούδια και ύμνους
- Χρήσιμους συνδέσμους

επικοινωνία
xfe@xfe.gr

+ ηλεκτρονικές
εγγραφές στην
ΠΑΡΕΜΒΥΛΗ

Το momentum του ζωντανού Θεού

Τα ποσοστά των αυτοκτονιών στην Ελλάδα, σύμφωνα με τις πληροφορίες των αρμόδιων αρχών, ξεπέρασαν τους θανάτους από τα τροχαία. Υπολογίζεται κατά προσέγγιση ότι κάθε μέρα 2-3 αυτόχειρες αναζητούν στο θάνατο τη διέξοδο από την αβίωτη ζωή, τις δυσκολίες, τα χρέη και την ανασφάλεια. Πέρα από το ερώτημα πόσοι εξ αυτών ήταν συνειδητοί χριστιανοί, οι αυτοκτονίες αυτών των ανθρώπων, που αρχίζουν να αντιμετωπίζονται κυνικά από τα ΜΜΕ ως ποσοστά μιας στατιστικής, είναι ένα δυνατό ταρακούνημα για όλους όσους θέλουν να αποκαλούνται χριστιανοί· μήπως κι εμείς είμαστε πνευματικά αυτόχειρες; Σε ποιον Θεό πιστεύουμε;

Όσοι έχουμε γεννηθεί στις δεκαετίες της λεγόμενης «μεταπολίτευσης», το τέλος της οποίας σήμανε η κρίση των τελευταίων ετών, μεγαλώσαμε σε μία κοινωνία, η οποία στην προσπάθειά της να βιώσει την ελευθερία, έφθασε στο άκρο της ασυδοσίας· εξοβέλισε κάθε έννοια αυθεντίας, ξόρκισε κάθε ηθική αξία και νόθευσε κάθε έννοια πατρίδας και έθνους. Στη θέση των ανωτέρω μπήκε το «κόμμα», τα «φράγκα», η «κομπίνα» κα.. Χωρίς να επιθυμούμε να ανατάμουμε στο παρόν σημείωμα τα αίτια της απελπισίας και των αυτοκτονιών, πιστεύουμε πως, ίσως η κατάρρευση των τελευταίων υποκατάστατων «αξιών» δημιούργησε ένα τραγικό κενό, που έκανε τις ζωές των ανθρώπων αυτών να μοιάζουν χωρίς νόημα.

Ας είμαστε όμως ειλικρινείς. Το ξεφούσκωμα όλων αυτών των ψεύτικων παραδείσων βρήκε την Εκκλησία και τους χριστιανούς της αμήχανους να αντιδράσουν, να αντιπροτείνουν ένα γνήσιο τρόπο ζωής, να δώσουν στήριγμα και στέρεη ελπίδα σε όλους εκείνους που έφυγαν. Η Εκκλησία σε όλες τις ιστορικές περιόδους κρίσης υπήρξε η καταφυγή, έδωσε ελπίδα, στήριξε και κράτησε το λαό όρθιο. Φυσικά δεν αναφερόμαστε στο πολυσιδεές κοινωνικό έργο που ραγδαία αναπτύσσεται, στα εκατοντάδες συστήματα και τα λοιπά οικονομικά βοηθήματα. Η Εκκλησία έχει καθήκον και αποστολή, πρωτίτως, να δώσει το Λόγο της. Να βγει στην κοινωνία. Να δει ο παπάς τον Έλληνα. Να τον ακούσει. Να του δώσει ένα έντυπο, μια Αγία Γραφή, να επισκεφθεί την οικογένειά του, τον ασθενή στο νοσοκομείο. Να ασχοληθούν ιδίως οι νεότεροι κληρικοί, και ηλεκτρονικά με την επικοινωνία, με τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, με επισκέψεις στα σχολεία, με προτεραιότητα -επιτέλους!- στα κατηχητικά της ενορίας. Κομβικός ο ρόλος και του λαϊκού στοιχείου στην ιεραποστολή του Ευαγγελίου που δεν είναι τίποτε άλλο παρά ελπίδα και χαρά.

Η κρίση των αξιών βρήκε τους χριστιανούς ανέτοιμους. Ίσως, γιατί κι εμείς γλυκαθήκαμε από τις παραπάνω «αξίες». Ίσως, γιατί στη θέση του ζωντανού Ιησού κρατήσαμε τον τύπο, το σύμβολο, το έθιμο. «Η συνήθεια είναι πιο προσιτή από την τύψη»¹, που λέει κι ο ποιητής· κι εμείς για να αναπαύσουμε τη συνείδησή μας βάλαμε πολλά μαξιλαράκια γεμάτα με συνήθεια.. Ωστόσο, η εποχή μάς δίνει μια εξαιρετική πρόκληση· να ξαναβρούμε τον ζωντανό Ιησού. Να Τον πλησιάσουμε. Να σιωπήσουμε για να ακούσουμε μέσα μας τα βήματα Του, τον χτύπο Του. Ίσως ο πιο απλός τρόπος να το κάνουμε είναι να διαποτίσουμε με το Ευαγγέλιο τις πιο απλές μας πράξεις. Τη στιγμή που ξυπνάμε, που είμαστε στη σχολή ή στη δουλειά με τους συναδέλφους, την ώρα που τρώμε, τη στιγμή που οδηγούμε ή περπατάμε.

Μελέτη του Ευαγγελίου και δυο λόγια προσευχής. Μέσα στον καύσωνα της σύγχυσης και της ανασφάλειας, ας αφήσουμε την ψυχή να δροσιστεί κάτω από τη σκιά του Σταυρού. Περιμένει να Τού πούμε τι φοβόμαστε, τι μας ανησυχεί, να Τού ζητήσουμε ό,τι θέλουμε. Κι αν όλα γύρω χάνονται, ας μείνουμε με σταθερή ελπίδα στον Χριστό. Ας Τον δοξολογήσουμε. «Τοῦ γὰρ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς (Α' Κορ. 10: 26). Τότε η επέμβασή Του στη ζωή μας θα είναι δυναμική. Τότε θα νιώσουμε ξανά την παρουσία Του και το έλεός Του να μας καταδιώκει (Ψαλμ. 22: 6). Τότε θα Του έχουμε δώσει λίγο χώρο, να γεννηθεί φέτος στην καρδιά μας.

1 Μανόλη Αναγνωστάκη, «Η αγάπη είναι ό φόβος...»

Ιδιοκτήτης: Χριστιανική Φοιτητική Ένωση
Ορθόδοξο Χριστιανικό Σωματείο

Καρύτση 14 - 105 61 Αθήνα, Τηλ. - Fax: 210 32.37.154

www.xfe.gr • e-mail: xfe@xfe.gr

www.paremboli.gr • paremboli@xfe.gr

Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή.

Η Σύntαξη διατηρεί το δικαίωμα να μη δημοσιεύει
ή να συντέμνει τα κείμενα κατά την κρίση της

Εκδότης - Υπεύθυνος κατά νόμο: Βασίλης Γλάρος

Διευθυντής Σύntαξης: Παναγιώτης Φαρανιάτος

Συντακτική επιτροπή:

Αναστασία Μπιτσάνη, Αγγελική Καϊκάνη

Συντάκτες:

Αθηναίος Φίλιππος, Αραβοπούλου Διονυσία, Ατματζίδου Ελένη, Βγόντζα Όλγα,
Βλάχος Αλέξης, Γλάρος Βασίλης, Γιάγκου Δημήτρης, Γιάγκου Ισμήνη, Γούλα Μαρία,
Ζωτοπούλου Ευαγγελία, Θεοφίλου Φανή, Κυριακούλης Ανδρέας, Λιώνης Κώστας,
Λουλουδάκη Κυριακή, Λουλουδάκη Μαρία, Μαυρωτά Ναταλία, Μπαλής Αθανάσιος,
Μπέκου Βασίλική, Μπουγά Σοφία, Μωραϊτου Μαριαλένα, Νικολαΐδου Ματίνα,
Παπαδημητρίου Μαρία, Παππά Φιλοθέη, Πράρας Γιώργος, Στούμπου Ανδρομάχη,
Στραγαλινού Ακριβή, Τερζάκη Πηνελόπη, Τσιμπούρη Βασίλική, Χαρολάμπους
Αθηνά, Χατζηχριστοδούλου Ιωάννα, Χωραϊτης Χαράλαμπος.

Υπεύθ. Μην/ωνος:

Βασίλης Κυρβασιλής, Διονυσία Μαγούλη, Φίλιππος Αθηναίος

Καλλιτεχνική επιμέλεια:

Καλλιόπη Βγόντζα, Παπαδόπουλος Κυριάκος

Φωτογραφική επιμέλεια: Αγγελική Καϊκάνη

Επιμέλεια διορθώσεων: Σοφία Μπουγά

Εκτύπωση:

«Λυχνία», Υιοί Θ. Βγόντζα

Ανδραβίδας 7, Χαμόμυθο Αχαρνά, Τηλ. 210 34.10.436

Τιμή τεύχους: 3,5€

Συνδρομή Εξωτερικού: 20€ • Συνδρομή Εσωτερικού: 12€

Αριθμός άδειας: 868 • Κωδικός: 015475

Ο "δαίμων του τυπογραφείου" χτύπησε το προηγούμενο τεύχος της "Παρεμβολής"
Δημιουργοί, σελ 29, Επιμέλεια: Κωσταντίνος Λιώνης
φοιτ. Οικονομικής Επιστήμης Οικονομικού Πανεπιστημίου Αθηνών

Περιεχόμενα

ΙΟΥΛ-ΑΥΓ-ΣΕΠΤ 2012 | Έτος ΚΔ' | Τεύχος: 102

- 1 Το momentum του ζωντανού Θεού
- 2 Περιεχόμενα
- 3 Συνέντευξη με τον JONATHAN JACKSON
- 7 Διωγμοί των χριστιανών σήμερα
- 9 Διώξεις των χριστιανών τον 21ο αιώνα. Ένα σύγχρονο φαινόμενο.
- 10 Οι απειλούμενοι χριστιανοί της Συρίας
- 12 Κοσσυφοπέδιο: Διωγμοί κάτω από την απειλή του πολέμου
- 13 Νιγηρία: Χριστιανοί στο στόχαστρο ισλαμικής οργάνωσης
- 14 Ανταλλαγή πληθυσμών... και μετά τί;
- 17 Ποίημα
- 18 Σαλόνι
- 20 Συνέντευξη με τον κ. Χ. Σαπουντζάκη
- 24 Ένας χριστιανός Ορθόδοξος στην Αίγυπτο
- 25 Παρνασσός: Η φλυαρία της σιωπής
- 26 Γερμανικές αποζημιώσεις
- 28 Ένας ταπεινός πνευματικός ταγός
- Αλέξανδρος Τσιριντάνης
- 30 Κατασκηνώσεις Χίου
- 33 Γ.Χ.
- 37 Η υπαρξιακή αγωνία του σύγχρονου ανθρώπου
- 38 Πιστεύω Κύριε σε Έένα, γιατί μακριά από Έένα, δεν υπάρχει τίποτα για μένα
- 39 Παρεμβολές στην Παρεμβολή
- 40 Συμβαίνουν
- 42 Θέματα πνευματικής ζωής
- 43 Φωνή Πατέρων
- 44 Δραστηριότητες
- 46 Βιβλιοπαρουσίαση Βάμβα
- 47 Βιβλιοπαρουσίαση Κακαβούλη
- 48 Παρουσίαση ταινίας: Ο Ιερέας
- 49 Συνέντευξη JONATHAN JACKSON - Extracts in English

ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ

- Μην ξεχνάτε να ανανεώνετε εγκαίρως τη συνδρομή σας. Στην ετικέτα του πλαστικού φακέλου αναγράφεται η ημερομηνία λήξης της συνδρομής, π.χ. εάν γράφει 31/12/08 σημαίνει ότι οφείλεται η συνδρομή των ετών 2009, 2010 και 2011.
- Η ανανέωση της συνδρομής μπορεί να γίνει με τέσσερις τρόπους:
 - α) στα γραφεία της Χ.Φ.Ε στην Αθήνα, οδός Καρύτση 14 (4ος όροφος)
Θεσσαλονίκη (Αγ. Σοφίας 41)
Πάτρα (Παντανάσσης 61)
Λάρισα (Παπακυριαζή 30)
Πειραιάς (Πραξιτέλους 137B).
 - β) στα βιβλιοπωλεία «ΖΩΗ»: Αθήνα (Καρύτση 14), Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Λάρισα
 - γ) με ταχυδρομική επιταγή στη διεύθυνση του περιοδικού (Καρύτση 14 Τ.Κ. 105 61 Αθήνα)

δ) ηλεκτρονικά μέσω διαδικτύου, στην ιστοσελίδα:
www.xfe.gr

Γενικά για θέματα μηχανοργάνωσης τηλεφωνείτε
στα 697 5559 416, 693 4607 276

- Κάθε συνδρομή ισχύει για το ημερολογιακό έτος, δηλ. από 1/1 - 31/12. Αυτό σημαίνει ότι θα αποστέλλονται τα προηγούμενα τεύχη του έτους, εκτός αν υπάρχει διαφορετική δική σας υπόδειξη.
- Εάν για κάποιο λόγο επιθυμείτε να μην λαμβάνετε πλέον την "Παρεμβολή", ενημερώστε μας. Διαφορετικά το τεύχος θα αποστέλλεται και η συνδρομή σας θα εκκρεμεί.
- Εάν αλλιάξει η διεύθυνσή σας, ενημερώστε μας εγκαίρως γράφοντάς μας και τα παλιά και τα νέα στοιχεία σας.
- Περιμένουμε τις παρατηρήσεις, τα σχόλια, τις αντιρρήσεις και τις προτάσεις σας για την "Παρεμβολή"!

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ JONATHAN JACKSON

Αμερικανό Ηθοποιό του Χόλυγουντ και μουσικό

«Το ταξίδι μου με τον Θεό υπήρξε μια πορεία σταθερής μεταστροφής και αναγέννησης»

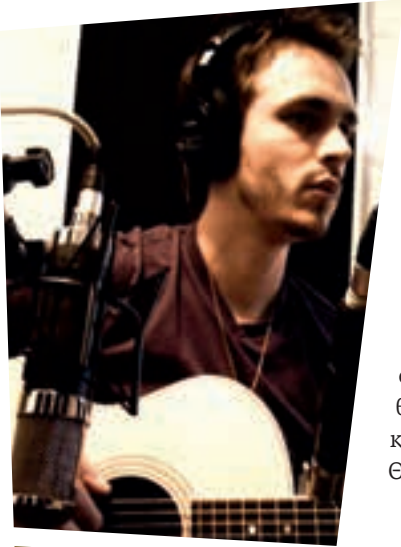
JONATHAN JACKSON: Ευχαριστώ για την ερώτηση αυτή. Μεγάλωσα σε χριστιανικό σπίτι. Οι γονείς μου ήταν Αντβεντιστές της Έβδομης Ημέρας, αλλά, για διάφορους λόγους, απομακρύνονταν σιγά-σιγά από αυτή την εκκλησία. Μου έδωσαν ένα εξαιρετικό παράδειγμα της αγάπης τους για τον Θεό με το τρόπο ζωής τους. Σαν μικρό αγόρι, είχα πολύ δυνατή εμπειρία της αγάπης του Θεού, αλλά γύρω στα οκτώ άρχισα να αναστατώνομαι και να απογοητεύομαι από τη ζωή. Είχα μάλλον «χαλάσει» και αισθανόμουν εξαγριωμένος μερικές φορές. Ούτε και 'γω ξέρω γιατί... Ήμουν ο πιο μικρός στην οικογένειά μου και αισθανόμουν κάποιον θυμό για το ότι δεν μπορούσα να κάνω αυτά που έκαναν τα μεγαλύτερα παιδιά. Γνώριζα τον Χριστό στην καρδιά μου, αλλά από τα οκτώ μέχρι τα έντεκα δεν Τον ζούσα ως το Φως της ζωής μου.

J. J.: Πάντα πίστευα στον Χριστό. Όμως στα δώδεκα, είχα μια σημαντική απρόσμενη συνάντηση μαζί Του. Άκουγα ένα κήρυγμα από ένα ευαγγελικό ιεροκήρυκα ονόματι Dr Desmond Ford. Μίλησε εντυπωσιακά για την ανθρώπινη αλαζονεία, που είναι ριζωμένη στην ανθρώπινη καρδιά. Μίλησε για την αγιότητα του Θεού και για το ότι είναι αδύνατο να κατορθώσουμε τον τέλει νόμο του Θεού μόνο με τα δικά μας χαρίσματα. Πληγώθηκε η καρδιά μου. Συγκλονίστηκε κατάβαθα. Για πρώτη φορά στη ζωή μου μπόρεσα να δω το βάθος της αλαζονείας μου και της αμαρτωλότητάς μου. Εκείνο το βράδυ κάτι μέσα μου άλλαξε δραματικά. Συνειδητοποίησα ξαφνικά πόσο πολύ έκρινα άλλους ανθρώπους, πόσο αυστηρός κριτής ήμουν για τους άλλους και πόσο σκληρή ήταν η καρδιά μου. Ήμουν συνεχώς δακρυσμένος. Δάκρυα μετανόιας, αλλά και χαράς γιατί συνάντησα τη Χάρη του Θεού. Την ίδια περίπου

"ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ": κ. Τζάκσον, πριν μερικούς μήνες μάς εκπλήξατε ευχάριστα όταν, κατά την απονομή του βραβείου Emmy, κάνατε μια ομολογία της Ορθόδοξης πίστης σας, δοξάζοντας την Αγία Τριάδα. Θα θέλαμε να μάς πείτε πώς ήταν η ζωή σας πριν τη συνάντησή σας με τον Χριστό και μετά απ' αυτή.

"Π": Σε ποια ηλικία αρχίσατε να πιστεύετε στον Χριστό; Ποιο ήταν το κρίσιμο γεγονός που σας οδήγησε σε μια τέτοια μεταστροφή;

περίοδο διάβασα στο κατά Ματθαίο Ευαγγέλιο, Κεφάλαιο 25, για την Ημέρα της Κρίσεως και στο Κεφάλαιο 5 ότι η δικαιοσύνη μου πρέπει να ξεπεράσει κατά πολύ αυτή των Φαρισαίων. Ο Χριστός είπε ουσιαστικά ότι ακόμα και αν δω μια γυναίκα με σαρκική επιθυμία στην καρδιά μου, αυτό ισοδυναμεί με μοιχεία κατά τον Ηθικό Νόμο. Αν έλεγα σε κάποιον «μωρέ», στα μάτια του Νόμου ισοδυναμούσε με φόνο. Πάλι, η καρδιά μου κομματιάστηκε και ξεφώνησα, «Δεν είναι δυνατόν!». Τότε το Άγιο Πνεύμα αγαπνητικά μού έδειξε ότι ο Χριστός απάντησε στους μαθητές Του, λέγοντας «τα αδύνατα παρ' ανθρώπους δυνατά παρά τω Θεώ εστί». Μου ψιθύρισε στην καρδιά μου «Θέλω να αισθάνεσαι ακριβώς έτσι. Θέλω να γνωρίζεις πόσο αδύνατο είναι να σωθείς μόνο με τη δική σου δύναμη και καλοσύνη. Τότε θα στραφείς σε Εμένα και θα αποκτήσεις εμπειρία του δώρου της Χάρης μου!». Υπήρξαν τόσες πολλές εμπειρίες και παραδείγματα, που δεν θα μπορούσα να τις καταγράψω. Αλλά το ταξίδι μου με τον Θεό υπήρξε μια πορεία σταθερής μεταστροφής και αναγέννησης.

Για πρώτη φορά στη ζωή μου μπόρεσα να δω το βάθος της αλαζονείας μου και της αμαρτωλότητάς μου. Εκείνο το βράδυ κάτι μέσα μου άλλαξε δραματικά. Συνειδητοποίησα ξαφνικά πόσο πολύ έκρινα άλλους ανθρώπους, πόσο αυστηρός κριτής ήμουν για τους άλλους και πόσο σκληρή ήταν η καρδιά μου. Ήμουν συνεχώς δακρυσμένος. Δάκρυα μετανοίας, αλλά και χαράς γιατί συνάντησα τη Χάρη του Θεού.

"Π": Πώς δέχτηκε η οικογένειά σας αυτή τη μεγάλη αλλαγή;

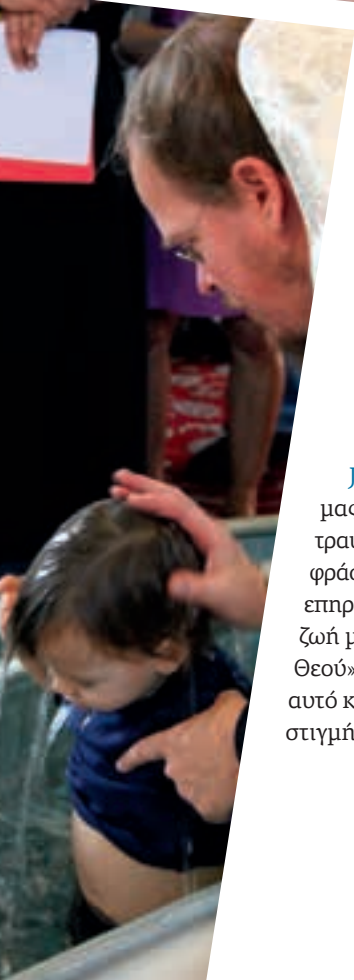
J. J.: Όσο μπορώ να καταλάβω, την αγκάλιασαν. Άρχισα διαβάζοντας C.S.Lewis, όσο μπορούσα: "The Great Divorce" (Το μεγάλο διαζύγιο), "Mere Christianity" (Χριστιανισμός απλώς), "The Weight of Glory", "The Screwtape Letters" (Τακτική του διαβόλου). Ήμουν ένας νεαρός έφηβος, κι αυτά ήταν όλα που ήθελα να διαβάσω. Δεν ανήκα σε κάποια εκκλησία στα χρόνια αυτά. Είχαμε εγκαταλείψει την εκκλησία των Αντβεντιστών και δεν παρακολουθούσαμε κάποια άλλη. Ήθελα, όμως, να βρίσκομαι γύρω από το «Σώμα του Χριστού» τόσο πολύ, ώστε κάθε Κυριακή πρωί κατέβαινα μόνος μου έξι-επτά τετράγωνα σε μια εκκλησία Πρεσβυτεριανών. Μόνο για να ακούσω κάποιο κήρυγμα και να βρίσκομαι γύρω από ανθρώπους που αγαπούσαν τον Χριστό. Ήξερα, όμως, ότι δεν ήταν το σπίτι μου. Την περίοδο αυτή αναπτύχθηκε και η σχέση των γονέων μου με τον Θεό. Μερικές προκλήσεις και τραγωδίες χτύπησαν τη ζωή μας με αποτέλεσμα να πέσουν στα γόνατα με πολύ ρεαλιστικό και έντονο τρόπο.

"Π": Ποιες δυσκολίες αντιμετωπίζει κάποιος που θέλει να ακολουθήσει τον Χριστό, ενώ είναι προσωπικότητα της αμερικάνικης τηλεόρασης;

J. J.: Υπάρχουν πολλές δυσκολίες. Αλλά υποθέτω ότι υπάρχουν πολλές δυσκολίες ακολουθώντας τον Χριστό, άσχετα από το επάγγελμά σου. Αν δεν υπάρχουν δυσκολίες, τότε ίσως ο Χριστιανισμός μας δεν είναι αρκετά γνήσιος. Όμως, ειδικά το Χόλυγουντ είναι σκληρή βιομηχανία. Χτίστηκε κάνοντας λεφτά και έχει μικρό ή καθόλου ενδιαφέρον για πνευματικά ζητήματα. Προσωπικά, είμαι ευγνώμων που μεγάλωσα στο Χόλυγουντ, γιατί με ανάγκασε να διαλέξω σε πολύ νεαρή ηλικία τι είδους άνθρωπος θα ήθελα να είμαι. Έχει μια πολωτική ατμόσφαιρα και αποτελεί έρημο για αυτούς που αγαπούν τον Θεό. Η έρημος του Χόλυγουντ με καλλιεργήσε να ζω την πίστη και να αγαπώ όλους, άσχετα από το τι πιστεύουν και από πού προέρχονται. Εκεί υπάρχουν οι γνωστοί πειρασμοί, σαρκικοί πόθοι, αλαζονεία, εγωισμός, φιλοχρηματία, δίψα για φήμη: αυτά αποτελούν πραγματική δυναμική στον κόσμο της ψυχαγωγίας. Αναγκάστηκα να είμαι τρόπον τινά «μοναστικός» στην καρδιά μου, για να επιβιώσω σε εκείνο το περιβάλλον.

Από τη βάπτισμα
του ζεύγους και
των παιδιών της
οικογένειας του
νθοποιού

J. J.: Υπάρχουν πολλοί νθοποιοί, άνδρες και γυναίκες, που σήμερα εξετάζουν την Ορθόδοξη Πίστη. Βαπτίστηκα πολύ πρόσφατα και συχνά, για να γνωρίσει κάποιος την Ορθοδοξία, χρειάζεται σημαντικός χρόνος, πριν αποδεχθεί την Πίστη. Προσεύχομαι με όλη μου την καρδιά ώστε, γενικά, πολλοί νθοποιοί και καλλιτέχνες να ανακαλύψουν την ομορφιά της Αρχέγονης Πίστεως. Θα έφερνε τόση πολλή ζωή στον καλλιτεχνικό κόσμο. Η απάντηση στο δεύτερο ερώτημα: ναι, πιστεύω ότι υπάρχει πάντα χώρος για ιεραποστολική δράση στο Χόλυγουντ. Αλλά, είμαι βέβαιος για το ότι γνωρίζετε όσον αφορά την προσέγγιση ανθρώπων για να πιστέψουν στον Χριστό, πως υπάρχει μεγάλη διαφορά μεταξύ του Ορθόδοξου ήθους και του ήθους των ευαγγελιστών. Εμείς, ως Ορθόδοξοι Χριστιανοί, δεν πιστεύουμε στη χρήση βίας ή πίεσης των ανθρώπων για να γίνουν Ορθόδοξοι. Ζούμε μάλλον με το πνεύμα του Αγίου Σεραφείμ του Σάρωφ, που είπε:

«Απόκτησε το Άγιο Πνεύμα και χιλιάδες θα βρουν τη σωτηρία τους». Είναι μέσω της γνήσιας βίωσης της πίστεώς μας εν Χριστώ, που ο κόσμος γύρω μας μεταμορφώνεται.

Νομίζω ότι ήταν ο Άγιος Ισαάκ ο Σύρος, που είπε: «Το μεγαλύτερο δώρο που μπορούμε να προσφέρουμε στον κόσμο είναι η μετάνοιά μας». Αυτή είναι η ταπεινή και δυνατή πίστη του Ορθόδοξου Χριστιανού. Γράφω τώρα ένα βιβλίο για τη σχέση μεταξύ των τεχνών και της Ορθοδοξίας: πώς προσεγγίζει κάποιος την τέχνη του ως Ορθόδοξος Χριστιανός.

Η έρημος του Χόλυγουντ με καλλιέργησε να ζω την πίστη και να αγαπώ όλους, άσχετα από το τι πιστεύουν και από πού προέρχονται. Εκεί υπάρχουν οι γνωστοί πειρασμοί, σαρκικοί πόθοι, αλαζονεία, εγωισμός, φιλοχρηματία, δίψα για φήμη: αυτά αποτελούν πραγματική δυναμική στον κόσμο της ψυχαγωγίας. Αναγκάστηκα να είμαι τρόπον τινά «μοναστικός» στην καρδιά μου, για να επιβιώσω σε εκείνο το περιβάλλον.

J. J.: Σας συμμερίζομαι με την καρδιά μου. Οι ταπεινές προσευχές μας είναι μαζί σας. Οι οικονομικές δυσκολίες μπορεί να γίνουν πολύ τραυματικές για τους ανθρώπους και τις οικογένειές τους. Διάβασα μια φράση από το "The Mountain of Silence" (Το Όρος της Σιωπής) που με επηρέασε πολύ. Κάποιος από τους μοναχούς είπε: «Κάθε περίπτωση στη ζωή μας έχει ένα σκοπό: να μας αφυπνίσει για την πραγματικότητα του Θεού». Είτε είναι χαρά, είτε είναι κακουχία, υπάρχει κάποιος σκοπός σ' αυτό και είναι παρούσα η Χάρη. Ο Θεός είναι πολύ κοντά σας αυτή τη στιγμή, ιδιαίτερα επειδή περνάτε μεγάλες δοκιμασίες. Πέρα απ' αυτό,

"Π": Υπάρχουν άλλοι συνάδελφοί σας που έχουν αποδεχθεί την Ορθόδοξη Πίστη;

Υπάρχει πεδίο για ιεραποστολική δράση στο επάγγελμά σας;

"Π": Ποιο θα ήταν το μήνυμά σας προς τους Έλληνες, που τον καιρό αυτό αισθάνονται απογοήτευση και τις πολύ δυσάρεστες συνέπειες μιας βαθείας οικονομικής κρίσης;

Ο νεοφώτιστος Τίτος, προσκυνά την εικόνα

δεν έχω κάτι να προσφέρω, εκτός από τις ανάξιες προσευχές μου. Θα ήθελα επίσης να πω «Ευχαριστώ» στους Έλληνες αδελφούς και Ελληνίδες αδελφές μου για την αποστολή τόσων ενθαρρυντικών μηνυμάτων μετά την ομιλία μου στη απονομή των βραβείων Emmy. Η γυναίκα μου και εγώ νοιώσαμε ενθάρρυνση και ευλογία από την αγάπη και την υποστήριξη τόσων πολλών από όλο τον κόσμο. Δακρύσαμε πολλές φορές διαβάζοντας αυτά τα μηνύματα. Ως Αμερικανός προσήλυτος στην Ορθοδοξία, αισθάνομαι ευγνώμων και ταπεινός που αποτελώ μέλος της Ιστορικής Εκκλησίας, και ελπίζω, με τη Χάρη του Θεού, να επισκεφθώ κάποια μέρα την Ελλάδα και το Άγιον Όρος. Σας ευχαριστώ πάλι και εύχομαι να είναι μαζί σας οι προσευχές της Υπεραγίας Θεοτόκου και η αγάπη της Παναγίας Τριάδος.

*Επιμέλεια: Παναγιώτης Φαρανιάτος
Μετάφραση: Ηλίας Κατσούφης*

Μπορείτε να δείτε το βίντεο με την ομολογία πίστεως του Αμερικανού ηθοποιού, πληκτρολογώντας στην ηλεκτρονική διεύθυνση [youtube.com](https://www.youtube.com/watch?v=JonathanJacksonEmmy2012) το λήμμα "Jonathan Jackson Emmy 2012"

ΔΙΩΓΜΟΙ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΣΗΜΕΡΑ

Ήταν λίγους μήνες πριν, που αρχίσαμε να διαβάζουμε για επιθέσεις κατά των χριστιανών, σε χώρες του αραβικού κόσμου.

Ήταν λίγους μήνες πριν, που διαβάσαμε για χριστιανούς που χάνουν τη δουλειά τους, επειδή φορούσαν τον Σταυρό τους και δεν δέχτηκαν να τον βγάλουν, σε χώρες του δυτικού κόσμου.

Ήταν λίγους μήνες πριν που ξεκίνησε η δίκη για την ύπαρξη ή όχι θρησκευτικών συμβόλων σε αίθουσες σχολείων, δικαστηρίων...

Ήταν λίγους μήνες πριν που σκεφτήκαμε να αφιερώσουμε ένα τεύχος της Παρεμβολής στους σύγχρονους διωγμούς των Χριστιανών.

Ίσως να σας φαίνονται παράξενα όλα αυτά!

Ο Κύριος άλλωστε προειδοποίησε για τις διώξεις των Χριστιανών από τον κόσμο:

«Επιβαλοῦσιν ἐφ' ὑμᾶς τὰς χειῖρας αὐτῶν καὶ διώξουσιν, παραδιδόντες εἰς συναγωγὰς καὶ φυλακάς, ἀγομένους ἐπὶ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου...» (Λουκ. 21.12).

Στη συνάντηση αρθρογράφων της Παρεμβολής, όταν θέσαμε αυτό το θέμα, υπήρξαν πολλά βλέμματα με απορία! «Μα υπάρχουν σήμερα διωγμοί;», «Μα σήμερα ο καθένας είναι ελεύθερος να πιστεύει αυτό που θέλει!», «Αυτά γίνονταν στον

καιρό των Αποστόλων! Τι σχέση έχουν με το σήμερα;».

Ψάχνοντας λίγο καλύτερα, συνομιλώντας με ανθρώπους που έχουν ψάξει λίγο παραπάνω, με ανθρώπους που στη χώρα τους βίωσαν τον διωγμό, διωγμό επειδή ήταν χριστιανοί, φτιάξαμε αυτό το αφιέρωμα.

Και το τεύχος αυτό δημιουργήθηκε αφενός για να ενημερωθούμε και να ενημερώνουμε για τους διωγμούς σήμερα, αφετέρου για να αποτελέσει ευκαιρία προσευχής για όσους διώκονται και για όσους κάνουν ιεραποστολή φανερά ή κρυφά, κάτω από αντίξοες συνθήκες.

Καλή ανάγνωση!

ΔΙΩΞΕΙΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΣΤΗΝ ΑΥΓΗ ΤΟΥ 21ΟΥ ΑΙΩΝΑ ΈΝΑ ΠΑΛΙΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΣΤΟΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΣΜΟ

Είναι αλήθεια ότι η ιστορία της Ορθόδοξης Εκκλησίας βρίθκει από μαρτύρια- είναι η ιστορία μιας σταυρικής πορείας. Ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός ανέβηκε πρώτος από όλους στον Σταυρό εκουσίως και χωρίς να έχει φταίξει σε τίποτα, σπκώνοντας στις πλάτες Του τις αμαρτίες όλου του κόσμου. Ακολουθώντας το παράδειγμά Του οι Άγιοι της Εκκλησίας μας σήκωσαν με τη σειρά τους το δικό τους Σταυρό. Είναι εκπληκτικό ότι, σύμφωνα με εκτιμήσεις, οι Χριστιανοί μάρτυρες των τριών πρώτων αιώνων ανήλθαν σε 11 εκατομμύρια (τη στιγμή που η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία είχε στην ακμή της πληθυσμό το πολύ 70 εκατομμυρίων)!

Κι αν μερικοί αναλογίζονται ότι οι εποχές των μαρτύρων και των νεομαρτύρων πέρασαν, αφού το Ευαγγέλιο έχει πλέον κηρυχτεί στο μεγαλύτερο μέρος της Γης, πλανώνται. Εκτός από τις ισλαμικές χώρες, στις οποίες οι μη μουσουλμάνοι διώκονται ή περιορίζονται (οι μουσουλμάνοι που θέλουν να αλλάξουν θρήσκευμα συνήθως καταδικάζονται σε θάνατο), εντύπωση προκαλεί και το γεγονός ότι στον δυτικό κόσμο-τον “παραδοσιακό” χριστιανικό- οι Χριστιανοί περιορίζονται όλο και περισσότερο. Ας αναφερθούμε παρακάτω σε παραδείγματα τέτοιων χωρών.

Η ΒΟΡΕΙΑ ΚΟΡΕΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΚΙΣΤΑΝ

Στην Β. Κορέα έχουν παρατηρηθεί εδώ και πολλά χρόνια καταπατήσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων από την κομμουνιστική εξουσία της. Συνεπώς, δεν θα μπορούσαν να λείπουν και οι περιορισμοί στις θρησκευτικές ελευθερίες των κατοίκων, αν σκεφτεί κανείς ότι το καθεστώς δεν είναι -ιδεολογικά τουλάχιστον- φιλικό προς την θρησκεία.

Το 2007 η διεθνής οργάνωση Christian Solidarity Worldwide δημοσιεύοντας μία έρευνα βασισμένη σε παρατηρήσεις επτά ετών απέδειξε ότι στην Βόρεια Κορέα γίνεται όχι απλά περιορισμός των θρησκευτικών ελευθεριών, αλλά προσπάθεια εξόντωσης όσων ανήκουν σε θρησκευτικές ομάδες. Στο στόχαστρο έχουν βρεθεί οι Χριστιανοί κάτοικοι, αφού **ο Χριστιανισμός παρουσιάζεται ως εμπόδιο στην προσωπολατρεία που επιτάσσει το ισχύον καθεστώς** (αλλά και για λόγους εχθρότητας προς τις δυτικές χώρες). Χαρακτηριστικό είναι ότι πριν τον “Ανώτατο Ηγέτη” (ή “Αιώνιο Ηγέτη”) Κιμ Ιλ Σούνγκ, το 25-30% του πληθυσμού της πρωτεύουσας Πιονγκγιανγκ ήταν Χριστιανοί, οι οποίοι πλέον έχουν εκλείψει οριστικά.

Οι διεθνείς παρατηρητές Open Doors και Release International περιγράφουν την Βόρεια Κορέα ως την χώρα που παραβιάζει με οποιονδήποτε τρόπο τα θρησκευτικά δικαιώματα του ανθρώπου. Η

Open Doors υπολογίζει ότι 50.000-70.000 Χριστιανοί είναι κρατούμενοι σε **στρατόπεδα συγκέντρωσης** της Βόρειας Κορέας, ενώ χιλιάδες από αυτούς πεθαίνουν ετησίως είτε από πείνα και ασθένειες, είτε από βασανιστήρια.

Στον **ισλαμικό κόσμο** δυστυχώς τα πράγματα δεν είναι καλύτερα για τους Χριστιανούς. Στο Πακιστάν όπου το μουσουλμανικό στοιχείο υπερισχύει αφού καταλαμβάνει το 96% του συνολικού πληθυσμού, οι Χριστιανοί δέχονται συχνά απειλές και πράξεις βίας. Πρόσφατα συνέβη κάτι αξιοπρόσεκτο: ένα μικρό κορίτσι ονόματι Ριμσά κατηγορήθηκε για προσβολή του Κορανίου και βλασφημία, οπότε και συνελήφθη. Η Διεθνής Αμνηστία αναφέρει ότι η Ριμσά είναι αναλφάβητη, μεταξύ 10-16 χρονών, κατοικεί στην περιφέρεια του Ισλαμαμπάντ και ενδέχεται να πάσχει από σύνδρομο Ντάουν. Παρότι τα πειστήρια αποδείχτηκαν ψεύτικα, κατασκευασμένα από τον ιμάμη Σιατί, ο ίδιος δήλωσε: «Είναι ο μόνος τρόπος για να διώξουμε τους χριστιανούς από αυτή τη γειτονιά». Στο Πακιστάν η βλασφημία κατά της μουσουλμανικής πίστης επισείει μέχρι και την θανατική καταδίκη. Μάλιστα, ο μοναδικός Χριστιανός υπουργός του Πακιστάν Σαμπάζ Μπάτι δολοφονήθηκε στις αρχές του 2011. Το αίτιο; Ήταν Χριστιανός και συμμετείχε σε επιτροπή αναθεώρησης του νόμου περί βλασφημίας!

ΔΥΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ:
ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΟΥ
ΗΝΩΜΕΝΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Στις αρχές του 2012 οι Βρετανίδες εργαζόμενες Nadia Eweida και Shirley Chaplin τιμωρήθηκαν για την άρνησή τους να πάψουν να φέρουν σταυρό. Η πρώτη τέθηκε σε διαθεσιμότητα, ενώ η δεύτερη μετατέθηκε σε κατώτερη θέση γραφείου.

Η ίδια η βρετανική κυβέρνηση δεν αναγνωρίζει στους Χριστιανούς το δικαίωμα να φορούν Σταυρό. Ωστόσο, το θέμα δεν τελειώνει εδώ... ο παρουσιαστής του BBC και βραβευμένος δημοσιογράφος Jeremy Vine, σε συνέντευξη που έδωσε στην εφημερίδα "The Sunday Telegraph", εξέφρασε την άποψη ότι η βρετανική κοινωνία έχει γίνει υπερβολικά «μη ανεκτική» όσον αφορά την ελευθερία έκφρασης θρησκευτικών πεποιθήσεων. Μάλιστα, πρόσθεσε ότι **το να είσαι Χριστιανός στη σύγχρονη Βρετανία θεωρείται «κοινωνικά μη αποδεκτό».**

Από δημοσκόπηση που πραγματοποίησε η "Telegraph" για τους Χριστιανούς που εκκλησιάζονται στην Βρετανία, διαπιστώθηκε ότι χιλιάδες από αυτούς πιστεύουν ότι αντιμετωπίζουν προβλήματα στην καθημερινότητά τους εξαιτίας του γεγονότος ότι είναι Χριστιανοί. Συγκεκριμένα, το 10% δήλωσε ότι έχει απορριφθεί από την ίδια την οικογένειά του λόγω της πίστης του! Το 20% δήλωσε ότι έχει αντιμετωπίσει προβλήματα στον εργασιακό του χώρο για τον ίδιο λόγο, ένα 5% ότι

εμποδίστηκε η προαγωγή του και άλλο ένα 5% ότι έχει δεχθεί επιπλήξεις, ώστε να μην εξωτερικεύει τις θρησκευτικές του πεποιθήσεις εν ώρα υπηρεσίας. Ένα 19% δήλωσε ότι περιθωριοποιήθηκε με διάφορους τρόπους λόγω της πίστης του, ενώ περί το 44% δήλωσαν ότι γελοιοποιήθηκαν από ανθρώπους του κοινωνικού τους περίγυρου για τον ίδιο λόγο.

Οι ηγέτες τόσο της Αγγλικανικής όσο και της Καθολικής Εκκλησίας της Βρετανίας καλούν τους πιστούς να υπερασπίζονται τα δικαιώματά τους στην ελευθερία σκέψης, έκφρασης και θρησκείας. Ακόμη και μη θρησκευόμενοι άνθρωποι παραδέχονται ότι η κατάσταση γίνεται καταπιεστική για τους πιστούς στη Βρετανία και ότι επιβάλλεται μια νέα τυραννική ηθική. **Κατ' αυτόν τον τρόπο εισάγεται ένα νέο είδος ρατσισμού - αυτού απέναντι στις θρησκευτικές ελευθερίες και μάλιστα σε καιρό στον οποίο οι οικολογικές, αντιρατσιστικές και λοιπές οργανώσεις πληθαίνουν.** Μήπως δεν είναι αντίφαση το γεγονός ότι τόσοι άνθρωποι βγαίνουν στους δρόμους να διαδηλώσουν για ποικίλα θέματα, ενώ δεν συμβαίνει κάτι τέτοιο σε περιπτώσεις που καταπατούνται τα θρησκευτικά δικαιώματα των ανά τον κόσμο Χριστιανών; Και μάλιστα, όταν η καταπάτηση έρχεται σε κατάφορη αντίθεση με τα άρθρα των Ευρωπαϊκών Συμβάσεων και της Οικουμενικής Διακήρυξης των Ανθρώπινων Δικαιωμάτων τα σχετι-

κά με τις θρησκευτικές ελευθερίες;

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Η αλήθεια είναι ότι στις περισσότερες χώρες που αναφέραμε οι Χριστιανοί δεν είναι Ορθόδοξοι, αλλά ανήκουν σε άλλες Ομολογίες (προτεστάντες, παπικοί-καθολικοί κ.α.). Υπάρχουν φυσικά και παραδείγματα Ορθόδοξων ιερωμένων και λαϊκών που περνούν τα πάνδεινα και δίνουν την καλή μαρτυρία στις ενορίες όπου βρίσκονται. Από ορθόδοξης πλευράς γνωρίζουμε ότι εκτός από το εν ύδατι βάπτισμα, υπάρχει και το βάπτισμα του αίματος, δηλαδή το βάπτισμα του μαρτυρίου. **Είθε ο Κύριος να αναπαύσει όλους αυτούς τους ανθρώπους που παρά το γεγονός ότι δεν γνώρισαν την Εκκλησία Του θυσιάστηκαν πιστεύοντας στο μήνυμά Του και να δίνει δύναμη σε όλους τους ανά τον κόσμο δοκιμαζομένους αδελφούς μας, αλλά και σε μας τους αμαρτωλούς. Αμήν.**

Επιμέλεια:

A. M.

Φοιτ. Μαθηματικού Τμήμ. ΕΚΠΑ

Πηγές:

http://ierapostoli.wordpress.com/2009/07/28/sok_epithesi/

http://o-nekros.blogspot.gr/2012/02/blog-post_7237.html

http://katanixis.blogspot.gr/2012/09/blog-post_4286.html

http://o-nekros.blogspot.gr/2011/07/blog-post_06.html

http://aktines.blogspot.gr/2012/03/blog-post_5425.html

ΟΙ ΑΠΕΙΛΟΥΜΕΝΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΤΗΣ ΣΥΡΙΑΣ

Τον Ιούνιο, στην πόλη της Συρίας Κουσάιρ οι χριστιανοί τέθηκαν ενώπιον ενός φοβερού διλήμματος: να ενταχθούν στο υπό σουνιτική ηγεσία αντικαθεστωτικό κίνημα ενάντια στον Μπασάρ Αλ Άσαντ ή να φύγουν από τα σπίτια τους. Έτσι, χιλιάδες χριστιανοί αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την πόλη.

Οι πολλές μειονότητες της Συρίας αντιμετωπίζουν πλέον ευθέως την αναδυόμενη απειλή που εκπροσωπούν οι ριζοσπάστες σουνίτες ισλαμιστές. Τα στοιχεία αυτά έχουν επιβάλει την παρουσία τους στο κέντρο των πολιτικών εξελίξεων της Συρίας, χάρη στην ισχυρή πολιτική και οικονομική στήριξη από τον αραβικό κόσμο, αλλά και την αδιαφορία της Δύσης.

Όλα αυτά τα χρόνια οι χριστιανοί, όπως και πολλές ακόμα μει-

ονότητες της περιοχής, στήριζαν τα καθεστώτα που τους εγγυώντο ασφάλεια και θρησκευτική ελευθερία. Η δυναστεία των Άσαντ, των ουδετερόθρησκων ηγετών που ανήκουν στη μυστικοπαθή σέκτα των αλεβιτών, τους εξασφάλιζε εν πολλοίς τον χριστιανικό τρόπο ζωής και προστάτευε τις μειονότητες της χώρας από την απειλή της σουνιτικής πλειοψηφίας.

Καθώς οι δικτάτορες που τους προστάτευαν καταρρέουν ο ένας μετά τον άλλο σε ολόκληρη την περιοχή, οι χριστιανοί βρέθηκαν αντιμέτωποι με την αυξανόμενη πλημμυρίδα του σουνιτικού Ισλάμ. Τον περασμένο Μάρτιο οι ισλαμιστές των "ταξιαρχιών του Φαρούκ" αναζητούσαν στην πόλη Χομς τους χριστιανούς κι αφού τους εντόπιζαν τους απήλυναν. Το 90% των χριστιανών της περι-

οχής κατέφυγαν σε περιοχές που ελέγχονταν από τις καθεστωτικές ένοπλες δυνάμεις ή στην περιοχή κοντά στα σύνορα με το Λίβανο, που αποκαλείται "κοιλιάδα των χριστιανών". **Από τους άνω των 80.000 χριστιανών που ζούσαν στο Χομς σήμερα εξακολουθούν να διαβούν εκεί μόνο 400.**

Ενώ οι ανταρτικές ομάδες εξακολουθούν να αποτινάσσουν τον έλεγχο του Άσαντ στη χώρα, οι χριστιανοί της Συρίας συνεχίζουν να διώκονται. **Η Συρία δεν αποτελεί παρά το τελευταίο στη σειρά μέτωπο στην πάλη για να εκκαθαριστεί ολόκληρη η περιοχή από τις ετερόδοξες θρησκευτικές ομάδες και τις ξένες κατοχικές δυνάμεις.**

Επιπλέον, η διστακτικότητα της διεθνούς κοινότητας να καταδικά-

σει τις ωρότητες του Άσαντ καλλιέργησε στους σουνίτες συναισθήματα εγκατάλειψης και απομόνωσης, οδηγώντας πλατιά στρώματα της σουνιτικής νεότητας στην αγκαλιά των ριζοσπαστών ισλαμιστών κηρύκων. Η ανάπτυξη της θρησκευτικής μισαλλοδοξίας στενεύει τα περιθώρια της συνέχισης της παρουσίας στη χώρα πολλών μειονοτήτων και ιδιαίτερα των χριστιανών.

Όλα αυτά επιβεβαιώνονται κι από ένα πολύ πρόσφατο γεγονός. Ένας ορθόδοξος ιερέας του Πατριαρχείου της Αντιοχείας βρέθηκε νεκρός έξω από τη Δαμασκό. Ο ιερέας, Σωτήρης Χαντάντ, αγνοούνταν εδώ και μια εβδομάδα όταν, μαζί με ένα άλλο άτομο, ανέλαβε να μεταφέρει τα χρήματα για την απελευθέρωση του 35-χρονου γιατρού - μέλους της Ορθόδοξης Κοινότητας που είχε απαχθεί.

Σύμφωνα με ανακοίνωση του Πατριαρχείου Αντιοχείας «η ενέργεια αυτή δεν μπορεί να έγινε από Σύρους, διότι σέβονται τους ιερείς, όπως και τους Ιμάμηδες». Αφήνουν μάλιστα να εννοηθεί πως

την ευθύνη για την απαγωγή και τη δολοφονία έχουν ομάδες ακραίων μουσουλμάνων από γειτονικές χώρες, που τον τελευταίο καιρό έχουν εισρεύσει στη Συρία.

Τελικά, η διάσωση της χριστιανικής κοινότητας της Συρίας, που κάποτε ακτινοβολούσε, καθώς σε αυτά τα μέρη γεννήθηκαν μεγάλες άγιες μορφές του Χριστιανισμού, όπως ο Αγ. Ιωάννης ο Χρυσόστομος, ο Άγιος Ισαάκ ο Σύρος, ο Άγιος Εφραίμ ο Σύρος, ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός και πολλές άλλες, είναι συμβατή με την υπεράσπιση των στρατηγικών συμφερόντων της δύσης. Αν οι εμπειρίες του Ιράκ και της Αιγύπτου έχουν κάτι να μας διδάξουν, είναι πως η θρησκευτική μισαλλοδοξία κυφορεί αστάθεια και ρευστότητα. Στη Συρία τα πράγματα δεν είναι διαφορετικά.

Επιμέλεια:

Χαρά Μανώλη

Φοιτ. Τμήματος Εκπαίδευσης και Αγωγής στην Προσχολική Ηλικία ΕΚΠΑ

Πηγές:

<http://www.skai.gr/news/world/article/215744/orthodoxos-iereas-vrethike-nekros-exo-apo-ti-damasko/>

http://www.ppol.gr/cm/index.php?Datain=7243&catid=5&catb_id=7&LID=1

Η Συρία δεν αποτελεί παρά το τελευταίο στη σειρά μέτωπο στην πάλη για να εκκαθαριστεί ολόκληρη η περιοχή από τις ετερόδοξες θρησκευτικές ομάδες και τις ξένες κατοχικές δυνάμεις.

ΚΟΣΣΥΦΟΠΕΔΙΟ: ΔΙΩΓΜΟΙ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΕΙΛΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Δύο αντίπαλα στρατόπεδα, η Σερβία και το Κοσσυφοπέδιο. Και στη μέση η Ορθοδοξία προσπαθεί να επιβιώσει. Περίπου το ένα τρίτο των Σέρβων έχει παραμείνει στο Κοσσυφοπέδιο, χαμένο ανάμεσα στη πλειοψηφική μουσουλμανική δίνη. Ορθόδοξοι ναοί έχουν καταστραφεί, θυμίζοντας τις καταστροφές των τόπων λατρείας των χριστιανών κατά τους πρώτους χριστιανικούς αιώνες. Τα μοναστήρια, οχυρωμένα από τους ξένους στρατιώτες, δεν δέχονται πλέον επισκέπτες, εξαιτίας των επιθέσεων των εξτρεμιστών, όπως έγινε το 2004 στη μονή του Ντέβιτς. Νέο είδος διωγμού των ορθόδοξων κάτω από τη σκιά και την απειλή του πολέμου.

Αυτή είναι η επικρατούσα κατάσταση στο Κόσοβο ή Μετόχια, όπως αλλιώς ονομάζεται. Μια μικρή περιοχή νότια της Σερβίας, που όμως αποτελεί για τους ορθόδοξους Σέρβους τη βάση και την καρδιά του έθνους τους, όπως είναι για τους Έλληνες η Κωνσταντινούπολη ή η Ρώμη για τους Ιταλούς. Άλλωστε, το αποδεικνύει και το όνομά του, καθώς στη σερβική γλώσσα «μετόχια» σημαίνει «μοναστηριακή ιδιοκτησία». Πριν από τους αμερικάνικους βομβαρδισμούς του 1999, το Κοσσυφοπέδιο αριθμούσε περί τους χίλιους ναούς, μοναστήρια και παρεκκλήσια. Μετά τα τραγικά γεγονότα του '99 και των εξτρεμιστικών επιθέσεων

του 2004, πολλοί ναοί και μοναστήρια καταστράφηκαν ή βεβηλώθηκαν, ενώ Σέρβοι μοναχοί και λαϊκοί σφαγιάστηκαν, προσφέροντας στην Εκκλησία της Σερβίας πλήθος νεομαρτύρων και αναβιώνοντας διωγμούς χριστιανών της πρωτοχριστιανικής Εκκλησίας.

Όπως χαρακτηριστικά λέει και ο π. Romilo που ζει στο μοναστήρι Duboki Potok στο βόρειο Κοσσυφοπέδιο: «Είναι δύσκολο να ζει κανείς εδώ, όμως, όταν τα πράγματα γίνουν δυσβάστακτα, τότε ο άνθρωπος πρέπει να στραφεί στο Θεό και να ελπίζει ότι Αυτός θα του δώσει δύναμη και θάρρος να αντέξει περισσότερο».

Κι όμως το Κοσσυφοπέδιο σήμερα, παρά τις τόσες καταστροφές που έχει υποστεί, αριθμεί ακόμα πολλούς τόπους λατρείας και πολλά ορθόδοξα μοναστήρια, τα οποία συμπεριλαμβάνονται στο κατάλογο των μνημείων πολιτιστικής κληρονομιάς της UNESCO· χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η μονή του Ντέτσανι με την τεράστια ιστορική, πολιτιστική και θρησκευτική περιουσία της. Όλη αυτή η θρησκευτική –και όχι μόνο– κληρονομιά είναι πολύ σημαντική για τους ορθόδοξους Σέρβους. Τα μοναστήρια του Κοσσυφοπεδίου, σύμφωνα με την Ευρωπαϊκή Ένωση, συγκαταλέγονται στους ιερούς τόπους της Μεσογείου, όπως είναι φερειπείν η Μέκκα, το Άγιο Όρος και το Βατικανό. Δεν μπορούν οι Σέρβοι έτσι απλά να αφήσουν να καθεί όλος αυτός ο ορθόδοξος θησαυρός. Για τη διασφάλισή του, η Σερβική Ορθόδοξη Εκκλησία με τα αρμόδια Σερβικά όργανα και τη πολύτιμη βο-

ήθεια της UNESCO έχουν ξεκινήσει προσπάθειες αποκατάστασης των κατεστραμμένων μνημείων, ώστε τα μαργαριτάρια της σερβικής ορθόδοξης αρχιτεκτονικής, εικονογραφίας και νωπογραφίας να λάμψουν πάλι σε πλήρη δόξα.

Εξίσου σημαντική όμως είναι και η διαδικασία επιστροφής των Σέρβων στα σπίτια τους, στις εκκλησίες τους. Μια προσπάθεια που δεν φαίνεται να ευδοκιμεί και να προχωράει με απελπιστικά αργούς ρυθμούς. Ακόμα και σήμερα ακούμε ειδήσεις για θανάτους Σέρβων και καταστροφές των ιδιοκτησιών τους και της πνευματικής τους κληρονομιάς. Για όλους αυτούς τους λόγους **η σερβική μειονότητα του Κοσσυφοπεδίου κάνει έκκληση στις δυνάμεις του ΝΑΤΟ και του ΟΗΕ να παραμείνουν στην περιοχή, αφού μόνο αυτές μπορούν να εγγυηθούν την ασφάλειά της ενάντια στην καταπίεση και στον εξτρεμισμό.** Άραγε οι «μεγάλες» αυτές δυνάμεις θα ακούσουν; Θα υπερασπιστούν τα ανθρωπina δικαιώματα, όπως είναι το δικαίωμα της θρησκευτικής ελευθερίας; Ως τότε Θεέ μου θα διώκεσαι από την κάθε σπιθαμή της δικής Σου γης;

Επιμέλεια:

Βασιλική Μπέκου

φοιτ. Παιδαγωγικού Τμήματος
Δημοτικής Εκπαίδευσης Αθηνών

Πηγές:

http://www.ppol.gr/cm/index.php?Datain=7817&catid=8&catb_id=9&LID=1

http://www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/agiavarvara/periodiko/Teuxos2/Kossovo-Greek.htm

http://proskynitis.blogspot.com/2011/12/blog-post_20.html
<http://voiceofserbia.org>

Η Νιγηρία αποτελεί χώρα της Δυτικής Αφρικής και κατατάσσεται στις πολυπληθέστερες χώρες του κόσμου με τον πληθυσμό της να φτάνει τους 170.123.740 κατοίκους. Ως προς τη θρησκευτική αντίληψη των κατοίκων της χωρίζεται κυρίως στο Βορρά, όπου ζουν κατά πλειονότητα μουσουλμάνοι, και στο Νότο, όπου ζουν κατά πλειονότητα χριστιανοί. Η συμβίωσή τους, έχει συνυφαστεί με φαινόμενα φονικής βίας, φαινόμενα τα οποία έχουν ενταθεί και αυξηθεί σημαντικά τα τελευταία χρόνια στην ενδιάμεση γεωγραφική περιοχή της χώρας.

Το παραπάνω επιβεβαιώνεται και από τη δράση της τρομοκρατικής ισλαμικής οργάνωσης Μπόκο Χαράμ, καθώς από το 2009 έχουν πέσει θύματα των επιθέσεων της πάνω από 1000 άτομα. Κύριοι στόχοι αποτελούν χριστιανικές εκκλησίες της χώρας και συνήθως τακτική της οι επιθέσεις κατά τη διάρκεια της λειτουργίας την Κυριακή. Η οργάνωση έχει ως σκοπό της να εγκαθιδρύσει τη Σαρία (ισλαμικό νόμο) σε όλη τη βόρεια Νιγηρία με τον εκπρόσωπό της, Αμπούλ Κάκα, να δηλώνει χαρακτηριστικά: «Ο Αλλάχ μας έδωσε τη νίκη στις επιθέσεις που πραγματοποιήσαμε κατά εκκλησιών κι οι οποίες προκάλεσαν τον θάνατο

ΝΙΓΗΡΙΑ: ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΣΤΟ ΣΤΟΧΑΣΤΡΟ ΙΣΛΑΜΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ

πολλών χριστιανών και ανδρών των αρχών ασφαλείας».

Οι αξιωματούχοι της περιοχής κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου για τη χριστιανική κοινότητα καθώς η οργάνωση στοχεύει στη δημιουργία έντασης στην περιοχή και στην πυροδότηση ενός εμφυλίου πολέμου. Και πετυχαίνει το στόχο της, αφού οι παραπάνω επιθέσεις κατά χριστιανών και αξιωματούχων οδηγούν τους δεύτερους σε υιοθέτηση βίαιων πρακτικών κατά των διωκτών τους, παρά τις προσπάθειες πολλών θρησκευτικών αξιωματούχων για άμβλυνση της έντασης, προκαλώντας με τη σειρά τους νέα θύματα.

Επιμέλεια:
Ελισάβετ Κομνηνού
διπλωμ. Ηλεκτρολόγος Μηχανικός
© Μηχανικός Υπολογιστών ΕΜΠ

Πηγές:

http://www.ppol.gr/cm/index.php?Datain=7464&cat_id=5&catb_id=9&LID=1

http://www.ppol.gr/cm/index.php?Datain=7820&cat_id=8&catb_id=7&LID=1

http://www.ppol.gr/cm/index.php?Datain=7834&cat_id=8&catb_id=9&LID=1

ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ ΠΛΗΘΥΣΜΩΝ... ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΕ;

Η ιστορία του έθνους μας είναι γεμάτη με ένδοξες σελίδες, αλλά και πολύ πόνο...Πόνος που προκαλείται από το αιματοκύλισμα των λαών στα συμφέροντα των μεγάλων δυνάμεων. Μια τέτοια σελίδα έζησε ως γνωστό. Και ο ελληνισμός της Μικράς Ασίας...

Μετά τη γενοκτονία των Ποντίων και τη Μικρασιατική Καταστροφή υπογράφηκε το Σύμφωνο για την ανταλλαγή πληθυσμών μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας στις 30 Ιανουαρίου 1923, το οποίο στη συνέχεια κατέστη μέρος της Συνθήκης της Λωζάνης της 24ης Ιουλίου του ίδιου έτους. **Η Συνθήκη της Λωζάνης θεωρήθηκε ως μια πιο πολιτισμένη μορφή εθνοκάθαρσης σε σχέση με τις εθνοκαθάρσεις που προηγήθηκαν.** Για χιλιάδες ανθρώπους όμως ήταν πολύ αργά. Το 1915 τα 2/3 περίπου των Αρμενίων χάθηκαν σε κακουχίες στρατοπέδων εργασίας και εξοντωτικές πορείες.

Κατά τη Σύμβαση αυτή η ανταλλαγή δεν ήταν πλέον εκούσια και ελεύθερη, αλλά **υποχρεωτική** και αποτέλεσμα όρου πολεμικής ήττας. Στη Συνδιάσκεψη της Λωζάνης η

Ελλάδα, μολονότι αντιτίθετο στην άποψη και της εκούσιας ανταλλαγής (καταστροφική για τον ευημερούντα Ελληνισμό της Μικράς Ασίας), εντούτοις πιεζόμενη από το ατυχές αποτέλεσμα του πολέμου, δώλωσε να συζητήσει εκούσια και αμοιβαία ανταλλαγή. Η Τουρκία όμως δεν δέχθηκε ούτε εκούσια ούτε αμοιβαία αλλά υποχρεωτική. Μάταια το Οικουμενικό Πατριαρχείο διαμαρτυρήθηκε για κήρυξη της Εκκλησίας «εν διωγμώ». Αλλά και οι διαμαρτυρίες της τότε ελληνικής κυβέρνησης προς την Τουρκία και τις Μεγάλες Δυνάμεις υπήρξαν ατελέσφορες.

Τελικά η Συνδιάσκεψη απεφάνθη ότι το μέτρο της υποχρεωτικής ανταλλαγής πληθυσμών ήταν το μόνο ενδεδειγμένο στην περίπτωση και συνέστησε την αποδοχή αυτής. Τότε η Ελλάδα που είχε εγκαταλειφθεί απ' όλους τους Συμμάχους αναγκάστηκε να υποκύψει και να υπογράψει την παραπάνω Σύμβαση της υποχρεωτικής ανταλλαγής, με την οποία χιλιάδες Έλληνες της Μικράς Ασίας, μεταξύ αυτών και ο Πατριάρχης Κωνσταντίνος ΣΤ' εξα-

ναγκάστηκαν σε εκπατρισμό.

Η ανταλλαγή δεν ήταν πάνω στο κριτήριο της εθνότητας, αλλά στο κριτήριο του θρησκευματος που για την Τουρκική πλευρά αποτελούσε κριτήριο εθνότητας. Ούτε ήταν το κριτήριο του αυτοπροσδιορισμού. Το κριτήριο επιβλήθηκε και σε 30,000-40,000 Τουρκοκρητικούς που λίγα Τουρκικά κατείχαν. Πιθανόν θεωρούνταν εξισλαμισθέντες, όπως στην Κύπρο οι λιβοβάμβακοι. Οι Τούρκοι τους θεωρούσαν μισοάπιστους, όχι πλήρεις Μουσουλμάνους. Η γλώσσα τους και ο πολιτισμός τους ήταν Κρητικός. **Το ίδιο και οι Καραμανλήδες της Καπαδοκίας που ήταν ορθόδοξοι, γνώριζαν όμως μόνο Τουρκικά και λειτουργούσαν στις εκκλησίες τους στην Τουρκική.** Ούτε οι μεν, ούτε οι δε ήθελαν ν' ανταλλαχθούν. Εξαιρέθηκαν μόνο οι Έλληνες της Κωνσταντινούπολης, της Ίμβρου και Τενέδου, οι Τούρκοι της Δυτικής Θράκης και οι Τσάμπεδες της Θεσπρωτίας.

Η κίνηση της ανταλλαγής επηρέασε περισσότερους από 1.5 εκα-

τομύριο ανθρώπους, Έλληνες και Τούρκους.

Στην Τουρκία η επίσημη γραμμή ήταν η αποσιώπηση της ανταλλαγής των πληθυσμών και η διαμόρφωση της εθνικής ταυτότητας βασισμένης στην «**τουρκικότητα**» της Μικράς Ασίας από την αρχαιότητα. Μόνο μετά το 1960 και ιδιαίτερα μετά το 1980 Τούρκοι συγγραφείς της Αριστεράς τολμούσαν αναφορές στην παλαιότερη ύπαρξη Ελλήνων και Αρμενίων στη Μικρά Ασία και την ανταλλαγή των πληθυσμών. Το αίσθημα των χαμένων πατρίδων ήταν διάχυτο κυρίως στους Έλληνες, αλλά και στους Τούρκους πρόσφυγες. Ωστόσο, η επίσημη τουρκική πολιτική ήταν **η απάλειψη από τη συλλογική μνήμη του γεγονότος της ανταλλαγής των πληθυσμών** και για πολλές δεκαετίες ελάχιστες αναφορές υπήρχαν στην τουρκική λογοτεχνία για την ύπαρξη των Ελλήνων στη Μικρά Ασία.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΤΟΥΡΚΩΝ ΡΩΜΙΩΝ!

Γνωρίζοντας, λοιπόν, αυτό το ιστορικό υπόβαθρο της σύγχρονης Τουρκίας κατανοούμε τον δημοσιογράφο και τουρκολόγο που λέει χαρακτηριστικά, πως: «Η σημερινή

Τουρκία, αναπροσδιορίζεται επίσημα σαν μια ισλαμική, σουνιτικού δόγματος τουρκική χώρα. Και όμως, **η ταυτότητα αυτής της χώρας και ως προς το θρήσκευμα, αλλά και ως προς τον εθνικό προσδιορισμό, φαίνεται πως είναι μια πολύ μπερδεμένη υπόθεση**. Άλλωστε αυτό γίνεται αντιληπτό σε κάθε έμπειρο παρατηρητή, όταν επισκέπτεται και γυρίζει στις πόλεις και τα χωριά της Μικράς Ασίας και της ανατολικής Θράκης. Ένα αδιόρατο ελληνοχριστιανικό υπόβαθρο, ακόμα και σήμερα, μετά από πολλές δεκαετίες από την ανταλλαγή των πληθυσμών, εμφανίζεται με απροσδόκητο τρόπο σε πολλές»...

Ας δούμε λοιπόν ένα ζωντανό παράδειγμα αυτού του εθνικού και θρησκευτικού «μπερδέματος» της σύγχρονης Τουρκίας.

Το παρακάτω e-mail ήρθε στην ορθόδοξη τουρκόφωνη ιστοσελίδα (στο e-mail επικοινωνίας με το κοινό) αντειοχειανού ιερέως (έχουν αλλαχτεί ονόματα και τοπωνύμια για ευνόητους λόγους).

Αξιότιμοι σύντροφοι,

Πώς είστε; Εγώ είμαι από την Καππαδοκία (αναφέρει ακριβώς το χωριό) και κατάγομαι από ορθόδοξους ρωμιούς,

τους Καραμανλήδες.

Το 1924 ο παππούς μου, για να παραμείνει στην Ανατολία έγινε μουσουλμάνος κι έτσι παρέμεινε εκεί. Μερικά πράγματα δεν έγιναν όπως πρέπει αλλά εγώ δεν κατηγορώ κανέναν σχετικά με το παρελθόν κι ό,τι έγινε. Τα αδέρφια του παππού μου μετοίκησαν ως ρωμιοί στην Ελλάδα, όμως εκείνος προτίμησε να συνεχίσει τη ζωή του στην Τουρκία, ως τούρκος μουσουλμάνος.

Εγώ σπούδασα στη Αρχιτεκτονική Σχολή του Πολυτεχνείου της Σμύρνης και έκανα μάστερ στην Πολεοδομία. Εργάστηκα 15 χρόνια στην Τουρκία ως κρατικός λειτουργός. Αργότερα παντρεύτηκα και λόγω της συζύγου μου ήρθα στην Κορέα. Εδώ και αρκετά χρόνια ζω στην Κορέα, είμαι 43 ετών.

Χρόνια ολόκληρα μελετώ την ορθοδοξία στην Τουρκία και στο εξωτερικό. Και πιστέψτε με εδώ και 15 χρόνια ζω ως ρωμιός ορθόδοξος χριστιανός. Προτίμησα να ζήσω στο εξωτερικό λόγω των θρησκευτικών πιέσεων και μεροληπτικών καταστάσεων της χώρας μου. Πάντα όμως έδειξα σεβασμό στο κράτος μου. Κράτησα κρυφή την πίστη μου για να μην έχει αρνητικές επιπτώσεις στην οικογένειά μου. **Όλοι στην οικογένειά μου κρατούσαμε πάντα κρυφό το**

Η Συνθήκη της Λωζάνης θεωρήθηκε ως μια πιο πολιτισμένη μορφή εθνοκάθαρσης σε σχέση με τις εθνοκαθάρσεις που προηγήθηκαν

ότι ήμασταν ορθόδοξοι καραμανλήδες. Στο Ικόνιο, στο Καταμαν, στη Νίγη, στην Καισάρεια και στη Νεάπολη πολλοί άνθρωποι έχουν την ίδια καταγωγή με μας. Έχω ερευνήσει ακόμα και τους οικογενειακούς μας τάφους και τα ελληνικό καραμανλήδικο αλφάβητο. Γνωρίζω καλά αγγλικά και κορεατικά..

Ως τώρα έμεινα σιωπηλός εξ αιτίας της εσωτερικής μου επιφυλακτικότητας. Τώρα πια θέλω να ζήσω ως ρωμιός ορθόδοξος χριστιανός. Άλλωστε εδώ στην Κορέα δεν αντιμετωπίζω κανένα πρόβλημα, έχω πάρει και κορεατική υπηκοότητα και έχω δική μου δουλειά. **Το πρόβλημα είναι μέσα μου. Έφτασε πια η ώρα να διακηρύξω σε όλους την πραγματική μου ταυτότητα και το όνομά μου. Θέλω να έχω όνομα χριστιανικό και να ζω σαν πραγματικός χριστιανός.**

Ονομάζομαι Κ.Λ. που προέρχεται από το καραμανλήδικο Υιοί του.... Θέλω να έρθω σε επαφή με την Ελληνική Πρεσβεία της Κορέας ή οποιονδήποτε Έλληνα ορθόδοξο ιερέα στην Κορέα.. Εδώ έχουμε ορθόδοξη Εκκλησία. Σας παρακαλώ να μου εξηγήσετε τι πρέπει να κάνω για να γίνω μέλος της ελληνικής ορθόδοξης Εκκλησίας.. Θα σας στείλω και τις εργασίες που έχω κάνει σχετικά

με τους καραμανλήδες.

Τι πιστεύετε ότι πρέπει να κάνω όταν επιστρέψω στην χώρα μου;

Υπάρχουν κάποιοι ορθόδοξοι με τους οποίους μπορώ να έρθω σε επαφή εδώ στην Κορέα;

Ξέρω την ορθόδοξη εκκλησία αλλά δεν ξέρω κανέναν εκεί..

Σας παρακαλώ διαφωτίστε με και βοηθήστε με. Ιδιαίτερα με ενδιαφέρει να έρθω σε επαφή με ελληνικές εκκλησίες και Έλληνες κληρικούς και λαϊκούς. Δεν θέλω να χάσουμε την επαφή μας.

Με σεβασμό και αγάπη

Κ.Λ.

Ο τ. Επίσκοπος Κορέας επικοινωνήσας αμέσως μαζί του. Την αμέσως επόμενη Κυριακή κανονίστηκε ραντεβού στη Σεούλ και ο Κ.Λ. ήρθε σε επαφή με Έλληνες και Κορεάτες ορθόδοξους. Η χαρά του ήταν απεριόριστη. Άρχισε αμέσως κατήχηση. **Ειδοποίησε τον πατέρα του στην Τουρκία, ο οποίος του είπε συγκινημένος: «Παιδί μου, συγχαρητήρια, θα βαπτιστείς ορθόδοξος! Κατάφερες αυτό που χρόνια προσπαθούσαμε και δεν καταφέραμε εμείς...».** Είναι γεμάτος ενθουσιασμό και αγάπη. Γράφει συνεχώς ότι είναι απόγονος του Βυζαντίου, ρωμιός. Περιγράφει τα ρωμαίικα έθιμα της οικογενείας του. «Θα κάνω απόλυτη υπακοή στον

επίσκοπο» γράφει. Το όνειρό του είναι να ξαναγίνει ορθόδοξη η πατρίδα του η Καππαδοκία. Πώς θα το καταφέρουμε αυτό; ρωτάει. Έχει διαβάσει πολύ κι έχει ψάξει το θέμα. Ξέρει πως το μεγαλύτερο κομμάτι των κατοίκων είναι ρωμιοί. Ψάχνει τους χορούς και τα τραγούδια τους. Είναι ένας ρωμιός με τέτοια αγάπη για την πατρίδα και την ορθοδοξία που θα ζήλευαν πολλοί ελλαδίτες!

Όλοι του οι συγγενείς είναι μορφωμένοι (γιατροί κλπ) και λέει πως τα παιδιά εκεί γίνονται έξυπνα, επειδή τρέφονται με πετιμέζι από μικρά. Η γιαγιά του μιλούσε πολλές γλώσσες, αλλά καλύτερα απ' όλες τα ελληνικά. Όταν τη ρωτούσε που τα έμαθε, απέφευγε να του απαντήσει. Το συγκλονιστικό δε είναι ότι ο παππούς του, που όλοι ήξεραν ότι δεν πήγαινε στο τζαμί αλλά προσευχόταν στο σπίτι, τον «βάπτισε», όταν ήταν μικρός, λέει, στο ποτάμι του χωριού τους! Τρεις γενιές χωρίς παπά και δεσπότη διατήρησαν τη φλόγα της πίστης μέσα από απλά τελετουργικά..

Μετά από συστηματική κατήχηση ενός έτους, ο Κ.Λ. βαπτίστηκε ορθόδοξος χριστιανός στη μακρινή Σεούλ και πήρε χριστιανικό όνομα, όπως το επιθυμούσε. Λίγους μήνες μετά επέστρεψε στην πατρίδα του, όπου αγωνίζεται να επιβιώσει μέσα σε δύσκολες συνθήκες. Λίγοι άνθρωποι του περιβάλλοντός του γνωρίζουν την πίστη του. Ας μην τον ξεχνάμε στις προσευχές μας.

Η ιστορία του Κ.Λ. δεν είναι μοναδική, αποτελεί χαρακτηριστικό δείγμα ενός λαού –ή μερίδας του λαού- που ψάχνει την ταυτότητά του.

Επιμέλεια:

Α.Α.

Μεταφραστής, καθηγητής

Τον Αύγουστο (2010) μουσουλμάνος κληρικός και μέλος της επιτροπής της Σαουδικής Αραβίας για την προώθηση της Αρετής και της Πρόληψης της Ανηθικότητας σκότωσε την αδελφή του, την 26χρονη Φατιμά Αλ Μουταίρι, αφού ομολόγησε την χριστιανική πίστη της στην οικογένειά της, σε Ανατολική επαρχία της Σαουδικής Αραβίας.

Λίγο πριν την σκοτώσει, η Φατιμά έγραψε το παρακάτω ποίημα.

“...Και μεις χάρη του Χριστού υποφέρουμε τα πάντα.”
 Ο Κύριος Ιησούς ας σας οδηγήσει, ω Μουσουλμάνοι
 ας φωτίσει τις καρδιές σας για να αγαπάτε τους άλλους.
 Δεν λατρεύουμε τον σταυρό, δεν είμαστε δαιμονισμένοι,
 λατρεύουμε τον Κύριο Ιησού, το Φως του σύμπαντος.
 Αφήσαμε τον Μωάμεθ, δεν ακολουθούμε το μονοπάτι του,
 ακολουθήσαμε τον Ιησού Χριστό, που είναι η Αλήθεια.
 Αληθινά αγαπάμε την πατρίδα μας, δεν είμαστε προδότες
 καμαρώνουμε που είμαστε Σαουδάραβες,
 Πώς να προδίδαμε την πατρίδα μας τον αγαπημένο μας λαό;
 Ας ζήσουμε με τη Χάρη μέχρι να ‘ρθει η ώρα μας.
 Τα δάκρυα κυλούν στα μάγουλα, θλίβεται η καρδιά.
 Είστε τόσο μα τόσο σκληροί σ’ αυτούς που γίνονται του Χριστού!
 Κι ο Μεσσίας λέει: “Μακάριοι αυτοί που γίνονται του Χριστού”!
 Κι ο Μεσσίας λέει: “Μακάριοι αυτοί που διώκονται”.
 Κι εμείς για χάρη του Χριστού υποφέρουμε τα πάντα.
 Αρκεί. Τα σπαθιά σας δεν μας σκιάζουν, ούτε η κακία, ούτε η ατίμωση.
 Δεν νοιάζομαι για τις απειλές σας. Δεν φοβόμαστε
 και με τη δύναμη του Θεού είμαι δική Του
 μέχρι θανάτου.
 Κλαίω για τα χρόνια που πέρασαν
 τη θλιμμένη κλαίω ζωή.
 Τόσα χρόνια μακριά Του...
 Ω ιστορία γράψε!
 Μάρτυρες μαρτυρείστε!
 Είμαστε Χριστιανοί
 περπατάμε στο δρόμο του Χριστού.
 Δεχτείτε αυτό το λόγο μου, σημειώστε τον.
 Ο Ιησούς είναι ο Κύριός μας. Είναι ο υπερασπιστής μου.
 Λυπηθείτε τον εαυτό σας
 πενθήστε για το απαίσιο βλέμμα του μίσους σας.
 Ο άνθρωπος είναι ο αδελφός του ανθρώπου.
 Ω σοφοί πού είναι η ανθρωπιά σας, η αγάπη;
 Εσείς πού είστε;
 Με τα τελευταία μου λόγια, προσεύχομαι στον Κύριο του σύμπαντος, στον Ιησού, το Μεσσία,
 το Φως της ξεκάθαρης οδηγίας
 να αλλάξει τα μυαλά, να κάνει δικαιοσύνη,
 να απλώσει αγάπη ανάμεσά σας, ω Μουσουλμάνοι.

Νιγηρία:

Τι κι αν η χώρα αυτή διαθέτει τη μεγαλύτερη χριστιανική μειονότητα από όλες τις μουσουλμανικές χώρες (40%); Ο «λαός στρατευμένων στη διάδοση των διδασκαλιών του Προφήτη και της τζιχάντ» (BOKO HARAM) απειλεί και σκοπεύει στη εξολόθρευση όλων των Χριστιανών δολοφονώντας αμάχους στο όνομα του Αλλάχ.

Σουδάν:

Ένα αραβικό κράτος που φαίνεται αποφασισμένο να απαλλαγεί από το χριστιανικό του πληθυσμό. Χιλιάδες Χριστιανοί εκτοπίζονται βίαια με αποτέλεσμα ο αριθμός τους από 1.000.000 το 2003 να έχει μειωθεί σήμερα κατά το ήμισυ, ενώ βομβιστικές επιθέσεις και εμπρησμοί εκκλησιών απειλούν όσους παραμένουν στην πατρίδα τους.

Ιράκ:

Αεροπορικούς βομβαρδισμούς, δολοφονίες, απαγωγές παιδιών και άλλες ωμότητες εξακολουθούν να υφίστανται οι Χριστιανοί στο νότο, ακόμα και μετά την ανεξαρτητοποίηση του Νότιου Σουδάν. Αλλά και οι κατηγορίες του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου της Χάγης στον μουσουλμάνο πρόεδρο Ομάρ Αλ-Μπασίρ για γενοκτονία δε δίνουν τέλος στον εμφύλιο.

Ισλαμιστές τρομοκράτες αλλά και δρακόντειοι νόμοι περί βλασφημίας, που χρησιμοποιούνται ως φόβητρο από μισαλλόδοξους Πακιστανούς σκιάζουν τη ζωή της χριστιανικής μειονότητας που εκπροσωπεί μόλις το 1,6% του πληθυσμού της χώρας. Αρκεί μία διακήρυξη πίστης ενός Χριστιανού στην Αγία Τριάδα για να επέλθουν οι βαριές επιπτώσεις της βλασφημίας προς το Ισλάμ.

Πακιστάν:

Σαουδική Αραβία:

Η βίαιη καταπίεση των Χριστιανών είναι κι εδώ κανόνας, αφού απαγορεύεται η έκφραση της πίστης ακόμα και σε ιδιωτικό χώρο! Η παραμικρή ένδειξη άλλης θρησκευτικής πίστης πέραν του Ισλάμ, μετά από κατ' οίκον έρευνες της θρησκευτικής αστυνομίας της χώρας, σέρνει τους υπόπτους με την κατηγορία της βλασφημίας στα δικαστήρια.

Αίγυπτος:

Εμπρησμοί εκκλησιών, βιασμοί, ακρωτηριασμοί, δολοφονίες και βίαιοι εκπατρισμοί συνθέτουν το κλίμα των αντιχριστιανικών επιθέσεων που ξέσπασαν μετά την ανατροπή της δικτατορίας του Χόσνι Μουμπάρακ. Τόσο μη κυβερνητικές άτακτες ομάδες, όσο και κρατικές υπηρεσίες εξαπολύουν σκληρούς διωγμούς και κατά των Χριστιανών

Ιράν:

Δεκάδες Χριστιανοί έχουν συλληφθεί, φυλακιστεί και βασανιστεί μόνο και μόνο διότι τόλμησαν να εκφράσουν την πίστη τους εκτός των ναών τους.

Ερυθραία:

Όπως αποκάλυψαν ακτιβιστές, 2.000-3.000 Χριστιανοί κρατούνται σήμερα χωρίς απαγγελία κατηγορίας ή δίκη, ενώ αρκετοί έχουν πεθάνει σε διαβόητες φυλακές. Συνέπεια για όσους εγκαταλείπουν τη χώρα και πέφτουν στα χέρια σωματεμπόρων είναι η μεταφορά τους σε στρατόπεδα βασανιστηρίων στην έρημο του Σινά, μέχρι την καταβολή υπέρογκων λύτρων ή τη βίαιη αφαίρεση οργάνων.

Κι εδώ ο Χριστιανισμός κινδυνεύει με αφανισμό. Μετά την ανατροπή της κυβέρνησης, αντάρτες που αποσκοπούν στη δημιουργία ανεξάρτητου ισλαμικού κράτους επιδίδονται σε λεηλασίες και καταστροφές εκκλησιαστικών και χριστιανικών περιουσιών, βασανισμούς ανθρώπων για την αποκάλυψη συγγενών τους Χριστιανών και έρευνες σε σπίτια, όπου μπορεί να κρύβονται.

Μάλι:

Ιορδανία:

Όταν η Jordanian Dubai Islamic Bank αποφάσισε ότι όλες οι γυναίκες πρέπει να φορούν hijab, την ισλαμική μαντίλα, όσες Χριστιανές αρνήθηκαν να τη φορέσουν απολύθηκαν. Υπάρχουν υποψίες πως η νέα αυτή πολιτική αποσκοπούσε στη στοχοποίηση και την απόλυση των Χριστιανών εργαζομένων.

Επιμέλεια:

Δήμητρα Τζάφα

Φοιτ. Τμήματος Εκπαίδευσης και Αγωγής
στην Προσχολική Ηλικία ΕΚΠΑ

Πηγές:

http://www.ppol.gr/cm/index.php?Datain=7574&catid=5&catb_id=9&LID=1

http://cohen.gr/newsite/index.php?option=com_content&view=article&id=2380:-----2012-&catid=34:middle-east&Itemid=60

Συνέντευξη με τον κ. Χάρη Σαπουντζάκη

Πρόεδρο της
«Ένωσης Σπάρτης
Μικράς Ασίας»

Ξεριζωμός - Εγκατάσταση - Κρυπτοχριστιανοί

«Παρεμβολή»: Φέτος συμπληρώνονται ενενήντα χρόνια από την καταστροφή της Σμύρνης. Θα θέλατε να μας πείτε ως Μικρασιάτης καταρχάς λίγα λόγια για το «Παρίσι της Ανατολής» προτού συμβεί η καταστροφή; Πώς ήταν η καθημερινή ζωή εκεί;

Χ.Σ.: Χρησιμοποιούμε σήμερα στην εποχή της παγκοσμιοποίησης συχνά τον όρο «πολυπολιτισμικότητα» για να εννοήσουμε τη συνύπαρξη φυλών, εθνοτήτων, πολιτισμών. Στην ουσία όμως πρόκειται απλά για «συγκατοίκηση» χωρίς επικοινωνία και πολιτισμικές και οικονομικές ανταλλαγές των επί μέρους κοινοτήτων.

Η Σμύρνη όμως υπήρξε το αξεπέραστο διαχρονικά πολυφυλετικό υπόδειγμα συμβίωσης διαφορετικών λαών.

Στις παραμονές της Καταστροφής η πιο συντηρητική, αν θέλετε, απογραφή πληθυσμού έδειχνε ότι σ' ένα σύνολο 300.000 κατοίκων οι μισοί ήσαν Έλληνες ορθόδοξοι, οι 90.000 περίπου μουσουλμάνοι, όχι κατ' ανάγκην όλοι Τούρκοι, οι 25.000 Εβραίοι, οι 15.000 Αρμένιοι και οι περίπου 30.000 Λεβαντίνοι (δυτικοί εγκατεστημένοι στη Σμύρνη, από καιρό).

Η καθημερινή ζωή της πρωτοπολιτείας της Ανατολής επικεντρωνόταν στην απέραντη παραλιακή ζώνη της, το λεγόμενο «Καί», τα απέραντα εμπορικά της καταστήματα, τα καφενεία, τις λέσχες, τις βόλτες στο λιμάνι με την εργώδη κίνησή του, καθώς φορτοεκφορτώνονταν κάθε λογής πράγματα απ' όλα τα μέρη του κόσμου, το πάρε - δώσε με το σιδηρόδρομο και τα караβάνια των καμηλών με το εσωτερικό της Μικρασίας, τα караβάκια που έμπαιναν κι έβγαιναν μεταφέροντας κόσμο στα παραλιακά θέρετρα της Σμύρνης (το Κορδελιό, το Καρατάσι, την Καραντίνα).

Μιλιόντουσαν όλες οι γλώσσες, με κυρίαρχη βέβαια την ελληνική. Σμύρνη υπήρξε κι ήταν μία.

Η Σμύρνη όμως υπήρξε το αξεπέραστο διαχρονικά πολυφυλετικό υπόδειγμα συμβίωσης διαφορετικών λαών. Σμύρνη υπήρξε και ήταν μία.

«Π»: Από την περίοδο και την ημέρα της μεγάλης καταστροφής, τι έχετε συγκεράσει στην μνήμη σας; Έχετε κάποια σχετική μαρτυρία υπόψιν;

Χ.Σ.: Εγώ δεν είμαι Σμυρνιός, ούτε βέβαια πρόσφυγας της πρώτης γενιάς για να έχω συγκεράσει ο ίδιος σκηνές από το μεγάλο εξολοθρεμό και την τεράστια πυρκαγιά τις πρώτες μέρες του μαύρου Σεπτεμβρίου του 1922. Ωστόσο έχουν καταγραφεί τρομακτικές μαρτυρίες ανθρώπων που προ-

σπαθούσαν με κάθε τρόπο να βρουν μέσο διαφυγής κι αποκρούονταν από τους Τούρκους με τη σφαγή, τους βιασμούς, τις εκτοπίσεις με τα «Τάγματα Εργασίας».

Κι όλα αυτά υπό τα αδιάφορα βλέμματα των Αγγλογάλλων και των Αμερικανών ναυτών, που αρνούνταν να σώσουν όλον αυτόν τον κόσμο, ο οποίος με τη ψυχή στο στόμα έφτανε κολυμπώντας στα πολεμικά τους πλοία...

Χ.Σ.: Είναι πια απολύτως καταγεγραμμένη η τεράστια προσφορά του προσφυγικού Ελληνισμού στην οικονομική και πολιτιστική ανέλιξη της Ελλάδας, ιδιαίτερα στα χρόνια του μεσοπολέμου, οπότε σημειώθηκε ανάπτυξη της βιομηχανίας και του εμπορίου.

Σημαντικό ρόλο διαδραμάτισαν βέβαια και οι λεγόμενοι εθνικοτοπικοί σύλλογοι των Μικρασιατών. Οι σύλλογοι αυτοί άρχισαν να ιδρύονται αμέσως μετά την πρώτη εγκατάσταση σ' όλη την Ελλάδα για να συσπειρώσουν τους συμπατριώτες τους από τις Ελληνορθόδοξες κοινότητες της Ανατολής, στην αρχή σε προσπάθειες για τη λεγόμενη «αστική» και «αγροτική» αποκατάστασή τους και στην πορεία για τη δημιουργία εστιών διατήρησης και μεταλαμπάδευσης νηών κι εθίμων, παραδόσεων, ιδιαιτέρων στοιχείων πολιτισμού (χορών, μουσικής, τραγουδιών, γλωσσικών ιδιωμάτων κ.λπ.).

Σήμερα βέβαια αυτοί οι σύλλογοι σ' ένα μεγάλο αριθμό έχουν ολοκληρώσει τον κύκλο τους και δεν λειτουργούν.

Ωστόσο εν τω μεταξύ, κυρίως από τους εκπροσώπους της δεύτερης γενιάς, έχουν ιδρυθεί άλλοι σύλλογοι σ' όλη την Ελλάδα που αποκλειστικό σκοπό πλέον έχουν την ανάδειξη της ιστορίας και του πολιτισμού των πατρίδων της Ανατολής.

Αυτούς τους συλλόγους προσπαθούν οι Ομοσπονδίες πλέον (χώρια των Μικρασιατών, χώρια των Ποντίων, χώρια των Κων/πολιτών) να τους οργανώσουν και να τους στηρίξουν, γιατί οι νεότερες γενιές δεν πρέπει να εγκαταλειφθούν και να χαθούν μέσα στην αντάρα και την κρίση (όχι μόνον την οικονομική) που περνάει η πατρίδα μας.

Χ.Σ.: Το θέμα της Ανταλλαγής των πληθυσμών με τη Συνθήκη της Λωζάνης ακόμη και σήμερα συζητείται σε διεθνή συνέδρια γιατί ήταν η πρώτη φορά στην ιστορία της ανθρωπότητας που αναγκάστηκαν, χωρίς τη θέλησή τους, να ξεριζωθούν άνθρωποι με μόνο κριτήριο τη θρησκεία τους από τον τόπο τους, από τη χώρα τους, για να πάνε σ' άλλον τόπο, σ' άλλη χώρα.. Ουσιαστικά αυτή η Συμφωνία άλλαξε βίαια τη ζωή δυο και περισσότερων εκατομμυρίων ανθρώπων, (ενάμιση εκατομμυρίου Ελλήνων Ορθοδόξων και μισού εκατομμυρίου Μουσουλμάνων της Μακεδονίας κυρίως).

Αν ήταν ή όχι εκ των πραγμάτων αναγκαία αυτή η Ανταλλαγή, ποια τα οφέλη και ποιες οι ζημιές σε ζωές, οικονομία και εθνική υπόσταση είναι ένα τεράστιο θέμα, το οποίο θέλει ξεχωριστή ανάπτυξη.

Οι Ελληνορθόδοξοι πρόσφυγες είτε έφτασαν στην Ελλάδα ως το πρώτο μεγάλο κύμα των διωγμών, το φθινόπωρο του 1922 (το ένα εκατομμύριο περίπου) είτε με την εφαρμογή της Συνθήκης της Λωζάνης (Πόντιοι και Καπαδόκες, στη διάρκεια του 1923 και του 1924), χάρη στη βαθιά τους πίστη στη δημιουργία, στην εργατικότητα, εφευρετικότητα, το υψηλό επίπεδο παιδείας τους, όπως ήδη εξηγήθηκε, πολύ γρήγορα, μπόρεσαν να ορθοποδήσουν και να συμβάλλουν ουσιαστικά στην αναγέννηση της Ελλάδας, η οποία είδε τέτοια οικονομική ανάπτυξη, που της επέτρεψε να οργανωθεί και να καταφέρει να αντιπαρατεθεί σε λίγα χρόνια (1940) απέναντι σε δυο αυτοκρατορίες (Ιταλία και Γερμανία).

«Π»: Είστε πρόεδρος της Ένωσης Σπάρτης με πολυετή συμμετοχή στο πνευματικό γίγνεσθαι της Ν. Ιωνίας. Από αυτή σας την εμπειρία, ποιά η προσφορά, το έργο και οι αξίες των εκ μικρασιατών συλλόγων στις ελληνικές πόλεις;

«Π»: Έχετε δυο πατρίδες, μια παλιά και μια καινούργια, από ένα κράτος σε άλλο, αν και δεν το επιδιώξατε. Ποιές δυσκολίες χρειάστηκε να ξεπεράσετε εξαιτίας αυτής της ακούσιας, υποχρεωτικής ανταλλαγής και πώς καταφέρατε να συνεισφέρετε τόσα πολλά στην νέα σας πατρίδα;

«Π»: Παρ' όλες τις δυσκολίες που συνάντησαν, οι Μικρασιάτες δεν το έβαλαν κάτω. Μετά την καταστροφή που άφησαν πίσω τους και παρά το κλίμα που συνάντησαν εδώ, κατάφεραν να σταθούν στα πόδια τους. Τι πιστεύετε πως ήταν αυτό που τους έδωσε ελπίδα και θέληση για δημιουργία;

«Π»: Η Χ.Φ.Ε έχει ζωντανή στην μνήμη της την εικόνα από την πόλη της Σμύρνης που επισκέφτηκε το καλοκαίρι, έναν τουρκοχτισμένο μαχαλά.. Στις φλέβες της υπάρχει ακόμα αίμα ελληνικό;

Χ.Σ.: Θίγεται ένα πολύ λεπτό ζήτημα. Αυτό της «υποδοχής» που είχαν οι ξεριζωμένοι εδώ στη μητέρα πατρίδα. Πολλά έχουν ειπωθεί και γραφτεί κι αφορούν κυρίως στην πολύπαθη πρώτη γενιά, αυτών δηλαδή που έφτασαν στην Ελλάδα σε μικρή ή μεγαλύτερη ηλικία, άρα είχαν γεννηθεί στην Ανατολή.

Απέφευγα και αποφεύγω συστηματικά να θίξω αυτό το θέμα, γιατί πραγματικά πονάει και πονάει πολύ.

Προσπαθώ να βρίσκω δικαιολογίες. Είχαν και οι εντόπιοι, οι γηγενείς, ίσως κάποια δίκια. Ένωσαν να φορολογούνται, να χάνουν χωράφια, να πρέπει να συναγωνίζονται πλέον με χιλιάδες άλλους στις δουλειές, να πιέζονται από τη συγκατοίκηση με νέα στοιχεία, με διαφορετικές κουλτούρες. Αντί ν' αναφέρομαι στους απαράδεκτους έως υβριστικούς χαρακτηρισμούς τους για τους πρόσφυγες, ας περιοριστώ στα λόγια ενός Ελλαδίτη πολιτικού και φιλόσοφου, του Παναγιώτη Κανελλόπουλου:

«Μια μεγάλη μερίδα του πληθυσμού που από το 1915 έχει διχασθεί δεν αντίκρισε τους πρόσφυγες με συμπάθεια, όταν τα αδυσώπητα κύματα της ιστορίας τους έριξαν επάνω στους βράχους της Ελλάδας. Δεν υπήρξε συμπάθεια, δεν υπήρξε απάθεια, υπήρξε αντιπάθεια».

Το γεγονός ότι παρόλα αυτά οι πρόσφυγες στάθηκαν στα πόδια τους, οργανώθηκαν και δημιούργησαν, έτσι ώστε είκοσι χρόνια μετά να έχουμε πια περάσει από την υποχρεωτική συγκατοίκηση στην ενσωμάτωση και την ομογενοποίηση, είναι το μέγα επίτευγμα, το οποίο, αν θέλουμε να είμαστε δίκαιοι, θα πρέπει να το πιστώσουμε και στους γηγενείς.

Χ.Σ.: Έχω επισκεφθεί τη Σμύρνη έξι φορές στα τελευταία τριάντα σχεδόν χρόνια. Δεν είναι βέβαια η Σμύρνη πριν από την Καταστροφή. Είναι μια τεράστια πολιτεία με πάνω από 2 εκατομμύρια κατοίκους. Από την παλιά Σμύρνη των αρχοντικών κατοικιών των Ελλήνων σώζονται μόνο μερικά σπίτια στη βορινή πλευρά της, στην Πούντα. Σώζεται ακόμη η Ευαγγελική Σχολή, το Κεντρικό Παρθεναγωγείο, το Πανεπιστήμιο, ο Άγιος Βουκόλος, το Διοικητήριο (Κονάκι), όπου μαρτύρησε ο εθνομάρτυρας Χρυσόστομος.

Όμως η Σμύρνη δεν παύει να είναι και μια σύγχρονη μεγαλούπολη με μοντέρνα πολυόροφα κτίρια, πολυτελή ξενοδοχεία και ακριβές κατοικίες. Με έναν τεράστιο τουρισμό, με πολλή λύπη ομολογώ ότι μας ξεπερνά.

Βέβαια υπάρχει ακόμη κι η μουσουλμανική συνοικία ψηλά στον Πάγο. Η μόνη που δεν κάνκε από τη μεγάλη φωτιά του '22. Αυτός πράγματι είναι ένας «τουρκοχτισμένος» μαχαλάς.

Μια μεγάλη μερίδα του πληθυσμού που από το 1915 έχει διχασθεί δεν αντίκρισε τους πρόσφυγες με συμπάθεια, όταν τα αδυσώπητα κύματα της ιστορίας τους έριξαν επάνω στους βράχους της Ελλάδας. Δεν υπήρξε συμπάθεια, δεν υπήρξε απάθεια, υπήρξε αντιπάθεια

«Π»: Λέγεται πως οι πωλήσεις των Ευαγγελίων στα Τουρκικά τα τελευταία χρόνια φτάνουν τον αριθμό των 8.000.000. Στον χώρο της Μ. Ασίας υπάρχουν σήμερα ορθόδοξοι κρυπτοχριστιανοί; Εάν ναι για ποιο λόγο, πώς δημιουργήθηκαν; Ποιά η θρησκευτική και κοινωνική ζωή τους;

Χ.Σ.: Η υπόθεση «Κρυπτοχριστιανοί» έχει απασχολήσει πολλούς Έλληνες και ξένους καθηγητές κι ερευνητές. Ο καθηγητής Φωτιάδης έχει παρουσιάσει ισχυρά ντοκουμέντα για «κρυπτοχριστιανούς» του Πόντου.

Εκεί πράγματι μπορεί να είναι αρκετοί και σήμερα ακόμη κρυπτοχριστιανοί (άλλωστε, αν μη τι άλλο, και πολλοί Τούρκοι Πόντιοι μιλούν τα ποντιακά).

Από κάθε μια Ελληνορθόδοξη Κοινότητα με τον ξεριζωμό του '22 έμειναν πίσω, με τον ένα ή τον άλλον τρόπο κάποιοι Έλληνες- κυρίως παιδιά και νέοι. Τώρα αυτοί βέβαια έχουν εξισλαμισθεί.

Και μια και μιλάμε για εξισλαμισμό θα πρέπει να πούμε ότι οι πρώτοι

σκληροί αιώνες της σκλαβιάς ήταν ιδιαίτερα οδυνηροί για το μικρασιατικό Ελληνισμό. Ο βίαιος εξισλαμισμός εφαρμόστηκε απ' άκρου σ' άκρο και έτσι «χάθηκαν» εκατομμύρια ορθόδοξοι.

Ωστόσο από τα μέσα του 19ου αιώνα, με τις «Τανζιμάτ» των σουλτάνων, το «μιλλέτ» των Ρωμιών είχε αποκτήσει δικό του «εθνάρχη», τον Οικουμενικό Πατριάρχη! Έτσι υπήρξαν ελευθερίες με αποτέλεσμα ν' ανεγερθούν εκατοντάδες ναοί στην ενδοχώρα. Στην πατρίδα του πατέρα μου, την Σπάρτη της Πισιδίας, υπήρχαν περισσότερες από 10 εκκλησίες. Σήμερα σώζονται δυο από τις μεγαλύτερες, που καταπλήσσουν τον επισκέπτη με το μέγεθος και την αρχιτεκτονική τους. Το ίδιο ισχύει για την Αττάλεια, την πατρίδα της μητέρας μου.

Δεν μπορώ να αντιληφθώ τον αριθμό 8.000.000. Ασφαλώς και δεν θα εννοείτε τους Τουρκορθόδοξους του Παπα-Ευθύμη (άλλωστε είναι λίγοι), ούτε βέβαια τα εκατομμύρια των Ορθοδόξων Ρώσων τουριστών (γιατί όμως να ζητούν τη Βίβλο στα Τουρκικά;)

Χ.Σ.: Εάν εννοείτε τις διώξεις που αφορούν στο Πατριαρχείο και τα Ιδρύματα (Σχολή Χάλκης κλπ.) ασφαλώς και υπάρχουν. Εάν εννοείτε το μαύρο Σεπτέμβρη του 1955 ασφαλώς και έγινε φριχτό πογκρόμ στην Πόλη και τη Σμύρνη.

Τώρα βέβαια ίσως δεν είναι εύκολο να γίνονται παντού λειτουργίες στις παλιές εκκλησίες της Μ. Ασίας, αν και ο Οικουμενικός Πατριάρχης έχει ιερουργήσει σ' όλην την Καππαδοκία, την Πισιδία (Σπάρτη), βέβαια στον Πόντο (Παναγία Σουμελά κ.λπ.) και σ' άλλα μέρη, ενώ μητροπολίτες του Οικουμενικού θρόνου σε μητροπόλεις της Μικρασίας έχουν οργανώσει προσκυνήματα Ελλήνων και τέλεση λειτουργιών. Σημειώνω ότι ο σεβασμιότατος μητροπολίτης Πισιδίας Σωτήριος έχει αγοράσει, έχει ανακαινίσει και λειτουργεί το ναό του Αγίου Αλυπίου στην Αττάλεια...

Χ.Σ.: Νομίζω ότι ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος έχει το κύρος και τη δύναμη ν' αντισταθεί.

Χ.Σ.: Κάποιος έχει πει ότι **τα 90 ή 100 χρόνια δεν είναι δα και μακροί αιώνες, μέσα στις δυο χιλιετίες του χριστιανισμού και στους σκοτεινούς αιώνες της σκλαβιάς που ωστόσο οδήγησαν τελικά στην Ανάσταση...**

«Π»: Υπάρχει κάτι ακόμη που θα θέλατε να μοιραστείτε με το νεανικό, ορθόδοξο αναγνωστικό κοινό μας;

Χ.Σ.: Δεν έχω παρά να σας συγχαρώ για το κέφι σας και τη ζωντάνια σας. Ελπιδοφόρο το μέλλον λοιπόν για την πατρίδα μας. Ιδιαίτερα τώρα που τόσο άδικα χειμάζεται. Νάστε καλά.

«Π»: Κύριε Σαπουντζάκη, σας ευχαριστούμε πολύ!

Σύντομο Βιογραφικό

Ο κ. Χάρης Σαπουντζάκης είναι πρόεδρος της Ενώσεως Σπάρτης Μ. Ασίας και επίτιμος πρόεδρος του Κέντρου Σπουδής και Ανάδειξης Μικρασιατικού Πολιτισμού του Δήμου Ν. Ιωνίας Αττικής.

Υπήρξε εκπαιδευτικός (Σχολικός Σύμβουλος Π.Ε.).

Έχει εκδώσει πολλά βιβλία για την ιστορία και τον πολιτισμό των Πατρίδων της Ανατολής και έχει παρουσιάσει ανάλογα θέματα σε συνέδρια και ημερίδες σ' ολόκληρη την Ελλάδα.

«Π»: Τώρα τελευταία προβάλλονται ολοένα και περισσότερα κρούσματα διώξης των χριστιανών ανά τον κόσμο. Η Ορθόδοξη Εκκλησία, σε όλη τη διάρκεια της ιστορίας της, έχει υποστεί αμέτρητες φορές τη βία των διώξεων. Με φρίκη θυμόμαστε τα μαρτύρια των ορθοδόξων μαρτύρων της Τουρκοκρατίας. Γίνονται ακόμη διώξεις στην Τουρκία και ιδιαίτερα στην Μικρασία; Με ποιόν τρόπο;

«Π»: Υπάρχει κάποιος να υπερασπιστεί τους διωκόμενους; Κάποια διέξοδος προστασίας;

«Π»: Η κ. Όλγα Βατίδου γράφει στο τέλος του βιβλίου της: «Οι ξεριζωμένοι σκέπτονται και διαρκώς αναρωτιούνται. Τί τάχα να γίνεται εκεί κάτω στη Μικρασία ... στην τουρκεμένη πια ολότελα χώρα; Να βλασταίνει τάχα ακόμα, έστω και στα ανήλιαγα, κείνος ο ... σπόρος του χριστιανισμού; Καμιά απάντηση. ... Να πιστέψουν άραγε οι ξεριζωμένοι ρωμποί της Ανατολής σ' αυτό, πού λένε πολλοί, πώς τίποτα δεν μένει κάτω και πώς ό,τι πέσει ξανασηκώνεται; Μιας όμως και είναι χριστιανοί οι ρωμποί της Μικρασίας, ας πιστέψουνε στην Ανάσταση». Τι έχετε να πείτε πάνω σε αυτό;

Επιμέλεια:

Αναστασία Μπιτσάνη

Φοιτ. Πολιτικών Μηχ/κών ΕΜΠ

Ένας Χριστιανός Ορθόδοξος στην Αίγυπτο...

«Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη»... Μια γνωστή σε όλους μας φράση ή μάλλον εντολή που έδωσε ο Χριστός στους μαθητές Του πριν την Ανάληψη. Η εντολή αυτή καλεί όλους μας να διαδώσουμε τον λόγο Του σε κάθε μέρος, γιατί ο Χριστός ήρθε στη γη, σταυρώθηκε και αναστήθηκε για κάθε άνθρωπο που πατά σ' αυτό το χώμα και όχι μόνο για την μειονότητα που έζησε κοντά Του. Μάλλον το ξεχνάμε εύκολα αυτό, μάλλον ξεχνάμε και να ευγνωμονούμε τον Χριστό που ζούμε σε μία χώρα με τόσες ευκαιρίες για να βιώσεις τον χριστιανισμό. Ναι, ο χριστιανισμός είναι για όλα τα έθνη, αλλά είναι το ίδιο εύκολο ή ακόμα είναι το ίδιο εφικτό να είσαι χριστιανός σε όλα τα έθνη;

Αυτόν τον Σεπτέμβρη σταθήκαμε αρκετά τυχεροί όταν συναντήσαμε ένα παιδί της ηλικίας μας, έναν φοιτητή ο οποίος γεννήθηκε και ζει στην Αίγυπτο, αλλά διαφέρει από την πλειοψηφία των Αιγυπτίων καθώς είναι Χριστιανός Ορθόδοξος. Συζητώντας μαζί μας θέλησε να μοιραστεί κάποιες από τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει πιστεύοντας στο Χριστό αλλά ζώντας σε ένα θεοκρατικό μουσουλμανικό κράτος. Στα πλαίσια του αφιερώματος αυτού του τεύχους της Παρεμβολής, που αναφέρεται στους σύγχρονους διωγμούς των χριστιανών, τον ζητήσαμε να γράψει κάποια λόγια, κάτι από τις εμπειρίες του στο περιοδικό μας, η μετάφραση των οποίων και ακολουθεί:

ΤΟ ΧΑΣΜΑ ΜΕΤΑΞΥ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΩΝ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

«Δεν είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς το χάσμα που υπάρχει μεταξύ της Μουσουλμανικής κοινότητας και της Χριστιανικής μειονότητας: αρκεί να φανταστεί μια απλή καθημερινή μέρα στο σχολείο. Δύο παιδιά τσακώνονται, τι πιο φυσιολογικό! Κι όμως τα αίτια αυτού του τσακωμού είναι βαθύτερα και έχουν καλλιιεργηθεί από παλιά... Όλα ξεκινούν λοιπόν με το πιο περιέργο είδος αντιπαράθεσης ανάμεσα σε δύο μικρά παιδιά στο σχολείο!

«Γιατί μαλώνουν;» θα αναρωτηθείτε! Τι τόσο σημαντικό έχουν πλέον να χωρίσουν; Θα σας πω γιατί... Η αντιπαράθεση αυτή γίνεται εξαιτίας των εξαιρετικά απόλυτων αδιάλλακτων γονέων, που ζουν σε μια απολυταρχική κοινωνία που δέχεται μόνο μια άποψη, έναν τρόπο σκέψης... Τον δικό τους! Αυτό το παράδειγμα, φίλοι μου, αυτά τα δύο παιδιά που μπορεί να τσακώνονται χωρίς κάποια ιδιαίτερη αφορμή, δείχνει την ακραία μορφή μιας θεοκρατικής κοινωνίας εξαιτίας της οποίας δυστυχώς πολλοί Χριστιανοί υποφέρουν τον τελευταίο καιρό.

Κατά την γνώμη μου η πίστη των μεγάλων θρησκειών είναι και δημόσια υπόθεση.

Δεν είναι μόνο ατομική. Γι' αυτό και προστατεύονται οι γνωστές θρησκείες με την δημόσια λατρεία τους. Κάθε κράτος, συνολικά θα πρέπει να δείχνει ανεκτικότητα στη διαφορετικότητα των πολιτών του, θα πρέπει να δείχνει σεβασμό στη θρησκεία του κάθε πολίτη του. Έτσι και κάθε άνθρωπος. Να μην ενοχλείται από την πίστη του άλλου. Να την ανέχεται και να τη σέβεται.

Η ΠΡΟΚΑΤΕΙΛΗΜΜΕΝΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΤΩΝ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΩΝ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΥΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ

Ας πάρουμε για παράδειγμα εμένα που είμαι ένας Χριστιανός Ορθόδοξος και ζω στην Αίγυπτο. Οι Χριστιανοί Ορθόδοξοι είναι μια μειονότητα σε χώρες σαν την Αίγυπτο. Το βρίσκω λοιπόν πολύ ενοχλητικό όταν άνθρωποι δυστυχώς από πολλά διαφορετικά μέρη της χώρας μου, μου φέρονται διαφορετικά, υποτιμητικά ή ακόμα με θεωρούν «ξένο» γι' αυτούς, ακριβώς επειδή πιστεύω στον Θεό με έναν τρόπο διαφορετικό από τον δικό τους! Πόσο εκνευριστικό!

Ένα παράδειγμα που δείχνει αυτήν την προκατειλημμένη συμπεριφορά είναι η διάκριση των φοιτητών στα πανεπιστήμια ανάλογα με την θρησκεία τους, ανάλογα με τη θρησκεία τους, κάτι που παρατηρώ και στη σχολή που φοιτώ.

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ ΚΑΙ ΤΑ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΓΙ' ΑΥΤΗ

Πηγαίνοντας τότε πίσω στον χρόνο(σχεδόν πριν 2 χρόνια), όπως πιθανότατα θα έχετε ακούσει, έγινε αυτή η μεγάλη επανάσταση στην Αίγυπτο εναντίον του προηγούμενου αιγυπτίου προέδρου (Μουμπάρακ) και του καθεστώτος του. Χωρίς να εμβαθύνω πολύ στα πολιτικά, θα ήθελα να μοιραστώ μαζί σας τα συναισθήματα που είχαμε εμείς, οι Χριστιανοί Ορθόδοξοι, εκείνο τον καιρό. Η αστάθεια, όχι μόνο η πολιτική αλλά και αυτή που επικρατούσε μεταξύ των μουσουλμάνων και των χριστιανών, μας έκανε να αισθανόμαστε ανασφάλεια κάθε λεπτό. Μα πάνω απ' όλα αισθανόμασταν φόβο όχι για το μέλλον μας,

διότι εμπιστευόμαστε το Θεό και τα σχέδια που έχει για τον κάθε έναν από μας, αλλά φοβόμασταν τους ίδιους τους αιγύπτιους συμπολίτες μας! Φυσικά έπρεπε να φοβόμαστε και κάποια εξτρεμιστικά κινήματα όπως αυτό της «αδελφότητας των Μουσουλμάνων». Ιδιαίτερα αφού «η Αδελφότητα των Μουσουλμάνων» ήταν μάλλον το μόνο καλά οργανωμένο πολιτικό κόμμα εκείνο τον καιρό στην Αίγυπτο. Ένα εξτρεμιστικό πολιτικό κόμμα που συσχετίζε όλα τα πολιτικά ζητήματα με την θρησκεία. Προφανώς λοιπόν ο μεγαλύτερος μας φόβος ήταν να αναλάβει την κυβέρνηση της Αιγύπτου ένα τέτοιο κίνημα. Πράγμα το οποίο και συνέβη, δυστυχώς... Το να έχεις τέτοια αδιάλλακτα και απολυταρχικά άτομα να κυβερνούν την χώρα σου, άτομα που δεν μπορούν να δεχτούν τίποτα άλλο πέρα από την δική τους άποψη και πίστη, ειδικά σε ό,τι αφορά την θρησκεία, σε κάνει να αναρωτιέσαι «Τι θα γίνει μετά;»... Θα έχουμε πολλές δυσάρεστες καταστάσεις και συνεχώς αυξανόμενες διώξεις στην καθημερινή μας ζωή!

ΚΟΙΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Ακόμα και τώρα βέβαια υπάρχουν ελπίδες στο να μετατρέψουμε την Αίγυπτο σε μια μοντέρνα κοινωνία... Ο αγώνας συνεχίζεται μεταξύ των αδιάλλακτων απολυταρχικών και της επιστημονο-κεντρικής δημοκρατικής κοινωνίας που δέχεται κάθε διαφορετικότητα!

Επιμέλεια:

Nader Adel

Φοιτ. Ιατρικής Πανεπιστημίου Καΐρου

Μετάφραση:

Ιωάννα Χατζηχριστοδούλου

Φοιτ. Ιατρικής ΕΚΠΑ

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ, η φλυαρία της σιωπής

Στην ανατολή,
ο ορίζοντας σου μιλά για οράματα.

Κι οι πέτρες ακόμη χαράζουν δρόμους.

Τα έλατα
σε προφυλάσσουν από τον καύσωνα
που μπορεί να τσουρουφλίσει τα όνειρά σου.

Το βράδυ
τ' αστέρια, σε κουβεντιάζουν
για να σε βεβαιώσουν ότι μπορείς να μοιάζεις μικρός
αλλά ο Θεός είναι ΜΕΓΑΛΟΣ.

ΥΓ. Στον Παρνασσό, τον χειμώνα,
φυτρώνουν κρινάκια,
γιατί το καλοκαίρι,
το χώμα είναι ποτισμένο με δάκρυα.

Ανοιχτές πληγές Οι Γερμανικές πολεμικές επανορθώσεις ξανά στο προσκήνιο

10 Ιουνίου 1944, μεσημέρι. Σε ένα μικρό χωριό της Βοιωτίας εισέρχονται γερμανικά στρατεύματα των SS. Έχει βραδιάσει όταν αποχωρούν, αφήνοντας πίσω τους φλεγόμενα σπίτια και περίπου 300 άμαχους νεκρούς, ανεξαρτήτως ηλικίας και φύλου. Το όνομα του χωριού, Δίστομο. Συνδεδεμένο για πάντα με τη λέξη σφαγή. Δυστυχώς δεν θα είναι η μοναδική περίπτωση θηριωδίας κατά την διάρκεια της Κατοχής. Εξήντα οκτώ χρόνια μετά, το Δίστομο επανέρχεται στην επικαιρότητα, εξαιτίας μιας δικαστικής απόφασης και σε, συνδυασμό με την οικονομική κρίση που πλήττει τη χώρα μας και το κλίμα καχυποψίας μεταξύ Ελλάδας – Γερμανίας, καθιστά το ζήτημα των Γερμανικών πολεμικών επανορθώσεων ένα απ' τα πιο φλέγοντα των ημερών.

Παρότι επισήμως ουδέποτε προσδιορίστηκε τι νοούνται ως πολεμικές αποζημιώσεις και τι ακριβώς περιλαμβάνουν, με εξαίρεση το αναγκαστικό δάνειο, σύμφωνα με θεμελιωμένες, μετριοπαθείς εκτιμήσεις, οι ελληνικές απαιτήσεις αναλύονται ως εξής: 1) 7.811 εκ. δολ. (έτους 1946) για ζημιές που υπέστη στην διάρκεια του Β' ΠΠ το ελληνικό κράτος και Έλληνες ιδιώτες, 2) 153 εκ. δολ. (1946) για την απώλεια Ελλήνων πολιτών κατά τη διάρκεια της ουδετερότητας της χώρας (μέχρι την έναρξη του ελληνοϊταλικού πολέμου το 1940), 3) 135,8 εκ. δολ. (1947) για την επιστροφή του αναγκαστικού δανείου της Τράπεζας της Ελλάδος προς το Γ' Ράιχ, συν τους τόκους με την δανειακή σύμβαση του 1943, το οποίο συνήφθη για την χρηματοδό-

τηση των στρατευμάτων κατοχής, 4) 263 εκ. δολ. (1972) υπόλοιπο μη καταβληθέντων επανορθώσεων του Α' ΠΠ. Η κύρια διάκριση των πολεμικών αποζημιώσεων ορίζεται σε δημόσιες και ιδιωτικές, με τις πρώτες να καθίστανται απαιτητές μόνο απ' την πλευρά του ελληνικού δημοσίου.

Η ΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Και ενώ από το τέλος του πολέμου έχουν περάσει πολλά χρόνια, το θέμα παραμένει ακόμα ανοικτό, με την Γερμανία να ισχυρίζεται το αντίθετο, την ώρα μάλιστα που οι πρώην σύμμαχοί της, Ιταλία και Βουλγαρία έχουν καταβάλει τις αποζημιώσεις που τους αναλογούσαν. Η αντιμετώπιση της Γερμανίας με τη λήξη του πολέμου ήταν ιδιαίτερη, λόγω της διχοτόμησης της χώρας, περιπλέκοντας σε μεγάλο βαθμό το θέμα των αποζημιώσεων. Μια σειρά από Συνθήκες και Συμφωνίες μεταξύ των οποίων, η Συμφωνία του Παρισιού (1946), η Σύμβαση της Βόννης (1952) και η Συμφωνία του Λονδίνου (1953), όρισαν το ζήτημα των επανορθώσεων, αναβάλλοντάς το ως την υπογραφή συνθήκης ειρήνης με την Γερμανία. Η στασιμότητα παύει με την επανένωση των δύο Γερμανιών (1990) και την υπογραφή της Συνθήκης της Μόσχας (1990), γνωστή και ως Συνθήκη «2+4». Λίγο μετά, κατατίθενται οι πρώτες αγωγές ενώπιον ελληνικών δικαστηρίων για αποζημίωση θυμάτων της Κατοχής.

Παρουσιάζει όμως ιδιαίτερο ενδιαφέρον η αρνητική στάση της Γερμανίας καθόλη τη διάρκεια του ζητήματος μέχρι και τις μέρες μας. Ως

το 1990 ισχυριζόταν αναβολή του θέματος με βάση τις Συμβάσεις και Συμφωνίες που αναφέραμε ανωτέρω, κάτι που έπαψε να ισχύει με την υπογραφή της Συνθήκης «2+4». Επίσης θεωρούσε το θέμα λήξαν με τη Συμφωνία της 18ης Μαρτίου 1960, με την οποία η τότε Δ. Γερμανία κατέβαλε το ποσό των 115.000 μάρκων σε Έλληνες υπηκόους θιγόντες απ' τα εθνικοσοσιαλιστικά μέτρα δίωξης, παραβλέποντας το γεγονός ότι η ελληνική πλευρά είχε επιφυλαχθεί να προβάλει και νέες απαιτήσεις. Τέλος επιχειρήματα περί συμψηφισμού με την γερμανική βοήθεια στα πλαίσια του ΝΑΤΟ και της ΕΕ άλλα και ότι με την παρέλευση τουλάχιστον 50 ετών από την λήξη του πολέμου το ζήτημα έχει χάσει την δικαιολογητική του βάση, κρίνονται ως έωλα και αβάσιμα.

ΤΙ ΑΠΟΦΑΣΙΣΑΝ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΑΙ ΙΤΑΛΙΚΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

Ως προς τις ιδιωτικές απαιτήσεις, το Πολυμελές Πρωτοδικείο Λειβαδιάς¹, επιδίκασε αποζημίωση υπέρ της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Βοιωτίας, ενεργούσας εξ ιδίου ονόματος και για λογαριασμό ενός μεγάλου αριθμού Ελλήνων πολιτών. Κατά της ανωτέρω απόφασης ασκήθηκε αναίρεση από το γερμανικό Δημόσιο και τελικά η Ολομέλεια του Αρείου Πάγου² κατέρριψε τον ισχυρισμό του γερμανικού Δημοσίου περί ύπαρξης δικαιώματος ετεροδικίας στην συγκεκριμένη περίπτωση. Δυστυχώς όμως η όλη κίνηση «κόλλησε» στο στάδιο της αναγκαστικής εκτέλεσης (είσπραξη της απαίτησης), αφού δεν παραχωρήθηκε η απαιτούμενη άδεια του Υπουργού Δικαιοσύνης³. Έτσι λοιπόν, οι δικαιωθέντες του Διστόμου εκμεταλλεζόμενοι δικαίωμα που τους παραχωρούσε το Ευρωπαϊκό Δίκαιο, προσέφυγαν στα Ιταλικά Δικαστήρια της Φλωρεντίας ζητώντας να ικανοποιηθεί η απαίτησή τους που είχε γί-

1 με την υπ' αριθμ. 197/1997 απόφαση

2 με την υπ' αριθμ. 11/2000 απόφαση

3 από το άρθρο 923 ΚΠολΔ

νει δεκτή από το ελληνικό δικαστήριο. Το αίτημα τελικά έγινε αποδεκτό, αλλά κατέστη μετέωρο μετά την προσφυγή της Γερμανίας, στο Διεθνές Δικαστήριο (Δ.Δ.) της Χάγης, κατά της Ιταλίας⁴.

Η ΕΜΠΛΟΚΗ ΤΗΣ ΧΑΓΗΣ

Σε αυτό το σημείο επιβάλλεται η αναφορά στο δικαίωμα της ετεροδικίας των κρατών, το οποίο βρίσκεται στον πυρήνα του ζητήματος και με το οποίο επί της ουσίας καταπίστηκε η απόφαση του Δ.Δ. της Χάγης. Το εν λόγω δικαίωμα απαντά αρνητικά στο ερώτημα κατά πόσο είναι δυνατόν ένα κράτος να δικάζεται από τα δικαστήρια ενός άλλου κράτους. Βασίζεται στον κανόνα της ισότητας των κρατών, ο οποίος παραβιάζεται όταν ένα κράτος υποκειται στην κρίση των δικαστηρίων - δικαιοδοτικών οργάνων άλλου κράτους. Υποστηρίζεται όμως και η άποψη (όχι κρατούσα), την οποία υιοθέτησαν και τα ιταλικά Δικαστήρια, ότι η ετεροδικία ενός κράτους μπορεί να αρθεί όταν παραβιάζονται κανόνες *jus cogens* (αναγκαστικού δικαίου), όπως είναι η απαγόρευση εγκλημάτων πολέμου. Το Δ.Δ. της Χάγης⁵ όρισε ότι το δικαίωμα της ετεροδικίας αποτελεί γενικό εθιμικό κανόνα του Διεθνούς Δικαίου αποδεκτό από τα κράτη. Στηριζόμενο στην πρακτική των κρατών επί του θέματος, έκρινε αφενός ότι η βαρύτητα των παραβιάσεων των κανόνων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και του δικαίου του πολέμου δεν αφαιρούν από ένα κράτος (αφήνοντας ανεξέταστη την ευθύνη μεμονωμένου αξιωματούχου του κράτους) το δικαίωμα ετεροδικίας, αφετέρου ότι η σύγκρουση μεταξύ του κανόνα της ετεροδικίας και των κανόνων αναγκαστικού δικαίου (παραβίαση ανθρωπίνων δικαιωμά-

των) δεν υφίσταται και ως εκ τούτου δεν υπερισχύει κάποιος έναντι του άλλου, αφού ο πρώτος άπτεται δικονομικών θεμάτων, ενώ οι δεύτεροι αφορούν ουσιαστικό δίκαιο. Έτσι λοιπόν η Χάγη υποστήριξε το δικαίωμα της ετεροδικίας των κρατών, παραβλέποντας το γεγονός ότι η υποχώρησή του σε περιπτώσεις σοβαρών παραβιάσεων θα μπορούσε να αποτελέσει τροχοπέδη στην τέλεση εκ μέρους των κρατών απάνθρωπων εγκλημάτων.

Συμπερασματικά, η απόφαση του Δ.Δ. της Χάγης έθεσε πρακτικά τέλος στην ικανοποίηση των πολιτών μέσω της δικαστικής οδού. Όμως το θέμα των Γερμανικών πολεμικών αποζημιώσεων δεν έχει λήξει. Παρά τις κατά καιρούς αστοχίες (βλ. και δηλώσεις Υπουργού Οικονομικών περί απώλειας σχετικών επίσημων στοιχείων) και την αδράνεια του Ελληνικού κράτους, τα δικαιώματα παραμένουν και περιμένουν τους κατάλληλους χειρισμούς για την ικανοποίησή τους. Οι οφειλές εκ του αναγκαστικού δανείου (θέμα ιδιαίτερα περίπλοκο που αξίζει χωριστής ανάλυσης) υφίστανται ακόμα. Ένα τόσο σοβαρό ζήτημα, παραμερίζοντας τις νομικές και πολιτικές του πτυχές, είναι πάνω απ' όλα ένα ηθικό ζήτημα που απαιτείται να λυθεί σε διπλωματικό επίπεδο μεταξύ των δύο χωρών, με σύνεση και ηρεμία, αποφεύγοντας τις "κορόνες" περί συμψηφισμού με το ελληνικό δημόσιο χρέος, διώχνοντας δια παντός τα φαντάσματα του παρελθόντος και εξομάλυνοντας τις σχέσεις Ελλάδας - Γερμανίας.

Επιμέλεια:
Αλέξιος Βλάχος
Δικηγόρος, MSc.

Βιβλιογραφία - Πηγές

Μαριάς Νότης, «Χαρίσαμε στους Γερμανούς τις πολεμικές αποζημιώσεις (...)», περιοδικό "Επίκαιρα", 30/12/10.

Μίντσης Γ., Εγκλήματα πολέμου και αποζημιώσεις, Εκδ. Αντ. Σάκκουλα 1998.

Περράκης Σ., Το ζήτημα των γερμανικών πολεμικών επανορθώσεων στην Ελλάδα, Εκδ. Ι. Σιδέρης.

Απόφαση Διεθνούς Δικαστηρίου της Χάγης, "Jurisdictional Immunities of the State (Germany v. Italy: Greece Intervening)", 3/2/2012, (<http://www.icj-cij.org/docket/files/143/16883.pdf>).

Επίσημος ιστοχώρος Δήμου Διστόμου - Αράχοβας - Αντίκυρας : <http://www.daa.gov.gr/newsite/el/2011-01-18-12-37-34/2009-06-05-18-40-56/2009-06-08-13-52-25.html>.

Ιστοχώρος Εθνικού Συμβουλίου Διεκδίκησης των Γερμανικών Οφειλών : http://holocaust.gr/index.php?option=com_frontpage&Itemid=1.

Ιστοχώρος "news247.gr", άρθρο «Αποκάλυψη σοκ για τις γερμανικές αποζημιώσεις», http://news247.gr/eidiseis/omologia_sok_gia_tis_germanikes_apozhmiwseis.1711236.html.

4 λόγω της συνεχούς παραβίασης εκ μέρους της τελευταίας του δικαιώματος ετεροδικίας που απολάμβανε η Γερμανία ως χώρα.

5 στην απόφαση της 3/4/2012, «Δικαστική αουσία κράτους, Γερμανία κατά Ιταλίας, Ελλάδα παρεμβαίνουσα»

Όταν πρόκειται να μπει σε μία επίσημη αίθουσα, περνάς προηγουμένως από τον προθάλαμο και εκεί αποθέτεις το παλτό σου. Αυτό είναι θάνατος!

Αληθινός ριζοτόμος

Ένας ταπεινός πνευματικός ταγός: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΤΣΙΡΙΝΤΑΝΗΣ

Ως κοινωνία πάντα αναζητούμε μέσα στην καθημερινότητά μας άτομα να μάς δείξουν το δρόμο, να γίνουν φωτοδότες μας και σε πολλές

περιπτώσεις να μάς προστατέψουν, μόλις αντιληφθούμε ότι πλησιάζουμε γοργά στο γκρεμό και έχουμε προ πολλού παρεκκλίνει από την ορθή οδό. Συνήθως είναι άτομα του πνεύματος, καταξιωμένα κοινωνικά και κυρίως αναγνωρίσιμα από τους πολλούς. Κάπου-κάπου όμως στέλνει ο Θεός «μικρούς» και άσημους εργάτες –κατά τους ανθρώπους- για να αποτελέσουν το φάρο στο λιμάνι του Χριστού. Άλλοι χάνονται μέσα στην ανωνυμία και άλλοι πάλι γίνονται γνωστοί και προσιτοί μέσα από τα συγγράμματά τους, σαν τα φωτάκια που «φωνάζουν» sos στους μεγάλους κινδύνους.

Ένα τέτοιο άτομο της δεύτερης ομάδας ήταν και ο αείμνηστος καθηγητής της Νομικής Σχολής, Αλέξανδρος Τσιριντάνης. Η ζωή του αποτέλεσε μία συνεχή άνοδο τόσο στο μορφωτικό όσο και στο πνευμα-

τικό επίπεδο. Πέρα από την ανάδειξη της ευστροφίας του στη νομική με έμφαση στο εμπορικό δίκαιο, σε Ελλάδα και εξωτερικό, προσπάθησε ώστε οι διανοούμενοι του τόπου μας να μην μείνουν ως άνυδρος γη. Για το σκοπό αυτό, καθ' υπόδειξη του π. Σεραφείμ Παπακώστα συνέβαλε στην ίδρυση της Χριστιανικής Ενώσεως Επιστημόνων, αποτέλεσε έναν αξιόλογο συντελεστή στο περιοδικό «Ακτίνες» και έγραψε πολλά έργα με χαρακτηριστικότερο το «Προς ένα χριστιανικό πολιτισμό».

Βέβαια, ένα από τα μεγαλύτερα όπλα του ήταν η προσευχή. Μέσα από αυτήν εξέφραζε την αγωνία του να γίνει ζωντανό παράδειγμα του Ευαγγελίου και κυρίως να αναδειχθεί ο Χριστιανισμός ως ουσία και όχι ως ιδέα. Κάτι ανάλογο φανερώνει και η στάση του απέναντι στους Πατέρες της Εκκλησίας.

*«Κύριε, αχ, να μπορούσε να χρησίμευε
και η ζωή μου, ώστε να 'κανε ένα βηματάκι και
η βασιλεία Σου πιο κοντά προς
τα εδώ!»*

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΥΣ ΠΑΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΤΗ ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Όπως χαρακτηριστικά αναφέρει ο Β. Έραστος σε άρθρο του στην «Ανάπλαση» το Σεπτέμβριο του 1987, ο Τσιριντάνης όχι μόνο αποτέλεσε έναν θερμό υποστηρικτή στο αφήρωμα των «Ακτίνων» στους Τρεις Ιεράρχες (Ιανουάριος 1955), αλλά επεσήμανε με τα επιλογικά του σχόλια «το αιώνιο πατερικό μήνυμα και την τεράστια οφειλή προς την αγέραςτη μνήμη τους». Με το ίδιο πάθος, αναφέρει ο Β. Έραστος, συνέχισε να παροτρύνει την παρουσίαση των διδασκαλιών σημαντικών Πατέρων της Εκκλησίας μας, όπως ο Άγιος Μακάριος ο Αιγύπτιος, ο Γρηγόριος ο Νύσσης, ο Κλήμης ο Αλεξανδρεὺς και άλλοι.

Καταλήγει αποκαλύπτοντας μία προσωπική στιγμή του Τσιριντάνη σε φιλικό τραπέζι, όπου παρασυρόμενος από τα εγκάρδια αισθήματά του τονίζει το μέτρο, την προσέγγιση και τον αγωνιστικό παλμό του Αγίου

Νικοδήμου του Αγιορείτου ως οδηγό για τους κληρικούς, τους θεολόγους και όλη την Ορθοδοξία.

ΑΠΟΨΕΙΣ ΞΕΝΩΝ ΓΝΩΣΤΩΝ ΘΕΟΛΟΓΩΝ ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ

Η στάση του αυτή αποτυπώνεται σε όλα του τα έργα. Και αυτά με τη σειρά τους γίνονται αποδεκτά από καταξιωμένους θεολόγους της Αμερικής, όπως ο π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ και ο διευθυντής της Θεολογικής Σχολής του «Τιμίου Σταυρού» Στ. Χάρακας. Ο δεύτερος επισημαίνει ότι μέσα από την πλούσια αρθρογραφία του και το βιβλίο «Προς ένα χριστιανικό πολιτισμό» ο Τσιριντάνης παρουσιάζει μία «φιλοσοφημένη θεραπευτική δεοντολογία, γνήσια χριστιανική».

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟ ΙΕΡΕΑ

Όλα τα ανωτέρω αποκτούν για άλλη μια φορά υπόσταση σε γράμμα του καθηγητή Τσιριντάνη προς

έναν υποψήφιο ιερέα. Του τονίζει ότι είναι δύσκολη η οδός του εργατή του Ευαγγελίου και δη κληρικού, σε μία εποχή πνευματικής πτώχευσης και κατάπτωσης του γοήτρου του κλήρου. Αλλά, συνεχίζει, αυτό και μόνο την καθιστά «ευγενεστέραν αποστολήν» και αποδεικνύει τη σημασία συμμετοχής του ιερέως στο Ιερό Θυσιαστήριο. Όστε να καταλήξει σε ευχές χαράς για την επικείμενη χειροτονία, χωρίς να ξεχνά την επίκληση του Αγίου Πνεύματος για τον εφοδιασμό συνεχούς δύναμης και δωρεών.

Επιπροσθέτως, δεν θα μπορούσα να μην αναφέρω και μία προσωπική μου εμπειρία διαβάζοντας ένα από τα βιβλία του Τσιριντάνη «Η Πίστη ως βίωμα». Μέσα από αυτό το βιβλίο πραγματικά αισθάνεται κανείς να του στερεώνουν γερά τα θεμέλια της πίστης του, να του καταρρίπτουν κάθε αμφιταλάντευση για την αλήθεια (της πίστης μας) και να τον ενθαρρύνουν προς την σωστή κατεύθυνση, χαρίζοντάς του, επιτέλους, τα εφόδια για τη συνέχιση μιας ακλόνητης πορείας.

Εν κατακλείδι, το αξιόλογο έργο του, με χαρακτηριστικά παραδείγματα: ο «Ανθρωπισμός», «Εμείς οι Έλληνες», «Για τα Ελληνικά νιάτα», «Για να επιζήσει η δημοκρατία» και τέλος «Για μια πορεία με επίγνωση», αναδεικνύει το κεντρικό μήνυμα, το οποίο συνέλαβε και μας στέλνει ο Τσιριντάνης, ακόμα επίκαιρο και εύστοχο σήμερα: «...την ανησυχία για την κρίση, την οποία διέρχεται σήμερα ο όλος πολιτισμός μας ... έχουμε χρέος ιερό να την αξιοποιήσουμε και να την μετασχηματίσουμε σε δύναμη δημιουργική...». Ας παραδειγματιστούμε από αυτόν που σε μία εποχή πολέμου και θλίψης – για την Ελλάδα – δεν κρύφτηκε στη «φωλιά» του εαυτού του, αλλά αντιτάχθηκε στον εχθρό του πνεύματος και του πολιτισμού (τον υλισμό) με καθοδηγητή τον Χριστό.

Επιμέλεια:
Φιλοθέη Παππά
Μεταπτ. Φοιτ. ΣΕΜΦΕ

«Η αγάπη
πάντα
ἐλπίζει»

Αγαπητό μου ημερολόγιο...

Φέτος, η κατασκήνωσή των φοιτητών της Χ.Φ.Ε. έλαβε χώρα από 31 Ιουλίου μέχρι 6 Αυγούστου στο υπέροχο «Αγιονήσι του Αιγαίου», την όμορφη Χίο, και συγκεκριμένα στο χωριό Θυμιάνα. Ήταν μια πολύ ενδιαφέρουσα και ευχάριστη ευκαιρία, την οποία όλοι ευχαριστηθήκαμε. Κατά τις 7 ημέρες της διαμονής μας εκεί ζήσαμε αξέχαστες εμπειρίες! Σταχυολογώντας τις στιγμές και τις αναμνήσεις, ο νους μου σταματάει στις ακόλουθες ευκαιρίες.

Αρχικά, νομίζω ότι πρέπει να θυμηθούμε την πολύ φιλόξενη κατασκήνωση, τον τόσο ζεστό χώρο και τα στελέχη που μας προσέφεραν ό,τι χρειαζόμασταν (και με το παραπάνω βέβαια!). Τους ανθρώπους της Χριστιανικής Εστίας «Αλέξανδρος Γκιάλας», οι οποίοι τόσο πριν όσο και κατά τη διάρκεια της παραμονής μας στο νησί θυσιάστηκαν για να μας ευχαριστήσουν και να βοηθήσουν στην διεξαγωγή του προγράμματος. Ποιος δεν θυμάται άλλωστε το barbecue που μας περίμενε το πρώτο βράδυ της κατασκήνωσης;

Οι καθημερινές πνευματικές ευκαιρίες ήταν επίσης ωφέλιμες και μοναδικές. Πέρα από τους καλεσμένους και τα αργογραφικά αναγνώσματα με τις συζητήσεις που ακολουθούσαν, ανεξίτηλες θα παραμείνουν οι επισκέψεις μας σε διαφορετικά προσκυνήματα. Ενδεικτικά αναφέρω το μοναστήρι του Αγίου Μηνά, όπου προσκυνήσαμε τα λείψανα των σφαγιασθέντων κατοίκων από τους Τούρκους το 1822, τον Μητροπολιτικό Ναό της Χίου, την Νέα Μονή με τα υπέροχα ψηφιδωτά της, στην οποία είχαμε και την ευλογία του κυριακάτικου εκκλησιασμού, την Μονή Αγίων Πατέρων και το Προσκύνημα της Αγίας Μαρκέλλας μαζί με τον τόπο μαρτυρίου της Αγίας στον Βολισσό, αλλά και το Μερσινίδι, στο οποίο γιορτάσαμε την Μεταμόρφωση του Σωτήρος.

Ξεχωριστή ήταν βέβαια και η ευλογία στην κατασκήνωσή μας από την παρουσία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Χίου, Ψαρών και Οινουσσών, κ. Μάρκου, ο οποίος δέιπνισε μαζί μας, συζήτησε σε πολύ ζωντανό κλίμα και χοροστάτησε στην ακολουθία του Αποδείπνου και της Παρακλήσεως. Άνθρωπος νέος και δραστήριος, παρά τις τόσες του μέριμνες, αφιέρωσε χρόνο για να μας δει και να μη μας λείψει τίποτα. Τον ευχαριστούμε ειλικρινά για την πατρική του αγάπη.

Ξεχωριστή εμπειρία οι επισκέψεις μας στο καστροχώρι των Μεστών, όπου είχαμε την ευκαιρία να περπατήσουμε στα στενά γραφικά σοκάκια, στο Πυργί όπου θαυμάσαμε τους ανάγλυφους ξυστούς τοίχους, αλλά και η υποδοχή μας στην Πυροβολαρχία του νησιού, όπου όλοι οι φοιτητές είχαμε μια πρώτη επαφή με τον στρατό και τον καθοριστικό ρόλο που επιτελεί στο ακριτικό μας νησί. Η υποδοχή ήταν εντυπωσιακή και η ξενάγηση επίσης, αφού μας έγινε επίδειξη οπλικών συστημάτων και είχαμε την ευκαιρία να μπούμε μέσα σε τάνκς! Τέλος, η Βιβλιοθήκη του Κοραή, το μουσείο του Αργέντη και το Ναυτικό Μουσείο του νησιού, μας έδωσαν μια ολοκληρωμένη εικόνα για τη λαογραφία και την σπουδαία ιστορία της Χίου.

Φυσικά, παράλληλα με τα προσκυνήματα ή τις επισκέψεις, δροσιστήκαμε στις όμορφες παραλίες του νησιού: στα Μαύρα Βόλια, τον Μέγα Λημνιώνα (μοναδική εμπειρία καθώς το μπάνιο ήταν βραδινό και υπό το φως της αυγουστιάτικης πανσελήνου!), την παραλία στην Αγία Μαρκέλλα και στον Καρφό με την αμμουδερή παραλία που προσφερόταν άψογα για το τουρνουά beach volley και τις ρακέτες.

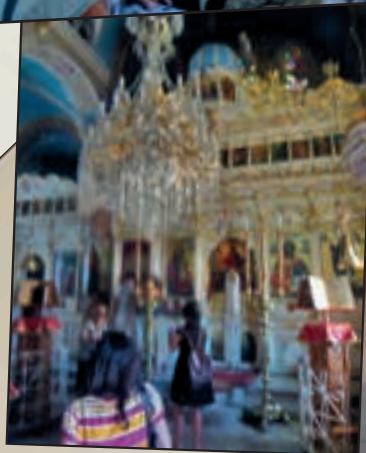
Βέβαια, παράλειψη θα ήταν αν δεν ανέφερα το κέφι και την όρεξη που θυμάμαι να υπήρχε από όλους μας όλη την ημέρα για συζήτηση και για πολύ παιχνίδι είτε με επιτραπέζια και πινγκ-πονγκ είτε στα γήπεδα κάτω από την κατασκήνωση. Πάντα δε με πολύ τραγούδι!

Γυρίζοντας στον Πειραιά, μια γλυκιά ανάμνηση και ένα χαμόγελο είχε μείνει στον καθένα μας. Ευχαριστούμε τον Θεό που μας χάρισε τόσο μοναδικές και ανεπανάληπτες εμπειρίες στην πανέμορφη Χίο. Δυστυχώς, το υπέροχο αυτό νησί κατακάηκε λίγες μόλις μέρες μετά από την αναχώρησή μας. Τα νέα για την ολοσχερή αυτή καταστροφή τα ακούσαμε συγκλονισμένοι και συνειδητοποιήσαμε ότι τη μοναδική ομορφιά που χάθηκε θα αργήσουμε να την ξαναδούμε. Όμως, εδώ είναι που ταιριάζει και το σύνθημα που μας δόθηκε στην φετινή μας κατασκήνωση:

«Η Άγάπη πάντα ἐλπίζει» (Κορ. Α', ιγ. 4-7)

Επιμέλεια:
Στέφανος Δημητριάδης
Φοιτ. Τμήματος Πληροφορικής
Οικονομικού Πανεπιστημίου Αθηνών

Κατασκήνωση Φοιτητριών Καλοκαίρι 2012
Χίος, Κυριακή 29 Ιουλίου

Καθώς φτιάχναμε το πρόγραμμα της κατασκήνωσης, σκεφτήκαμε πως ένα απόγευμά μας πέραν από επισκέψεις στις τρομερές μονές, τις παραλίες, τα μουσεία του πανέμορφου αυτού νησιού θα μπορούσαμε να το διαθέσουμε για να κάνουμε μια εξόρμηση... για να έρθουμε πιο κοντά στους ανθρώπους του νησιού... να τους ακούσουμε, να μας ακούσουν.

Μοιρασθήκαμε αυτή τη σκέψη μας με τους ανθρώπους από την Χριστιανική Εστία της Χίου «Αλέξανδρος Γκιάλας» και με τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Χίου, Ψαρών και Οινουσσών, κ. Μάρκο. Ο Σεβασμιώτατος μας πρότεινε να πάμε σε ένα χωριό που οι κάτοικοί του δεν ήταν τόσο «εύκολοι». Δοκιμασμένοι από την αίρεση των μαρτύρων του Ιεχωβά οι περισσότεροι έχουν μια άσχημη εικόνα για την Εκκλησία.

Έτσι, λοιπόν, γύρω στις 6 το απόγευμα φτάσαμε στο χωριό Χαλκιδός. Είχαμε συνεννοηθεί με τον ιερέα του χωριού, ώστε μετά τον Εσπερινό να περάσουμε στην αίθουσα του πνευματικού κέντρου με τους κατοίκους του χωριού, να τους δείξουμε μια προβολή, να τραγουδήσουμε μαζί τους, να γνωρίσουν την «Παρεμβολή», να συνομιλήσουμε μαζί τους.

Μπαίνοντας στην εκκλησία μετά λύπης μας διαπιστώσαμε πως δεν υπήρχε κανείς παρά μόνο ο ιερέας, ο οποίος ος τελούσε μόνος του τον Εσπερινό. Αφού τελείωσε η ακολουθία, πήγαμε μαζί του στο πνευματικό κέντρο, όπου ο ίδιος μας μίλησε για την κατάσταση των ενοριτών του.

Χωρίς να χάσουμε καιρό, αποφασίσαμε να εφαρμόσουμε το γνωστό ρητό «αν δεν πάει ο Μωάμεθ στο βουνό, πάει το βουνό στο Μωάμεθ». Με κιθάρες και «Παρεμβολές» στα χέρια, τραγούδια και χαμόγελα στα χείλη ξεχυθήκαμε στους δρόμους του χωριού!

Οι περισσότεροι έβγαιναν στα μπαλκόνια, πρόβαλαν στις αυλές τους να δουν ποιοι είναι αυτοί που τραγουδούν. Μίλησαμε με πολλούς από αυτούς! Οι περισσότεροι μας έκαναν την ερώτηση: «Είστε Χριστιανοί Ορθόδοξοι;» Όταν τους αποκρινόμασταν θετικά, το πρόσωπό τους γέμιζε χαρά! Μάθαμε πως την προηγούμενη μέρα είχαν οργώσει το χωριό τους οι μάρτυρες του Ιεχωβά και οι κάτοικοι ήταν φοβισμένοι.

Όταν μετά από 2 περίπου ώρες πήραμε τον δρόμο της επιστροφής, οι κουβέντες και τα πηγαδάκια μεταξύ μας δεν άργησαν να ανάψουν. Για τις περισσότερες, αν όχι για όλες μας, ήταν μια πρωτόγνωρη εμπειρία! Ίσως να μην καταφέραμε να δώσουμε πολλά σε αυτούς τους ανθρώπους. Πιστεύω, όμως, πως πήραμε πολλά!

Μάθαμε πως τα πράγματα δεν έρχονται πάντα τόσο εύκολα, όπως τα έχεις κανονίσει. Η θέληση όμως να κάνεις αυτό που θες είναι που θα σου δώσει τη δύναμη και το θάρρος να βρεις τον τρόπο και να πετύχεις τον σκοπό σου.

Μάθαμε πως στην Ορθόδοξη πίστη τα πράγματα δεν είναι πάντα τόσο εύκολα. Οι λύκοι παραμονεύουν για να επιτεθούν στο ποίμνιο. Η πίστη όμως, η βαθιά, ακλόνητη, αληθινή πίστη είναι αυτό που τους κρατάει μακριά.

Μάθαμε πως το να χαρίσεις ένα χαμόγελο, να πεις μια γλυκιά κουβέντα, να βρεις τον χρόνο να συνομιλήσεις με τον άλλο, να του πεις για Αυτόν που πιστεύεις είναι σπόροι που, αν το έδαφος είναι πρόσφορο και αυτοί καλλιεργηθούν σωστά, θα φέρουν τον άλλο ένα βήμα πιο κοντά Του!

Επιμέλεια:
Αγγελική Καλκάνη
τελειόφ. Ηλεκτρολόγων Μηχανικών &
Μηχανικών Υπολογιστών Ε.Μ.Π.

Στις 21 Ιουλίου ο Γιώργος Χαρίτος ξεκίνησε μια διαφορετική διαδρομή με το ποδήλατο. Ο Γιώργος ήταν ο κοντινός και μακρινός αδερφός όλων. Μας έκανε να νιώθουμε μοναδικοί προσφέροντάς μας ένα κομμάτι απ' τον εαυτό του. Ήταν ο αρχηγός της κάθε εμπειρίας μας μαζί του, επηρεάζοντάς μας καθοριστικά. Άνθρωπος ικανός που ήξερε να μοιράζεται, να δίνει και να δίνεται. Προσεκτικός σε κάθε βήμα της ζωής του, οργανώνοντας και σχεδιάζοντας το μέλλον και παράλληλα ζώντας χωρίς υπερβολές σα να μην υπάρχει αύριο.

Όσα χρόνια κι αν ζήσεις
τέτοιον άνθρωπο δεν θα ξαναγνωρίσεις.
Γιατί στη ζωή αυτός που μετράει
είναι ο άνθρωπος που αγαπάει.

Κι εσύ Γιώργη αγάπη μοίραζες ασύστολα
Ψυχή μοναδική, φτιαγμένη για τα δύσκολα.
Εκεί που οι άλλοι βλέπαν εμπόδια πελώρια
Εσύ με το γέλιο σου έδειχνες πως δεν υπάρχουν όρια.

Πόσων τη ζωή στιγμάτισες, αδύνατον να το μετρήσω
μα θέλω εκ μέρους όλων, από καρδιάς να σ' ευχαριστήσω!
Γιατί μας δίδασκες καθημερινά τι θα πει να ζεις:
Όχι απλά ν' αναπνέεις, αλλά τη στιγμή ν' απομυζείς.

Κάθε στιγμή μαζί σου, κάτι ιδιαίτερο αφήνει:
Αρχικά, μπόλικη από του βουνού τη γαλήνη,
έπειτα, κάτι από του Ιούλη τη ζεστασιά
και σίγουρα, του ποδηλάτου την ξεγνοιασιά.

Αμέτρητα τα χαρίσματά σου, μαζί με φιλότιμο κι απλότητα
γι' αυτό και στέκεις φάρος στη δική μας καθημερινότητα.
Πάντα ευδιάθετος και πρόθυμος να βοηθήσεις,
γεμάτος όρεξη για νέες κορυφές να κατακτήσεις!

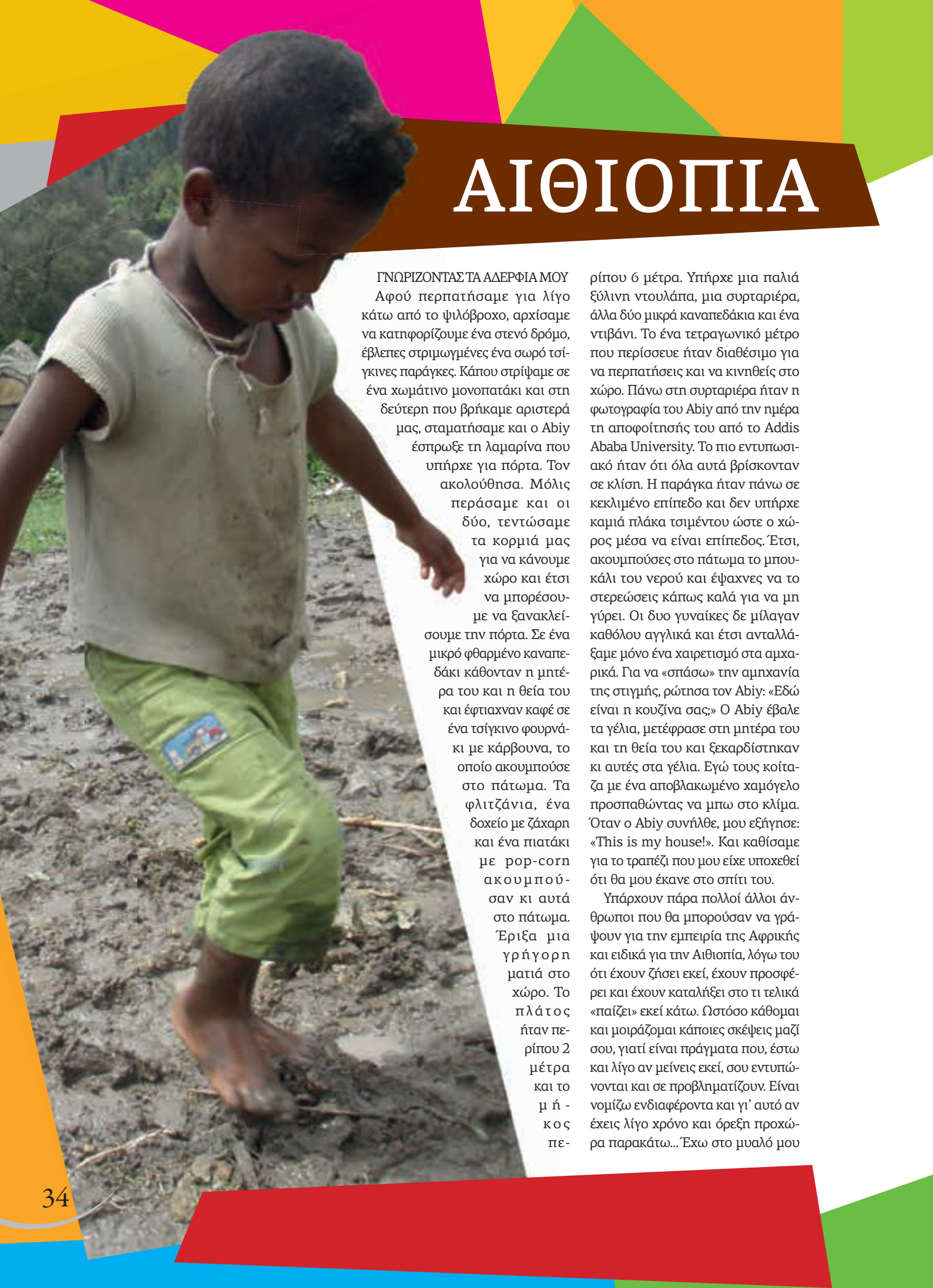
Ασυμβίβαστος κι αυθεντικός, χάραζες τη δική σου πορεία
εξού κι αγαπημένη σου λέξη, ήταν η «ελευθερία».
Πνεύμα ανήσυχο, δραστήριο, με δίψα για δουλειά
Πρώτος στη σκανταλιά, μα και με λεβεντιά απ' τα παλιά!

Μπορεί να έφυγες και στους ουρανούς να κατοικείς,
αλλά λένε πως μόνο όταν σε ξεχνάνε παύεις να ζεις..
Μα εσύ ρε Γιώργη ποτέ δεν πρόκειται να ξεχαστείς,
στο νου και την καρδιά μας πάντα θα κυριαρχείς!

Εξάλλου άκουσα πως άγγελο έψαχνε ο Θεός
κι εσύ ρε Γιώργη ήσουν ο πιο ιδανικός,
γι' αυτό και με μια σου ορθοπεταλιά
σε άρπαξε αμέσως στη ζεστή Του αγκαλιά.

Επιμέλεια:
Α., Α., Γ., Κ., Ν., Χ.

ΑΙΘΙΟΠΙΑ

ΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΣ ΤΑ ΑΔΕΡΦΙΑ ΜΟΥ

Αφού περπατήσαμε για λίγο κάτω από το ψιλόβροχο, αρχίσαμε να κατηφορίζουμε ένα στενό δρόμο, έβλεπες στριμωγμένες ένα σωρό τσίγκινες παράγκες. Κάπου στρίψαμε σε ένα χωμάτινο μονοπατάκι και στη δεύτερη που βρήκαμε αριστερά μας, σταματήσαμε και ο Abiy έσπρωξε τη λαμαρίνα που υπήρχε για πόρτα. Τον ακολούθησα. Μόλις περάσαμε και οι δύο, τεντώσαμε τα κορμιά μας για να κάνουμε χώρο και έτσι να μπορέσουμε να ξανακλείσουμε την πόρτα. Σε ένα μικρό φθαρμένο καναπέδάκι κάθονταν η μητέρα του και η θεία του και έφτιαχναν καφέ σε ένα τσίγκινο φουρνάκι με κάρβουνα, το οποίο ακουμπούσε στο πάτωμα. Τα φλιτζάνια, ένα δοχείο με ζάχαρη και ένα πιατάκι με por-corn ακουμπούσαν κι αυτά στο πάτωμα. Έριξα μια γρήγορη ματιά στο χώρο. Το πλάτος ήταν περίπου 2 μέτρα και το μήκος

ρίπου 6 μέτρα. Υπήρχε μια παλιά ξύλινη ντουλάπα, μια συρταριέρα, άλλα δύο μικρά καναπέδκια και ένα ντιβάνι. Το ένα τετραγωνικό μέτρο που περισσεύει ήταν διαθέσιμο για να περπατήσεις και να κινηθείς στο χώρο. Πάνω στη συρταριέρα ήταν η φωτογραφία του Abiy από την ημέρα τη αποφοίτησής του από το Addis Ababa University. Το πιο εντυπωσιακό ήταν ότι όλα αυτά βρίσκονταν σε κλίση. Η παράγκα ήταν πάνω σε κεκλιμένο επίπεδο και δεν υπήρχε καμιά πλάκα τσιμέντου ώστε ο χώρος μέσα να είναι επίπεδος. Έτσι, ακουμπούσες στο πάτωμα το μπουκάλι του νερού και έψαχνες να το στερεώσεις κάπως καλά για να μη γύρει. Οι δυο γυναίκες δε μίλαγαν καθόλου αγγλικά και έτσι ανταλλάξαμε μόνο ένα χαιρετισμό στα αμχαρικά. Για να «σπάσω» την αμηχανία της στιγμής, ρώτησα τον Abiy: «Εδώ είναι η κουζίνα σας;» Ο Abiy έβαλε τα γέλια, μετέφρασε στη μητέρα του και τη θεία του και ξεκαρδίστηκαν κι αυτές στα γέλια. Εγώ τους κοίταζα με ένα αποβλακωμένο χαμόγελο προσπαθώντας να μπω στο κλίμα. Όταν ο Abiy συνήλθε, μου εξήγησε: «This is my house!». Και καθίσαμε για το τραπέζι που μου είχε υποσχεθεί ότι θα μου έκανε στο σπίτι του.

Υπάρχουν πάρα πολλοί άλλοι άνθρωποι που θα μπορούσαν να γράψουν για την εμπειρία της Αφρικής και ειδικά για την Αιθιοπία, λόγω του ότι έχουν ζήσει εκεί, έχουν προσφέρει και έχουν καταλήξει στο τι τελικά «παίζει» εκεί κάτω. Ωστόσο κάθομαι και μοιράζομαι κάποιες σκέψεις μαζί σου, γιατί είναι πράγματα που, έστω και λίγο αν μείνεις εκεί, σου εντυπώνονται και σε προβληματίζουν. Είναι νομίζω ενδιαφέροντα και γι' αυτό αν έχεις λίγο χρόνο και όρεξη προχώρα παρακάτω... Έχω στο μυαλό μου

πολλά που θα ήθελα να σου γράψω, αλλά θα επικεντρωθώ σε ένα-δυο που θεωρώ ότι είναι τα πιο ενδιαφέροντα. Να σημειώσω πάντως ότι όλα αυτά είναι η σκοπιά ενός Έλληνα εθελοντή φοιτητή Ιατρικής. Δεν είναι αντικειμενικά, καθολικά και δογματικά. Εάν καθόμουν μια μέρα παραπάνω μπορεί η άποψή μου να ήταν εντελώς διαφορετική. Το ίδιο κι αν καθόμουν μια μέρα λιγότερο.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΑΙΘΙΟΠΙΑ;

Αρχικά, λίγα λόγια απλά για να δώσω το «πλαίσιο». Αναφέρω ότι Αιθιοπία είναι μια τεράστια σε έκταση χώρα της Ανατολικής Αφρικής με περίπου 80 εκατ. κατοίκους, η συντριπτική πλειοψηφία των οποίων ζει στην ύπαιθρο. Ο μέσος όρος ζωής είναι περίπου τα 50 χρόνια. Είναι η μόνη αφρικανική χώρα που δεν πέρασε αποικιοκρατία. Για αυτό, μιλούν μόνο τη δική τους γλώσσα -τα αμχαρικά- και, επιπλέον, στην πλειοψηφία τους είναι Χριστιανοί Ορθόδοξοι, Κόπτες και Μουσουλμάνοι. Υπάρχουν βέβαια και καθολικοί και προτεστάντες και παγανιστές. **Είναι εντυπωσιακό το ότι στην ίδια χώρα συνυπάρχει το 2012 μ.Χ. και το 2012 π.Χ. μαζί. Δηλαδή, στοιχεία του σύγχρονου δυτικού πολιτισμού (internet, τηλεπικοινωνίες...) και πρωτόγονες φυλές, που ακόμη ζουν όπως ζούσαν ανέ-**

καθεν. Η Αιθιοπία ζει επίσης «σε δικό της χρόνο». Πριν λίγες μέρες γιόρτασαν την πρωτοχρονιά. Βρίσκονται πλέον στον πρώτο μήνα του 2005, ενώ τις ώρες της ημέρας ξεκινούν να τις μετρούν από τις 6 το πρωί – όπως στο Άγιο Όρος. Είναι ένας λαός περήφανος για τον πολιτισμό και τις παραδόσεις του, την αρχαιότητά του, τους άπιαστους δρομείς του, τον καφέ που παράγει και την εξωτερική του ομορφιά.

Μετά από αυτά τα λίγα «εγκυκλοπαιδικά», να πω ότι ενώ από παλιά μου κέντριζε την περιέργεια ένα ταξίδι στην Αφρική για ανθρωπιστική βοήθεια, στην πραγματικότητα απομυθοποίησα αρκετά πράγματα και προβληματίστηκα –όπως ήταν αναμενόμενο- για άλλα. Το ωραίο όμως είναι ότι στην πορεία με προβλημάτισαν και πράγματα που δεν περίμενα καθόλου.

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΟΥΜΕ;

Συγκεκριμένα, ο πρώτος κλονισμός-προβληματισμός για μένα ήταν ότι ασυναίσθητα έγινα απαθής απέναντι στην πρωτόγνωρη για μένα «κακομοιριά» - αβοήθητοι ασθενείς, άστεγοι, νεαρές τυφλές μωρομάνες που ζητιανεύουν για λίγο φαί για το μωρό τους, παιδιά του δρόμου. Περίμενα ότι θα συγκινούμαι εύκολα και ότι θα είμαι ευαίσθητος και συμπονετικός απέναντι στην κατάσταση αυτή, αλλά -προς μεγάλη μου έκπληξη- το αντίθετο. Άρχισα να νοιώθω ότι όλοι αυτοί οι άνθρωποι είναι

άγνωστοι σε μένα, από έναν άλλο κόσμο που εγώ δεν έχω καμία σχέση και επαφή με αυτόν· ότι όντως ζουν σε απελπιστικές συνθήκες, αλλά εγώ δεν έχω ευθύνη, και ότι ίσως η κατάσταση αυτή είναι φυσιολογική εδώ.. Πέραν των συνθηκών, είναι και η μεγάλη διαφορά κουλτούρας που σε κάνει να αναρωτιέσαι: "Οι άνθρωποι εδώ αισθάνονται την αγάπη, τη γενναιοδωρία, τον πόνο, τον έρωτα, την απώλεια, τη χαρά με τον ίδιο τρόπο που τα αισθάνομαι εγώ; Έχουν μήπως διαφορετική «υφή» οι έννοιες τούτες για αυτούς και διαφορετική για εμένα που είμαι ένας δυτικός; Επικοινωνούμε;

Τα «ανθρωπιστικά-οικουμενικά-φιλόανθρωπα» αντανάκλαστικά μου, τα οποία πίστευα ότι είχα, ήταν εντελώς νωθρά. Απογοήτευση από τον ίδιο μου τον εαυτό. Συνειδητοποίησα ότι αυτό που λέμε «αδελφός» μου ήταν πολύ δύσκολο να το νοιώσω. Ο Χριστός λέει «αγάπα το διπλανό σου, όπως τον εαυτό σου» και εγώ ζορίζομαι να νοιώσω τους ανθρώπους αυτούς ακόμη και ως «διπλανούς» μου. Ήταν η πρώτη φορά που ένοιωσα ότι τα λόγια αυτά του Χριστού, αν και είναι πολύ δυνατά και «ρομαντικά», είναι συνάμα και πολύ... δύσκολα. **Τελικά ο αγώνας ήταν όχι να κρατιέσαι για να μη βάλεις τα κλάματα μπροστά σε αυτά που έβλεπες, αλλά να προσπαθήσεις να νοιώσεις αδελφός όλων αυτών των ανθρώπων. Των «ταπεινωμένων και καταφρονημένων», που ούτε καν φανταζόμουν ότι υπάρχουν και που ούτε αυτοί φαντάζονταν ότι υπάρχουν. Και να που όμως,**

ο Θεός φύσηξε μέσα μας την ίδια πνοή: ούτε λιγότερη, ούτε περισσότερη. Ούτε πιο άσπρη, ούτε πιο μαύρη. Μπορεί να ακούγεται περίεργο όλο αυτό, αλλά είναι πραγματικό. Ήταν αγώνας.

Η «ΔΥΤΙΚΗ» ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Και τώρα, λίγες σκέψεις σχετικά με το θέμα «προσφορά του δυτικού ανθρώπου στην Αφρική - ή, για να μην κάνω γενικεύσεις, στην Αιθιοπία». Με ενθουσίαζε η ιδέα ότι έστω και σε κάτι θα φανώ χρήσιμος για λίγες μέρες στους «κακόμοιρους» Αιθίοπες. Εν τέλει, ένοιωσα μάλλον περιττός.

Άρχισα να σκέφτομαι αν όντως έχει νόημα αυτή η επιθυμία ορισμένων δυτικών -μεταξύ των οποίων και εγώ- να «κατέβουν στην Αφρική» και να «βοηθήσουν». Δεν ισοπεδώνω φιλότιμες και ειλικρινείς προσπάθειες που προσθέτουν έστω και ένα λιθαράκι σε κάτι καλό. Αυτοί τουλάχιστον θα ξέρουν ότι είδαν έναν πεινασμένο και τον τάισαν, είδαν έναν γυμνό και τον έντυσαν, είδαν έναν άρρωστο και τον επισκέφτηκαν... Στην πορεία, όμως, είχα την τύχη να γνωρίσω ανθρώπους -δυτικούς- που έχουν αφιερώσει τη ζωή τους

στις χώρες αυτές και προσπαθούν να μάθουν τους ίδιους τους αφρικανούς να ψαρεύουν το ψάρι και όχι να τους το δίνουν στο στόμα. Τώρα πλέον, σκέφτομαι ότι ίσως κάτι τέτοιο είναι που έχει νόημα και συμβάλλει ουσιαστικά.

Κλείνοντας και «σουλωνώνοντας» τις παραπάνω σκέψεις, θέλω να σου πω -χωρίς να το λέω σαν αυθεντία- ότι το να βρεθεί κανείς εκεί είναι κάτι άλλο από το να πάει να βοηθήσει κακόμοιρους ανθρώπους, κάνοντας τον εαυτό του να αισθανθεί όμορφα επειδή θα δώσει κάτι μικρό σε έναν που αντικειμενικά είναι σε απείρως πιο μειονεκτική θέση από αυτόν. Είναι κάτι διαφορετικό. Τι είναι αυτό, για να είμαι ειλικρινής, ακόμη, δε ξέρω να στο πω. Αυτό που όμως με σιγουριά μπορώ να πω είναι ότι πρέπει να κάνεις αγώνα, ώστε την ευχαρίστηση να την αντλήσεις από την αίσθηση της Ισότητας και όχι της ανωτερότητας. Από την αίσθηση ότι αυτός είναι αδελφός μου, όχι ένα πλάσμα εξαρτημένο από τη δική μου φιλεύσπλαχνη διάθεση που ικανοποιεί τις ευαισθησίες μου. Όταν θα κάτσουμε μαζί να φάμε, να γελάσουμε, να κλάψουμε,

να μιλήσουμε για νεανικά σκιρτήματα (για να το θέσω διακριτικά) θα αισθανόμαστε το ίδιο πράγμα. Ίσως αυτή η «κατάκτηση» να είναι η σημαντικότερη.

Αν μετά από όλα αυτά, σου μένει η απορία, προσωπικά ναι, θα ήθελα να ξαναπάω στην Αφρική και θα το συνιστούσα και σε άλλους. Αυτό όμως που θα πω και σε σένα, αλλά και στον εαυτό μου τον ίδιο, πριν αποφασίσω πάλι να το κάνω, είναι ότι πρέπει να προετοιμαστούμε γι' αυτό, ώστε να μην αρκεστούμε απλώς στη συνύπαρξη με αυτούς, αλλά στην πραγματική επικοινωνία και κοινωνία. Όλα τα παραπάνω, όπως είπα και στην αρχή, δεν έχουν καθόλου το χαρακτήρα της αυθεντίας. Δεν είναι απόλυτα. Είναι σκέψεις, εντυπώσεις και ερωτήματα για τα οποία ούτε και εγώ έχω κατασταλάξει και γι' αυτό τα μοιράστηκα και με σένα. Ελπίζω να μη σε κούρασα και, αν σε έμπλεξα, να σε έμπλεξα για καλό... Γεια χαρά!

Επιμέλεια:

Γιάννης Ράντος

φοιτ. Ιατρικής Σχολής Αθηνών

Η υπαρξιακή αγωνία του εύχρηστου ανθρώπου

37

Τρίτη 11 Δεκεμβρίου

& ώρα 13:00

Νομική Σχολή, Αίθουσα 5 (3ος όροφος)

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Δρ Δημήτριος Καραγιάννης

Παιδοψυχίατρος - Ψυχοθεραπευτής

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ
210 7700170 | www.xfd.gr

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ
210 3237154 | www.xfe.gr

«Πιστεύω Κύριε σε 'Σένα, γιατί μακριά από 'Σένα, δεν υπάρχει τίποτα για μένα...»

Κάποτε, τυχαία, τα μάτια μου έπεσαν στη φράση αυτή, σε κάποιο έντυπο της «Φωνής του Κυρίου». Από όσο μου επιτρέπει η μνήμη μου να θυμηθώ, πρέπει να αποτελεί απόφθεγμα κάποιου μοναχού. Τότε, το νεανικό μυαλό μου ενθουσιάστηκε, έως συγκλονίστηκε μπορώ να ομολογήσω, από το μεγαλείο και την εφαρμογή του νοήματος αυτού. Ωστόσο, δεν αναλώθηκε στο να το επεξεργαστεί περαιτέρω...

Από τότε, πόσες φορές, άραγε, στη μετέπειτα ζωή μου δεν ακούμπησα στο νόημα αυτό;;

Σκέψεις μπροστά σε ένα κόσμο και μια πατρίδα που βάλλεται από παντού. Σε μια πατρίδα που οδεύει από δάνειο σε δάνειο, που εξευτελίζεται καθημερινά «στους εταίρους μας» και επαίτεϊ. Σε μια πατρίδα που φαίνεται να στερεί από τα παιδιά της το μέλλον, σα να τα διώχνει από τον τόπο τους γιατί δεν μπορεί να τα αναστήσει. Καθημερινά πορείες, διαδηλώσεις, καινούριοι νέοι που προστίθενται στη λίστα των ανέργων. Ο κόσμος μας καταρρέει και όλα κλονίζονται.

Είναι απόλυτα λογικό, να διερωτάται κανείς, να μονολογεί επανειλημμένως: πού πηγαίνω; Τι θα κάνω; Πού να ακολουπήσω; Με ποιον να μοιραστώ τις ανησυχίες μου και θα μπορέσει να με στηρίξει;

Έχοντας περάσει αρκετό καιρό στα πανεπιστημιακά έδρανα, μπορώ να σας διαβεβαιώσω πως οι περισσότεροι νέοι, όσοι βέβαια έχουν τέτοιους προβληματισμούς, θα σου απαντήσουν: «Είναι δύσκολα τα πράγματα, ό,τι μπορέσει ο καθένας μόνος του να καταφέρει σε αυτό το χαμό. Δεν υπάρχει τίποτα τελικά.» Πόσο κουράγιο μπορεί να βρει κανείς σε μια τόσο μίζερη άποψη; Μόνος μου...δύσκολη απόφαση και εμπεριέχει τις δυσκολίες μιας ανάβασης σε δυσπρόσιτη περιοχή.

Και στο σημείο αυτό έρχεται να αιτιολογηθεί στον πεπερασμένο νου μου, η βύθιση της σημερινής νεολαίας στην κατάθλιψη. Αντιδρούν, αλλά προς λάθος κατεύθυνση, κατά του εαυτού τους. Μαζοποιημένα όντα, χωρίς προορισμό και σκοπό ύπαρξης, βάλλονται και φέρονται ανάλογα με τις επιταγές της μόδας. Διασκεδάζουν, εικάζουν πως βρίσκουν την ευτυχία σε εφήμερες απολαύσεις, αλλά, στο βάθος είναι καταρρακωμένες υπάρξεις που πληγώνονται καθημερινά από τις προσωπικές τους επιλογές και τα τη στάση των άλλων, σε ένα κόσμο που τους «κλέβει» τα όνειρα.

Και σε όλα αυτά που τριγυρίζουν στο μυαλό μου και με σκοτίζουν, έρχεται η απάντηση στη φράση που πριν ανέφερα... Δεν υπάρχει τίποτα για μένα! Ναι, πράγματι, προχωρώ και διαπιστώνω πως όταν απομακρυνθώ από τη Ζεστασιά του Θεού, τα πάντα μου φαντάζουν σάπια, σκοτεινά και καταθλιπτικά. Όταν, όμως, φωτίζεις Εσύ, πόσο αλλάζουν όλα; Ακόμη και το πιο δυσεπίλυτο πρόβλημα, το πρόβλημα της χώρας μου και δικό μου πρόβλημα, το πρόβλημα της γενιάς μου, φαίνεται πως μπορεί να διευθετηθεί με τη βοήθειά Σου. Άλλωστε, και Εσύ το είπες: «Χωρίς εμοί, ου δύνασθαι ποιειν ουδεν»

Οπότε και εγώ, εκεί θα μείνω, κοντά Σου, γιατί Εσύ είσαι η εγγύηση, το μέλλον. Εσύ η Αρχή, Εσύ και το Τέλος. Μου έδωσες «δάνειο» τη ζωή μου, και θα προσπαθήσω να την αξιοποιήσω, όσες δυσκολίες και αν χρειαστεί να αντιμετωπίσω. Γιατί μακριά Σου, θα καθώ στη δίνη της ιστορικής περιόδου που αντιμετωπίζουμε.

Και τελειώνοντας, συνειρμικά αναπολώ κομμάτια ενός ποιήματος, που τόσο ταιριάζει στις σκέψεις μου:

«Από μικρό παιδί, Θεέ μου, έμαθα να σου δείχνω τα όνειρά μου.
Στο χαρτί της ψυχής μου, ζωγράφιζα ήλιους, λουλούδια, χαμογελαστά πρόσωπα.
Τα έκλεινα σε φάκελο και τα έστελνα «κατεπείγον» με τους ταχυδρόμους της προσευχής.
Πόσο λυπόμουν όταν δε λάμβανα απάντηση!
Και ύστερα, ήρθες Εσύ και συμπλήρωσες...
Μη μου προσθέτεις σύννεφα, μη μου σβήνεις χαμόγελα!
Τα θέλω όλα όπως ΕΓΩ τα σχεδίασα!
Άργησα να καταλάβω πόσο δούλευε στη ζωή μου η Αγάπη Σου.
Γι' αυτό, αν με ρωτούσες τώρα, Θα απαντούσα:
Ναι, Κύριε! ΕΝ ΛΕΥΚΩ παραδίδομαι.
Ζωγράφισε Εσύ ό,τι θέλεις!!!
Εμένα, μου φτάνει η Αγάπη Σου...»

Επιμέλεια:

Φ. Σ.

Φοιτ. Οδοντιατρικής Σχολής Αθηνών

"παρεμβολές" στην **ΠΑΡΕΜΒΥΛΗ**

Αγαπητή Παρεμβολή,

Στο 100ο τεύχος σου, σελίδα 20, διάβασα το "Εσπερινός Αγίου Διονυσίου".

Στο πολύ συγκινητικό άρθρο της, η Σοφία - δικηγόρος καταλήγει: «ως νομικός αισθάνομαι τον Άγιο Διονύσιο προστάτη της Δικαιοσύνης και για ένα λόγο παραπάνω προστάτη μου».

Αυτό το "ένας λόγος παραπάνω" μου θυμίζει επίμονα ένα περιστατικό που κάνει και μένα να έχω τον Άγιο προστάτη μου και πρέπει να σας το γράψω.

Σχολείο μου ήταν το Β' Γυμνάσιο στο Κολωνάκι. Για να φθάσω εκεί περνούσα από την οδό Σκουφά, όπου βρίσκεται ο μεγαλοπρεπής Ναός του Αγίου Διονυσίου. Εκείνη την ημέρα δίναμε εξετάσεις τριγωνομετρίας στην τελευταία τάξη του εξατάξιου Γυμνασίου. Περνώντας το Ναό, έκανα τον σταυρό μου και είπα: «Άγιε Διονύσιε, βοήθησέ με να γράψω καλά και εγώ θα σου ανάψω ένα κερί (!)...»

Μας έδωσαν τα θέματα...εγώ δεν θα τα κατάφερα...ο Γυμνασιάρχης, επόπτης, ήρθε κοντά μου. "Δεν θα σε αφήσουν να γράψεις" μου είπε (γιατί από άλλες φορές είχε διαπιστώσει, ότι οι αδύνατες μαθήτριες κάθονταν κοντά μου για να τις βοηθήσω). "Έλα σε μία αίθουσα, μόνη σου να συγκεντρωθείς". Με συνόδευσε, μου υπέδειξε και ένα θρανίο και έφυγε. Όταν κάθισα, αγχομένη από το δύσκολο θεώρημα, βλέπω πάνω στο θρανίο με ωραία και μεγάλα γράμματα το θεώρημα και την λύση του...

Πέρασε αρκετός καιρός και βλέπω στον ύπνο μου ένα σεβασμίο πρόσωπο που μου είπε ήρεμα: Εγώ σε βοήθησα, αλλά το κερί δεν το άναψες....

Όταν πήγα στο Ναό, γεμάτη ντροπή για την αχαριστία μου, είδα στη μεγάλη εικόνα του τον Άγιο...

Όταν φοιτήτρια της Νομικής, με συγκλονιστικά γεγονότα ε γνώρισα το Χριστό, το Φως του Κόσμου, η ζωή μου γέμισε φως.

Η Χ.Φ.Ε. και μετά η Χ.Ε.Ε. μου έδωσαν την ευκαιρία να το ζω καθημερινά.

Τώρα, στα 94 χρόνια μου, πρέπει να καταθέσω την εμπειρία μου:

Έχουμε Θεόν, ΖΩΝΤΑ, ΠΑΡΟΝΤΑ και ΑΓΑΠΩΝΤΑ. Παρόντες και οι Άγιοι Του.

Αναστασία Παπακωνσταντίνου

Συμβαίνουν...

Η NASA ΜΕΛΕΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΓΓΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΜΟΝΩΣΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΤΗΜΟΠΛΟΙΩΝ

Οι επιστήμονες της NASA μελετούν το περίφημο μελανό υάλωμα των αττικών αγγείων, που κανείς ως τώρα δεν έχει καταφέρει να μιμηθεί, με σκοπό να το χρησιμοποιήσουν για τη μόνωση των διαστημοπλοίων τους. Επιστήμονες του Ινστιτούτου Συντήρησης του Ιδρύματος Getty, του Εθνικού Εργαστηρίου Επιταχυντή του Πανεπιστημίου Stanford και της αεροδιαστημικής εταιρείας Aerospace, πραγματοποιούν δοκιμές απορρόφησης ακτίνων Χ, προκειμένου να κατανοήσουν περισσότερο την μοριακή δομή της αττικής κεραμικής, αφού ανακάλυψαν ότι τα αρχαία αττικά κεραμικά μπορούν να αντέξουν τις πολύ μεγάλες θερμοκρασίες, χωρίς να αλλοιωθεί η χημική τους σύσταση. Το μυστικό της ανθεκτικότητας βρίσκεται στην άργιλο, την πρώτη ύλη που χρησιμοποιούσαν οι αρχαίοι τεχνίτες για να πετύχουν ένα υάλωμα εξαιρετικής αντοχής και ποιότητας.

ΞΑΝΑ ΤΖΑΜΙ Η ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΝΙΚΑΙΑΣ

Μετά από 90 χρόνια η ιστορική εκκλησία της Αγίας Σοφίας στη Νίκαια της Βιθυνίας, εκεί όπου πραγματοποιήθηκε η Α΄ Οικουμενική Σύνοδος το 325 μ.Χ., επαναλειτουργεί ως τζαμί. Ο ναός λειτούργησε ως τζαμί από το 1331 έως το 1920, όταν αποβιβάστηκε στη Μικρά Ασία ο Ελληνικός Στρατός μαζί με τις άλλες νικήτριες δυνάμεις του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Το 1922, κατά τη Μικρασιατική καταστροφή, ο ναός κάηκε και από τότε λειτουργούσε μέχρι σήμερα ως μουσείο. Πρόσφατα υπογράφηκε ο διορισμός νέου Χότζα για να ξαναγίνει ο ναός τζαμί με αφορμή το φετινό Ραμαζάνι.

Η ΙΣΤΟΡΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΑΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΥΣ ΑΛΓΟΡΙΘΜΟΥΣ ΤΟΥ FACEBOOK

Η πεποίθηση ιστορικών και αρχαιολόγων ότι υπάρχει πολλή ιστορική αλήθεια σε έργα, όπως η «Ιλιάδα», και δεν είναι σκέτος μύθος ενισχύεται από μία απρόσμενη επιστημονική πηγή: τους φυσικομαθηματικούς. Βρετανοί επιστήμονες πήραν την τολμηρή πρωτοβουλία να αναλύσουν την Ιλιάδα και άλλα διάσημα έργα της λογοτεχνίας, χρησιμοποιώντας μαθηματικούς υπολογισμούς που εμπνέονται από τη λειτουργία του Facebook και ειδικότερα από τις σχέσεις που δημιουργούν οι πρωταγωνιστές με τους γύρω τους. Μ' αυτό τον ασυνήθιστο στατιστικό τρόπο, πιστεύουν ότι μπορούν να φθάσουν σε συμπεράσματα για τον βαθμό ιστορικής αλήθειας που κρύβεται, σε διάσημα φιλολογικά έργα της αρχαιότητας.

ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΗ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΑΘΗΝΑ

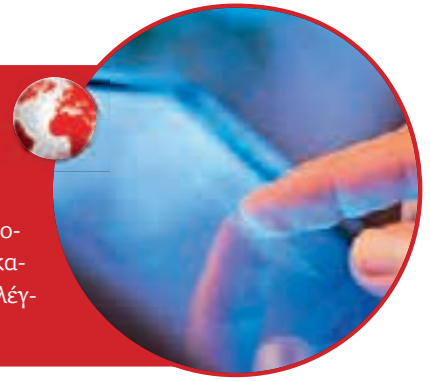
Με την ευχή και ευλογία του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερωνύμου φωτίζονται και αναδεικνύονται θησαυροί ένθετης τέχνης, κληρονομιά αιώνων, που στέκονται σιωπηλοί και ταπεινοί, μα συγχρόνως υποβλητικοί και ευλογητικοί στο ιστορικό κέντρο, στην αρχαία Αγορά, στο Μοναστηράκι, στην Πλάκα, στα Αναφιώτικα και σε άλλες όμορφες και γραφικές γωνίες της ξεχασμένης Αθήνας. Μέσα στο θόρυβο της απροσωπίας, στον πανικό της κρίσης και στη φοβικότητα της αφιλίας οι ιστορικοί μνημειακοί ναοί των Αθηνών κομίζουν φως, ελπίδα και ζεστασιά. Σε ένα μυσταγωγικό ταξίδι κοινωνίας... Σε έναν περίπατο λειτουργικής μετοχής στην πίστη, στην ιστορία, στην τέχνη, στην παράδοση, στον πολιτισμό, στην ομορφιά και στη γοητεία της πόλης.

Δείτε αναλυτικά το πρόγραμμα στο: <http://www.iaath.gr>

«ΑΨΠΝΙΑ» ΛΟΓΩ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΩΝ ΣΥΣΚΕΥΩΝ

Προβλήματα ύπνου μπορεί να προκαλέσει η χρήση ηλεκτρονικών συσκευών προτού κοιμηθούμε, υποστηρίζουν αμερικανοί επιστήμονες. Όπως υποστηρίζουν οι ερευνητές του Κέντρου Έρευνας Φωτισμού (LRC) του Πολυτεχνείου Rensselaer στη Νέα Υόρκη, η έκθεσή μας στο φως των οθονών ηλεκτρονικών συσκευών για ένα διάστημα δυο ωρών προ του ύπνου είναι ικανή να προκαλέσει την καταστολή παραγωγής της ορμόνης μελατονίνης, χημικής ουσίας που ελέγχει το «ρολόι» του οργανισμού.

ΑΝΑΚΑΛΥΦΘΗΚΑΝ ΤΑΦΟΙ ΑΓΝΟΟΥΜΕΝΩΝ ΕΛΛΗΝΟΚΥΠΡΙΩΝ

Στην κατεχόμενη Λευκωσία (Χαμίτ Μάντρες) ανακαλύφτηκε ο μεγαλύτερος ομαδικός τάφος αγνοουμένων από την περίοδο της εισβολής και στην περιοχή Τραχώνι άλλος ένας τάφος, όπου εντοπίστηκαν, μεταξύ άλλων, τα οστά ενός βρέφους –ο μικρότερος αγνοούμενος που βρέθηκε ποτέ-, μαζί με τα οστά της μάνας του, του πατέρα του, της 11χρονης αδελφής του, και της γιαγιάς του.

ΑΠΟΛΥΘΗΚΑΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ BRITISH AIRWAYS ΕΠΕΙΔΗ ΦΟΡΟΥΣΑΝ ΣΤΑΥΡΟ...

Οι υπάλληλοι απολύθηκαν επειδή φορούσαν σταυρό στο χώρο εργασίας τους! Η Βρετανική αεροπορική εταιρία τους δήλωσε ότι το «σύμβολο παραβίαζε την ομοιομορφία της στολής εργασίας». Τα Αγγλικά Δικαστήρια δεν δικαίωσαν τις δύο γυναίκες και αποφάσισαν ότι το δικαίωμα να φορούν σταυρό δεν είχε ως βάση εγγύησης τον Ευρωπαϊκό νόμο περί ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Εκπρόσωπος της Ορθόδοξης Εκκλησίας της Ρωσίας δήλωσε ότι η εν λόγω απόφαση του βρετανικού δικαστηρίου είναι "ανησυχητική" υπό το φως της "απόρριψης της ταυτότητας καταγωγής τους από την Ευρώπη, και ιδιαίτερα υπό το γεγονός ότι οι απαγορεύσεις αυτές δεν ισχύουν για τις άλλες θρησκείες... Πλέον, η Ορθόδοξη Εκκλησία της Ρωσίας έχει υποβάλει μια νέα ανάλυση σχετικά με το γεγονός στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Η υπόθεση των δύο γυναικών, προγραμματίστηκε να επανεξεταστεί από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, το Σεπτέμβριο.

«ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ ΞΕΝΟΣ»

Η έκθεση «Δύο Φορές Ξένος» είναι μια περιήγηση στις μεγαλύτερες ανταλλαγές και τους εκτοπισμούς πληθυσμών του 20ου αιώνα, όταν εκατομμύρια άνθρωποι ξεριζώθηκαν από τον τόπο τους και μεταφέρθηκαν σε μια καινούργια πατρίδα. Βασισμένη σε προσωπικές μαρτυρίες και σπάνιο κινηματογραφικό και φωτογραφικό υλικό, η έκθεση φέρνει τον επισκέπτη πρόσωπο με πρόσωπο με όσους έζησαν τα τραυματικά γεγονότα. Από την Ελληνοτουρκική ανταλλαγή πληθυσμών του 1923, ταξιδεύουμε στη μαζική μετακίνηση Γερμανών και Πολωνών μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, στο διαχωρισμό της Ινδίας

και τη δημιουργία του Πακιστάν και στην Κύπρο το 1974.

Οι προσωπικές μαρτυρίες αποκαλύπτουν μια κοινή εμπειρία χαμένων πατρίδων και διαλυμένων κοινοτήτων: την ιστορία ανθρώπων που πάντα νιώθουν "Δύο Φορές Ξένοι".

Η έκθεση έλαβε χώρα στο κεντρικό κτήριο του Μουσείου Μπενάκη.

Θέματα Πνευματικής Ζωής

Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Συχνά παρατηρείται το φαινόμενο ένας χριστιανός νέος να ντρέπεται να όμολογήσει την πίστη του στο περιβάλλον που ζει και κινείται. Κάποιοι, μάλιστα, συσχηματίζονται στις κυρίαρχες αντιλήψεις και συμπεριφορές της εποχής έπειδή φοβούνται την διαφοροποίηση και την τυχόν απόρριψη ή περιθωριοποίησή τους. Το Ευαγγέλιο, όμως, του Χριστού είναι ξεκάθαρο και σαφές επ' αυτού: «πᾶς οὖν ὅστις όμολογήσει ἐν ἑμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, όμολογήσω καὶ γὰρ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς· ὅστις δ' ἂν ἀρνήσῃται με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτὸν καὶ γὰρ ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς» (Ματθ. 10: 32-33).

Τί σημαίνει όμολογία πίστεως;

1. Κατ' ἀρχὰς σημαίνει όμολογία ζωής. Η πρώτη και πιο σημαντική διάσταση είναι η όμολογία που γίνεται στην καθ' ἡμέραν ζωή μας και από την προσπάθεια τηρήσεως των ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ. Η χριστιανική ζωή ἐνὸς ἀγωνιζομένου πιστοῦ (χωρὶς ἐπιτίδευση ἢ ὑπόκριση) ἀπὸ μόνη της ἀκτινοβολεῖ στοὺς γύρω του ἀνθρώπους: «ὕμεῖς ἐστὲ τὸ φῶς τοῦ κόσμου» (Ματθ. 5: 14). Τὸ περιβάλλον θαυμάζει (ἐνίοτε καὶ ζηλεύει) τὴν αὐτοκυριαρχία τοῦ χριστιανοῦ ἐπὶ τῶν ἐφ' αὐτῷ παθῶν, τὴν πραότητα, τὴν ἀοργησία, τὴν ταπεινοφροσύνη, τὴν ἀγάπη, τὴν ὑπομονή, τὴν ἐλπίδα καὶ τὸ πλῆθος τῶν ὑπολοίπων ἀρετῶν, τὶς ὁποῖες βιώνει καὶ ἐπιτυγχάνει κατὰ τὸ μέτρο τῆς δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ δικοῦ του προσωπικοῦ ἀγώνος.

2. Η όμολογία πίστεως γίνεται καὶ μέσα ἀπὸ συγκεκριμένες στάσεις καὶ συμπεριφορές ζωής. Ὁ πιστός, ὁ ὅποιος νηστεύει, διακηρύσσει σιωπηλὰ καὶ ἑμμέσως ὅτι τηρεῖ τὴν ἐντολή τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν κανόνα ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὶς περιπτώσεις πού προσεύχεται, ἐκκλησιάζεται, ἐλεεῖ ἐκ προαιρέσεως καὶ ὅχι «πρὸς τὸ θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις» (Ματθ. 23: 5).

3. Σημαντικὴ διάσταση τῆς όμολογίας τῆς πίστεώς μας εἶναι ὁ λόγος μας πρὸς τοὺς συνανθρώπους μας: «Ὅταν προσπαθοῦμε μέσα ἀπὸ τὰ λόγια μας

να ὑποδείξουμε στοὺς ἔχοντες καλὴ διὰθεση ὅτι ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη πραγματικότητα (ἢ ὑπερφυσικὴ) πέραν τῶν ὁρωμένων καὶ ἀπομένων πραγμάτων· «πραγμάτων ἑλεγχος οὐ βλεπομένων» (Εβρ. 11: 1). Ὁμολογία πίστεως ἀποτελεῖ, ἐπὶ παραδείγματι, ἡ ἀποψη - στάση ὅτι μπροστὰ σὲ μιὰ ἀνίατη ἀσθένεια ὑπάρχει καὶ ἡ ἐλπίδα τοῦ θαύματος καὶ τῆς ἀνωθεν θεραπείας, ἀκόμη καὶ στὶς περιπτώσεις πού ἡ Ἱατρικὴ ἔχει παραιτηθεῖ ἀπὸ κάθε προσδοκία ἀναρρώσεως.

4. Ἄλλη διάσταση τῆς όμολογίας εἶναι ἡ τήρηση καὶ ὁ σεβασμὸς κάποιων ἐξωτερικῶν συμβόλων. Πρὶν ἀπὸ κάποια χρόνια ἡ προαιρετικὴ ἀναγραφή τοῦ θρησκευματος στὶς ἀστυνομικὲς ταυτότητες ὑπῆρξε σημεῖο ἑμμεσπς χριστιανικῆς όμολογίας. Τὸ ἴδιο ἰσχύει μετὰ τὴν ἀνάρτηση τῶν θρησκευτικῶν συμβόλων (εἰκόνων, Σταυροῦ) σὲ δημόσιους χώρους, ὅπως αἶθουσες σχολείων, δικαστηρίων καὶ ἐν γένει δημόσιων καταστημάτων καὶ μέσων συγκοινωνίας.

Στὴ βιογραφία τοῦ ἁγίου Λουκά τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κριμαίας καὶ ἱατροῦ ὑπάρχει ἓνα περιστατικὸ ὅπου τὸ ἀθεϊστικὸ καθεστὼς τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως ἐξοβέλισε τὶς εἰκόνες ἀπὸ τοὺς δημοσίους χώρους. Στὸ Νοσοκομεῖο ὅπου ὁ ἅγιος Λουκάς χειρουργοῦσε τοῦ ἐδόθη ἐντολὴ νὰ ἀποσύρει τὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας ἀπὸ τὴν αἶθουσα τοῦ χειρουργείου. Ὁ ἅγιος ἀντέδρασε σθεναρῶς καὶ ἀρνήθηκε νὰ συνεχίσει τὶς χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις ἕως ὅτου τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ ἐπαναφέρει τὸ εἰκόνισμα στὸ χειρουργεῖο. Καὶ αὐτὸ σὲ μιὰ ἀνελεύθερη καὶ ὀλοκληρωτικὴ κοινωνία (Νεκταρίου Ἀντωνοπούλου, Ἀρχιεπίσκοπος Λουκάς, Ἀθήνα: Ἀκρίτας, 20026, σ. 84-85).

Στὶς ἡμέρες μας, ἐξ αἰτίας μιᾶς κακῆς ἐννοουμένης οὐδετεροθρησκίας, ὑπάρχουν παρόμοιες ἀπαγορεύσεις σὲ δυτικὲς χώρες τῶν χριστιανικῶν συμβόλων δῆθεν γιὰ νὰ μὴ θίγονται οἱ ἄλλοθρησκοὶ (ἐνθυμίζουμε περιστατικὸ ἀπαγορεύσεως τοῦ σταυροῦ στὶς ἀεροσυνόδους τῆς British Airways).

5. Ὑπάρχει, τέλος, καὶ μιὰ ἑμμεση ἀρνησι τῆς χριστιανικῆς πίστεως, τὸ

ἀντίθετο δηλ. τῆς όμολογίας, ἡ ὁποία συμβαίνει τὰ τελευταῖα χρόνια στὸ ἑλληνικὸ σχολεῖο. Κάποιοι μαθητὲς, ἰδίως τῆς Γ' Λυκείου, πιέζουν τοὺς γονεῖς τοὺς γιὰ νὰ τοὺς ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν, παρ' ὅλο πὺ δὲν εἶναι ἄθεοι, ἄθρησκοὶ ἢ ἄλλοθρησκοὶ. Ἀποφεύγουν τὴν παρακολούθηση τοῦ ὀρθοδόξου θεολογικοῦ μαθήματος χωρὶς ἀποχρῶντα λόγο συνειδήσεως, θυσιάζοντας στὸ «συμφέρον» (ἓνα μάθημα λιγότερο) τὴν όμολογία πίστεως πὺ ζητᾷ ὁ Κύριός μας ἀπὸ κάθε πιστὸ μαθητὴ Του με ἔργα καὶ λόγια.

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος μᾶς προτρέπει μετὰ τὸ ἀκόλουθο κείμενο σὲ μιὰ όμολογία πίστεως διὰ ρημάτων (λέξεων) καὶ πραγμάτων: **«Ἐπὶ ἀρχόντων καὶ βασιλέων ἔδειξε παρρησία (θάρος) ὁ μάρτυρας· αὐτὸ νὰ κάνουμε κι ἐμεῖς τώρα, ἀκόμη καὶ ἐὰν βρισκόμαστε σὲ συλλόγους ἐθνικῶν πλουσίων καὶ φημισμένων νὰ όμολογοῦμε τὴν πίστη μετὰ παρρησίας τὴν πίστιν όμολογῶμεν»· νὰ κοροϊδεύουμε τὴν πλάνη τους.** Κι ἂν ἐπιχειροῦν νὰ προβάλλουν τὰ δικά τους πιστεύω καὶ νὰ καθαιρέσουν τὰ δικά μας, νὰ μὴ σιωποῦμε, οὔτε νὰ ἀνεχόμαστε, ἀλλὰ ἀφοῦ ἀποκαλύψουμε τὸ λάθος τους μετὰ πολλὴ σοφία καὶ παρρησία νὰ προβάλλουμε τὰ πιστεύω τῶν Χριστιανῶν· καὶ ὅπως ἀκριβῶς ὁ βασιλιάς φορὰ τὸ διάδημα στὸ κεφάλι του ἔτσι καὶ μεῖς τὴν όμολογία τῆς πίστεως παντοῦ νὰ περιφέρουμε. Γιατὶ δὲν καλωπίζει τόσο τὸ στεφάνι τὸν βασιλέα, ὅσο ἡ πίστη καὶ ἡ όμολογία τῆς ἐμᾶς: **«Ὅχι μόνο με λέξεις ἀλλὰ καὶ με πράξεις καὶ με βίό ἄξιο τῆς όμολογίας νὰ τὴν ἐπιδεικνύουμε γιὰ νὰ μὴν καταισχύσουμε τὰ πιστεύω μας μετὰ τὴν φαυλότητα τῶν πράξεων μας»**¹¹.

Ὁμολογία πίστεως, ἡ ὁποία σὲ ἐποχὴ διωγμοῦ φθάνει μέχρι τὸ μαρτύριο ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ!

Επιμέλεια:
I.K. Αγγελόπουλος

1. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Εἰς τὸν ἅγιον μάρτυρα Λουκιανόν, (σελ 50, σ. 526)

Η φωνή των Πατέρων

Αγίου Ιωάννου Χρυσοστόμου

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΔΟΞΑΖΕΤΑΙ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟ

Ο Δεσπότης Χριστός είναι, λοιπόν, ύψιστος από την ίδια Του τη φύση. Γι' αυτό να μη λυπηθείς, ούτε να στεναχωρηθείς, όταν ακούσεις ότι καρφώθηκε και κρεμάστηκε πάνω στο Σταυρό, ότι τον έθαψαν μέσα σε τάφο και ότι κατέβηκε μέχρι τον άδη. Εκείνος που είναι μεγάλος από την ίδια Του τη φύση δεν μπορεί να πέσει ποτέ από το ύψος στο οποίο βρίσκεται, ούτε να γίνει άσημος. Μπορεί βέβαια να ταπεινωθεί με τη θέλησή Του, αλλά και μέσα σ' αυτή την εκούσια ταπείνωση δεν παύει να έχει τη δοξασμένη Του φύση και να φαίνεται σ' όλους. Γι' αυτό το λόγο ο Χριστός φανέ-ρωσε τη δύναμη που έχει πάνω στο θάνατο όταν πέθανε ο Ίδιος. Η δόξα Του φάνηκε όταν Εκείνος ήταν ταπεινωμένος, ακριβώς όπως «τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει, καὶ ἡ σκοτία αὐτὸ οὐ κατέλαβεν» (Ιω. 1, 5). Ενώ Αυτός βρισκόταν στον άδη συγκλόνιζε όλη την κτίση. Ο ήλιος έκρυβε τις ακτίνες του, οι πέτρες σχίζονταν, το καταπέτασμα του Ναού χωριζόταν σε δύο μέρη, η γη κλονιζόταν από το σεισμό, ο Ιούδας απαγχονιζόταν, φόβος κατελάμβανε τον Πιλάτο και τη γυναίκα του, κι αυτός που πριν από λίγο έκανε το δικαστή, τώρα απολογιόταν.

Μην ταραχθείς, λοιπόν, όταν ακούσεις ότι Τον έδεσαν και τον μαστίγωσαν, αλλά παρατήρησε ότι δείχνει τη δύναμή Του και μέσα στα δεσμά. Όταν οι διώκτες Του ήρθαν να Τον συλλάβουν τούς ρώτησε «Τίνα ζητείτε;» (Ιω. 18, 4) κι αυτοί έπεσαν κάτω (Ιω. 18, 6). Το γεγονός αυτό δηλώνει τη δύναμή Του να κάνει τα πάντα με μια μόνο λέξη ή και μ' ένα μόνο νεύμα. Θα καταλάβεις δε τη φοβερή Του δύναμη όταν, ενώ Τον βλέπεις νεκρό, φέρεις στο νου σου την ταφόπετρα που μετακινήθηκε για ν' αναστηθεί, τους αγγέλους που φυλάνε τον τάφο, με δέος μπροστά στο θαύμα, τον άδη που καταλύεται και το θάνατο που νικιέται, χάνοντας όλους εκείνους που είχε δεμένους με τα δεσμά του.

Ο ήλιος έκρυβε τις ακτίνες του, οι πέτρες σχίζονταν, το καταπέτασμα του Ναού χωριζόταν σε δύο μέρη, η γη κλονιζόταν από το σεισμό, ο Ιούδας απαγχονιζόταν, φόβος κατελάμβανε τον Πιλάτο και τη γυναίκα του, κι αυτός που πριν από λίγο έκανε το δικαστή, τώρα απολογιόταν.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΕΝΙΣΧΥΕΙ ΤΟΥΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ ΣΤΟ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΤΟΥΣ ΕΡΓΟ

«Υπέταξε λαούς ημίν, και έθνη υπό τους πόδας ημών» (Ψαλμ. 46). Ω του θαύματος! Πίστεψαν και προσκύνησαν τον Χριστό αυτοί που Τον σταύρωσαν. Διδάχτηκαν το κήρυγμα του Ευαγγελίου κι ήταν έτοιμοι να θυσιάσουν τη ζωή τους, για να φυλάξουν τις εντολές του Κυρίου, εκείνοι που έβριζαν, που βλαστημούσαν και που προσκυνούσαν τις άψυχες πέτρες σαν θεούς. Το γεγονός αυτό της μεταστροφής των βαρβάρων και των απίστων δεν είναι κατόρθωμα των Αποστόλων. Είναι κατόρθωμα Εκείνου που άνοιγε το δρόμο στους Αποστόλους και δυνάμωνε την ψυχή τους. Πώς αλήθεια, θα ήταν δυνατό ένας ψαράς ή ένας κατασκευαστής σκηνών ν' αλλάξει τη ζωή όλου του κόσμου, αν τα λόγια του Κυρίου δεν γκρέμιζαν όλα τα εμπόδια; Αυτοί οι αδύνατοι κι άσημοι εξωτερικά άνθρωποι κατάφεραν να διαλύσουν σαν σκόνη όλους τους

γόπτες, τους τυράννους, τους ρήτορες και τους φιλοσόφους που αντιτίθενταν στο κήρυγμα του Ευαγγελίου. Αυτοί έσπειραν σ' όλο τον κόσμο το φως της αλήθειας. Η δύναμη τους δεν βρισκόταν στα όπλα ούτε στις χρηματικές τους περιουσίες, αλλά στην απλότητα των λόγων τους. Αυτή η απλότητα, όμως, είχε μέσα της

μια δύναμη που έκανε τα λόγια να γίνονται πιο δυνατά από κάθε όπλο. Κι αυτό γινόταν με την επίκληση του ονόματος Εκείνου που σταυρώθηκε. Έλεγαν το όνομά Του κι ο θάνατος εξαφανιζόταν, οι δαίμονες έφευγαν, οι ασθενείς θεραπεύονταν, οι αναπηρίες του σώματος γιατρεύονταν, η κακία χανόταν, οι κίνδυνοι αφανίζονταν και τα στοιχεία της φύσεως άλλαζαν τον κανονικό τους ρυθμό.

Επιμέλεια:

Μ. Α.

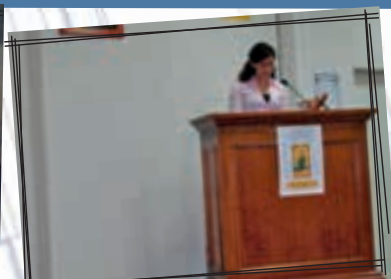
Φοιτ. Ιατρικής Σχολής Αθηνών

Δραστηριότητες

Συνάντηση αρθρογράφων Παρεμβολής
23 Μαΐου

27 Μαΐου, Λήξη ΧΦΕ, για το ακαδημαϊκό έτος 2011-2012

Κατασκηνώσεις φοιτητριών, 23 - 31 Ιουλίου

Κατασκηνώσεις Χ.Φ.Ε. Χίος Καλοκαίρι 2012

Φέτος, οι κατασκηνώσεις της Χ.Φ.Ε. πραγματοποιήθηκαν στο «Αγιονήσι» του Αιγαίου, την όμορφη και φιλόξενη Χίο!

Ευχαριστούμε θερμά τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Χίου, Ψαρών και Οινουσσών, κ. Μάρκο, το Δ.Σ. της Χριστιανικής Εστίας Χίου «Αλέξανδρος Γκιάλας» και όλους όσοι συνέβαλαν για την πραγματοποίηση των κατασκηνώσεών μας!

Κατασκηνώσεις φοιτητών 31 Ιουλίου – 6 Αυγούστου

Εντευκτήριο φοιτητών

Έντεχνο

βιβλίο

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Α. ΒΑΜΒΑ
ΘΕΟΛΟΓΟΥ
ΑΝΑΤΥΠΩΝ
Εκ του περιοδικού
«ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ» 1983

Ο δρόμος για τη βασιλεία του Θεού είναι ο δρόμος της δοκιμασίας και του σταυρού, είναι ο δρόμος της ερήμου...

Μόνο μέσα σε ένα κλίμα ερήμου μπορούμε να πάρουμε μεγάλες αποφάσεις, μόνο σ' ένα κλίμα ερήμου ανθεί η μετάνοια και τι ωραιότερο λουλούδι απ' αυτό;

Το "Για να ανθήσει η έρημος" είναι ένα μικρό επίκαιρο βιβλίο που κάνει αναφορά στην πορεία του λαού του Ισραήλ στην έρημο του Σινά και στη δική μας πορεία σήμερα στην πνευματική έρημο, προκαλώντας αβίαστα το συσχετισμό της ερήμου με την σημερινή δύσκολη εποχή και δίνοντας παράλληλα την απάντηση στο αδιέξοδο που πολλές φορές βρισκό-

μαστε. Το κλίμα της ερήμου ευνοεί την περισυλλογή. Μέσα σε ένα κλίμα περισυλλογής κάνουμε αυτοκριτική και ανακαλούμε στη μνήμη μας όλα όσα μας έχει χαρίσει ο Θεός. Είμαστε ευγνώμονες, αλλά κυρίως είμαστε σίγουροι για τη μελλοντική του παρουσία και βοήθεια.

Ιδιαίτερα σήμερα το μικρό αυτό βιβλίο μας υπενθυμίζει ότι η έρημος είναι ένας τόπος περιπέτειας που μας κάνει πιο δυνατούς και το πιο σημαντικό... κρύβει πάντα μια όαση.

Επιμέλεια:
Δέσποινα Λάσκαρη
Νηπιαγωγός

βιβλίο

**Πώς ο έρωτας γίνεται αγάπη.
Οι δρόμοι της αγωγής**

Τι είναι έρωτας; Τι είναι αγάπη; Υπάρχει συσχέτιση ανάμεσα σε αυτές τις δύο έννοιες ή η μία δεν είναι καθόλου συνυφασμένη με την άλλη; Πώς το αντιλαμβάνονται τα παιδιά και πώς εμείς οι «μεγαλύτεροι»; Πώς μαθαίνουν τα πρώτα τους βήματα όταν στέκονται στα δύο τους πόδια και πώς όταν βρίσκονται στην περίοδο της εφηβείας τους, όταν οι περισσότεροι θεωρούμε ότι γίνεται το ξεπέταγμα από το κουκούλι σε μια ώριμη πεταλούδα-προσωπικότητα;

Υπάρχουν άραγε απαντήσεις στα παραπάνω ερωτήματα; Ή μάλλον να το θέσω πιο σωστά: Έχει νόημα να «περιστρεφόμαστε» γύρω από αυτές τις έννοιες; Στο κάτω-κάτω της γραφής έχουμε και σπουδαιότερα θέματα για να ασχοληθούμε (πόλεμοι, πείνα, αδικία, η μαύρη μου η μοίρα...). Εν τέλει, για να μην μακρηγορώ, τόσα έχουν γραφτεί και άλλα τόσα γράφονται συνεχώς, ας κάνουμε μία έρευνα.

Να λοιπόν, που δεν γίνεται έτσι. Το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα το βλέπουμε γύρω μας, για άλλη μια φορά. Από τις εφήμερες σχέσεις με τα άσχημα πολλές φορές αποτελέσματα (μην εστιάσουμε μόνο σε εκτρώσεις, μοιχείες, απιστίες, αλλά και στο ψυχολογικό κενό και την έντονη μοναξιά που μας αφήνει το σημάδι από μία σχέση

γεμάτη πικρία), από τους αποτυχημένους γάμους ή στην ευρέως διαδομένη άποψη για τη διαφορετικότητα στην ερωτική επιλογή. Για να μην παρεξηγηθώ, πάντοτε υπό το πρίσμα του χριστιανισμού είμαστε κατά της πράξης και της αμαρτίας και όχι του ατόμου-προσώπου.

Μήπως όμως θα έπρεπε να το κοιτάξουμε επιστημονικά το όλο θέμα; Ότι δηλαδή η ερωτική έλξη είναι μία βιολογική διεργασία που εμφανίζεται πιο έντονα σε συγκεκριμένη ηλικία στον άνθρωπο και η οποία εξελίσσεται από την στιγμή της σύλληψης του ατόμου και καθώς αυτός αναπτύσσεται ως φύλο. Επομένως, από βιολογική άποψη το μόνο που μένει είναι η προσπάθεια να συσχετίσουμε τις διαφορές που παρατηρούνται στο σώμα του ατόμου κατά την ανάπτυξή του, με τις διαφορές που εμφανίζονται στην ψυχοσύνθεση και τη συμπεριφορά αυτού ως μέρος της ερωτικής ωρίμανσής του.

Από την άλλη πλευρά, αν το δούμε πιο φιλοσοφικά, ποιητικά, καλλιτεχνικά, θα παρατηρήσουμε ότι κρύβεται και κάτι άλλο πίσω από την έμφυτη έλξη μας προς το άλλο φύλο. **Δεν είμαστε μόνο βιολογικά όντα. Πόσο μάλλον αν το κοιτάξουμε θεολογικά το όλο θέμα. Όπως λένε και οι Πατέρες της Εκκλησίας μας, έχουμε ως όντα το ένστικτό, το αισθητικό και το λογικό. Συμπερασματικά, η ερωτική έλξη, ο έρωτας, η αγάπη δεν είναι μονοδιάστατες έννοιες, αλλά συνδέονται με το σώμα, την ψυχή και τη λογική.**

Όλα αυτά έρχεται να μας υπενθυμίσει ο κ. Αλέξανδρος Κακαβούλης στο βιβλίο του: «Πώς ο έρωτας γίνεται αγάπη. Οι δρόμοι της αγωγής». Αυτή η αγωγή ή πιο σωστά η παιδαγωγία, που θα επιλέξουμε στη ζωή μας και στη στάση μας απέναντι στα παρά φύσιν θέματα είναι που θα καθορίσουν αν θα κοιτάξουμε την αγάπη και τον έρωτα επιφανειακά (ως βιολογική διαδικασία), ως αίτια πολλών παρτυ-

πιών (ανεπιθύμητες εγκυμοσύνες) ή ως τη βάση για έναν γάμο που ικανοποιεί την εκ Θεού σημασία του ως δρόμος προς τη θέωση.

Για τους άνωθεν λόγους τονίζονται στο βιβλίο τα δύο είδη του έρωτα, ο ανθρώπινος και ο θείος. Έχοντας και τα δύο κοινή αφετηρία, την ένταση της αγάπης και τη δυνατή σχέση αφοσίωσης οδηγούν, το πρώτο στην ολοκλήρωση του ανθρώπινου προορισμού στην γη και το δεύτερο στην προοπτική της πνευματικής ζωής στα «βάθη» της αιωνιότητας. Εξάλλου, όπως κάλλιστα παρουσιάζεται η σχέση του Νυμφίου και της Νύμφης, δηλαδή του Χριστού και της Εκκλησίας είναι το πρότυπο της σχέσης των συζύγων. **Η πίστη λοιπόν είναι εκείνη που αποκαλύπτει το πραγματικό νόημα του έρωτα, όπως αυτός δόθηκε από τον Θεό με σκοπό τη συζυγία για την ολοκλήρωση του προσώπου.**

Τέλος, όπως γράφει και ο συγγραφέας: «Στην εργασία αυτή επιχειρείται μία διεπιστημονική προσέγγιση στη φύση του έρωτα και την ερωτική αγωγή μέσα στην Οικογένεια, το Σχολείο, την Εκκλησία και την ευρύτερη κοινωνία». Ας μου επιτραπεί να προσθέσω ότι ο σκοπός του συγγραφέα επιτυγχάνεται σε άψογο βαθμό μέσα σε πνεύμα αντικειμενικότητας και ορθό επιστημονικό και θεολογικό πλαίσιο. Μας παρέχει τη δυνατότητα να δούμε τα προβλήματα που δημιουργούνται λόγω της λανθασμένης προσέγγισης του έρωτα και τον τρόπο αντιμετώπισης αυτών - επιτυχώς ή όχι - από τις δυτικές κοινωνίες. Μα πρωτίστως μας δείχνει την παιδαγωγία της Εκκλησίας μας, τη στάση των Πατέρων απέναντι στα εν λόγω θέματα, καθώς η προσέγγιση αυτών των θεμάτων προέκυψε από τη ζωή των αγίων μας (αγία Μαρία η Αιγυπτία, άγιος Νήφων) όπως αυτοί βίωσαν τη μετάνοια -επιστροφή στο Θεό- με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος.

Επιμέλεια:

Φιλοθέη Παππά

Μεταπ. Φοιτ. Σ.Ε.Μ.Φ.Ε.

Ο Ιερέας

Πολλά φιλμ αποτελούν μεταφορά βιβλίου, το οποίο βασίζεται σε αληθινή ιστορία, στην μεγάλη οθόνη. Το ρώσικο φιλμ "ο ιερέας" είναι εμπνευσμένο από αληθινά γεγονότα, κατά την διάρκεια του Β' Παγκοσμίου πολέμου, τα οποία είναι παρμένα από τα απομνημονεύματα του πατρός Aleksandr Ionin. Το σενάριο είναι του Alexandr Segen, η σκηνοθεσία είναι του Vladimir Khotinenko και παίζουν οι ηθοποιοί: Σεργκέι Makovetsky, Νίνα Usatova, Elizabeth Arzamasova, Στεπάν Morozov, Kirill Pletnev, Viktoria Romanenko. Η ταινία απέσπασε βραβεία καλύτερης ηθοποιού για ενισχυτικό ρόλο για την ηθοποιό Νίνα Usatova, καθώς και το βραβείο Golden Eagle.

Η υπόθεση της ταινίας εκτυλίσσεται κατά την διάρκεια του Β' Παγκοσμίου πολέμου στην Ρωσία. Περιγράφεται ο διωγμός και οι απαγορεύσεις που υφίστατο η Εκκλησία από το κομμουνιστικό καθεστώς της Σοβιετικής Ένωσης. Οι ναοί είχαν μετατραπεί σε πολιτιστικά κέντρα και πάνω από την εικόνα του Χριστού είχε τοποθετηθεί η εικόνα του Στάλιν. Ένας Γερμανός αξιωματικός, Ορθόδοξος στο θρήσκευμα, προτείνει στον Μητροπολίτη την αναβίωση της Ορθοδοξίας στην κατεχόμενη και ελεγχόμενη από τους Γερμανούς περιοχή της Σο-

βιετικής Ένωσης. Αυτό θα γινόταν με την σιωπηρή ανοχή - συνεργασία των Γερμανών. Η ιδέα της παλινорθώσεως και αναβιώσεως της ορθόδοξης πίστεως ήταν ελκυστική, αλλά το διακύβευμα ήταν να κατηγορηθούν οι ιερείς που θα αναλάμβαναν αυτό το έργο ως έμμεσοι συνεργάτες των Γερμανών, όπως και εν τέλει έγινε. Ο Μητροπολίτης Sergey Voskresensky, συγκροτεί μια Ορθόδοξη Ιεραποστολή από ιερείς και την στέλνει στην κατεχόμενη περιοχή Pskov της Ρωσίας. Ένας από τους ιερείς της αποστολής, ο Πατέρας Aleksandr Ionin.

Ο ιερέας, πατέρας για όλους χωρίς διακρίσεις, μιλά στην καρδιά, προστρέχουν σ' αυτόν με εμπιστοσύνη. Τονίζει την ιερότητα και τη σημασία των ιερών μυστηρίων της Εκκλησίας, όπως στην Εβραιοπούλα, την οποία βαπτίζει. Χάριν του ποιμνίου του και υπακούοντας στο θέλημα του Θεού, αποδέχεται το ιεραποστολικό του έργο, να αναζωογονήσει τις εκκλησίες, με αποτέλεσμα να επισύρει την κατηγορία της συνεργασίας με τον φασίστα κατακτητή. Υπακούει στην εξουσία του Χριστού και στην ουράνια πατρίδα, γι' αυτό και αρνείται να διαβάσει ευχές για τους νεκρούς προδότες της πατρίδας του, αφήνοντας τους στη δίκαιη κρίση του Θεού, απονομιμοποιώντας με αυτόν τον τρόπο την κτηνωδία. Ως άνθρωπος ομολογεί ότι φοβάται το θάνατο, αναφέρει πως η πορεία κάθε Χριστιανού είναι σαν μια πορεία μέσα στην έρημο, πορεία προς την βασιλεία των ουρανών. Μέχρι και την στιγμή της σύλληψης του ταπεινός δούλος του Θεού, δέχεται αγόγγυστα την αιχμαλωσία του στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, διότι έχει εμπιστοσύνη στη πρόνοια του Κυρίου.

Σύντροφός του πιστή και «ακονιστήρι» του, η πρεσβυτέρα Αλεντίνα που τον ακολουθεί πάντα στο ποιμαντικό του έργο. Όπως

εκείνος πατέρας, αυτή μάνα για όλα τα ορφανά. Το σπίτι τους γεμάτο από αγάπη, στο οποίο βρίσκουν ένα ζεστό καταφύγιο τα παιδιά από τα στρατόπεδα αιχμαλώτων. Η αυταπάρνησή της φτάνει σε σημείο να αποχωρίσει τους αγαπημένους της, φεύγοντας μακριά, για να μην θέσει σε κίνδυνο την ζωή τους.

Γενικότερα το φιλμ έχει ισορροπία μεταξύ φόρμας και περιεχομένου, δηλαδή δεν είναι απλώς μια κηρυγματική ταινία, αλλά διαθέτει πολύ στέρεα αφήγηση, με αρχή μέση και τέλος. Καθώς επίσης και μια ποιητική κινηματογράφηση, με πολλές σκηνές, πολλά πλάνα και γρήγορο μοντάζ. Έχει εικόνες που προβάλλουν τη φύση σε όλο της το μεγαλείο, πράσινα λιβάδια, ηλιόλουστα τοπία που αποπνέουν γαλήνη και ομορφιά, αποτελώντας διαλείμματα από τις σκηνές έντονης δράσης. Από πλευράς σεναρίου και περιεχομένου είναι και τα δυο τους άξια θαυμασμού. Δεν αφήνει τον θεατή καθόλου να κουραστεί, αλλά επιβάλλει με γλαφυρό τρόπο ένα υψηλό πνευματικό προβληματισμό.

Κλείνοντας, **το έργο περιγράφει την αλήθεια χωρίς να δίνει την εντύπωση της στρατευμένης τέχνης. Με τρόπο ποιητικό μα συνάμα ρεαλιστικό, λέει αλήθειες που πολλοί προσπάθησαν χρόνια τώρα να παραχαράξουν. Είναι ένα σύγχρονο συναξάρι οσιακού και μαρτυρικού βίου, τον οποίο έζησαν χιλιάδες δίκαιοι των καιρών μας.** Μας περιγράφει με αδρά χρώματα ποια είναι η ομολογία ενός ιερέα – αλλά κατ' επέκταση και οποιουδήποτε Χριστιανού σε καιρούς δύσκολους και δίσεκτους!

Επιμέλεια:

Αλεξάνδρα Οικονομίδη

Απόφ. Τμ. Εκπαίδευσης & Αγωγής

στην Προσχολική Ηλικία

"INTERVIEW with JONATHAN JACKSON"

«P»: Mr. Jackson, a few months ago you surprised us in pleasant way when, during your acceptance speech of an Emmy award, you confessed your Orthodox Faith by giving glory to the Holy Trinity. We would like you to tell us, how was your life before and after meeting Christ.

Jonathan Jackson: Thank you for this question. I was raised in a Christian home. My parents were Seventh-Day-Adventists, but they were in the process of leaving that church for various reasons. I was given a great example of loving God by how my parents lived their lives. I experienced the love of God very powerfully as a little boy, but when I was around eight years old, I began to be very agitated and frustrated with life. I was rather spoiled and angry at times. I don't even know why... I was the youngest in my family and I had some anger about not being able to do things the older kids were doing. I knew Christ in my heart, but I was not living with Him as the Light of my life from around the ages of eight to eleven.

«P»: In which age did you start believing in Christ? What was the crucial event that led you to such a reversal?

Jonathan Jackson: Although I always believed in Christ, I had a significant encounter with Him at the age of twelve. I was listening to a sermon (homily) by an Evangelical preacher named Dr. Desmond Ford. He spoke powerfully about the depth of pride, which resides in the human heart. He spoke of the holiness of God and how it is impossible to measure up to God's perfect Law by our own merits. My heart was pierced. I was struck to the core of my being. For the first time in my life, I was able to see the depth of my own pride and sin. Something within me dramatically changed that evening. I was suddenly aware of how much I judged other people, how critical I was of them and how hard my heart was. I was in tears constantly. Tears of repentance and the joy of encountering God's grace. Around that same time, I read Matthew 25 about Judgment Day as well as Matthew 5 and how my righteousness must exceed that of the Pharisees. Christ said, in essence that if I even looked at a woman with lust in my heart, it's the same as adultery in the eyes of the Law. If I were to say, "You fool" to someone, it's the same as murder in the eyes of the Law. Again, my heart was shattered and I cried out, "This is impossible!" Then the Holy Spirit lovingly showed me that Christ answered His disciples by saying, "With man this is impossible, but with God, all things are possible." He whispered in my heart, "That's exactly how I want you to feel. I want you to know how impossible it is to be saved by your own strength and goodness. Then, you will turn to Me and experience the gift of Grace!" There were so many other experiences and examples, I would not be able to write them down. But, my journey with God has been a process of constant conversion and rebirth.

«P»: How did your family accept this great change?

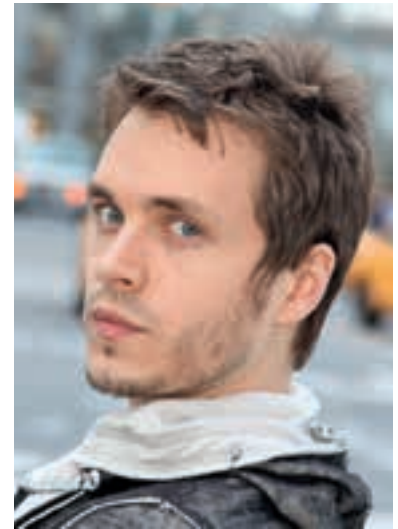
Jonathan Jackson: As far as I could tell they embraced it. I began reading C.S. Lewis as much as I could, "The Great Divorce" "Mere Christianity" "The Weight of Glory" "The Screwtape Letters". I was a young teenager and that's all I wanted to read. I didn't have a church during those years. We had left the Adventist church and we weren't attending another one. I wanted to be around the "Body of Christ" so much that I would walk by myself on Sunday mornings, down the street six or seven blocks to a Presbyterian church. Just to hear a sermon and be around people who loved Christ. But, I knew it wasn't my home. My parent's relationship with God grew during this time as well. Some challenges and tragedies struck our lives and it caused them to fall on their knees in a very real and profound way.

«P»: Which difficulties does someone that wants to follow Christ face while being in the american television?

Jonathan Jackson: There are many difficulties. But, I suppose there are many difficulties in following Christ, no matter what your vocation is. If there isn't difficulty, then perhaps our Christianity is not very real. But, specifically, Hollywood is a tough industry. It is built on making money and has little to no concern for spiritual things. Personally, I am grateful for being raised in Hollywood, because it forced me to choose what kind of person I wanted to be at a very young age. It is a polarizing atmosphere and it is a desert for those who love God. The desert of Hollywood reared me, in regards to living the faith and loving everyone no matter what they believe or where they come from. There are the usual temptations, lust, pride, egoism, love of money, love of fame: these are very real dynamics in the entertainment world. I was forced to be a quasi "monastic" in my heart, in order to survive in that environment.

«P»: What would your message be to the Greeks who nowadays face frustration and the terrible consequences of a deep economic crisis?

Jonathan Jackson: My heart goes out to you. Our humble prayers are with. Economic troubles can be very traumatizing for people and their families. I read a quote from the book, "The Mountain of Silence" that impacted me greatly. One of the monks said, "Every circumstance in our lives has one purpose: to awaken us to the reality of God." Whether it is joy or suffering, there is a purpose within it and there is grace present. God is very close to you right now, especially, because you are encountering great trials. Other than that, I have nothing to offer except my worthless prayers. I would also like to say "Thank you" to my Greek brothers and sisters for sending so many encouraging messages after my speech at the Emmys. My wife and I were so encouraged and blessed to feel the love and support of so many around the world. We were brought to tears many times, reading through those messages. As an American convert to Orthodoxy, I am grateful and humbled to be a part the Historic Church and hope, by God's grace, to visit Greece and the Holy Mountain someday! Thank you again and may the prayers of the Holy Theotokos be with you all and the love of the Most Holy Trinity.

ΚΛΕΙΣΤΟ ΕΝΤΥΠΟ - ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 868 - ΚΩΔΙΚΟΣ 015475
Χριστιανική Φοιτητική Ένωση, Καρύτση 14 - 105 61 Αθήνα
ΙΟΥΛ-ΑΥΓ-ΣΕΠΤ 2012 | Έτος ΚΔ' | Τεύχος: 102